

Mihail Batog-Bujeniță



COPERTA I:

DADA: Marcel Duchamp.

Monalisa avec moustache.

1919, (Musée National d'Art Moderne – Paris)

ISBN: 973 – 9325 – 64 – 5

Editura ARS LONGA, 2003

MIHAIL BATOG BUJENIȚA

EDITURA ARS LONGA

SĂ RADEM DE OAMENI CA NOI

Cuvânt înainte

Mihail Batog Bujeniță a văzut întâiași dată zorile în localitatea Aldești, aflătoare pe domoalele dealuri ale Bujorului. Dacă e să dăm crezare unor surse care ne-au cerut să le protejăm confidențialitatea, încă de la o vârstă fragedă a

fost povățuit de tatăl său ca în viață să fie cu picioarele pe pământ și să dea dovadă de seriozitate. Nu l-a ascultat. S-a înscris de tânăr la Școala superioară de ofițeri de aviație „Aurel Vlaicu” de la Buzău și a devenit pilot de aparate de zbor ultraperformante. Și, ca o dovadă că-l captivau înălțimile, a urmat și cursurile Academiei de înalte Studii Militare, pe care le-a absolvit în anul 1977, ba s-a dedicat chiar și muncii la catedră. La anii când tihna pensionării i-a mai domolit propensiunile aerospațiale, febrilul comandor de aviație și-a amintit de vorbele înțelepte ale părintelui său, alea cu seriozitatea, și s-a apucat de scris umor. Devenit părtaș – prin cooptare – în Academia liberă „Păstorel” din Iași, ajuns, la scurt timp, membru al Uniunii Epigramiștilor din România, înzestrarea sa în branșă începe să dea roade. Obține un încurajator premiu la secțiunea pentru literatură a Festivalului umorului „Constantin Tănase” de la Vaslui, ediția din 2002 și, în același an, își tipărește primul volum de epigrame și rondeluri, intitulat Bine că ai râs ieri, cu care a produs oareșce neliniște printre mai vechii confrăți de breaslă. Și, iată, la niciun an distanță, o nouă carte, de data aceasta de proză scurtă umoristică și pamflete, care vine să-i confirme verva spirituală și aptitudinea de a surprinde în ipostaze abil meșteșugite, esența în fapt a condiției omului zilelor noastre în manifestările ei comice. Plămădite într-o gamă largă de nuanțe, de la absurd și burlesc până la șfichiul subțire, scrierile lui Bujeniță nu presupun nicio doză de afurisenie, ci sunt construite pe un umor benign, având ca principal scop să amuze și să stârnească zâmbete. El își vădește iscusința de a sugera situații comice, de a contura personaje tipice și de a întreține interesul cititorului pentru derularea peripețiilor de un haz irezistibil. Schițele sale abundă în tâlcuri surprinzătoare, în descrieri pe cât de mucalite pe atât de

savuroase. În trasarea acestora se recunoaște abilitatea autorului de a proiecta un chip, de a schița o șarjă caricaturală.

Dulce, pitoresc și seducător, Trică din Abductul trece printr-o întâmplare unică. Adormit noaptea pe o bancă în parc, după un zaiafet prelungit cu basamac ieftin și contrafăcut, el este ademenit în vis de câteva fermecătoare extraterestre, care-l imploră să-l însoțească pe planeta lor îndepărtată, acolo unde specia bărbătească este într-un îngrijorător declin. Deși știe că ar duce-o ca în Rai, Trică respinge oferta cu indignare, pe motiv că-și iubește patria dar, mai ales, că ar pierde alocația care trebuie să-i sosească peste câteva zile.

Nu puține, personajele din carte duc o existență exclusiv vegetativă, ferită de idealuri și țeluri de atins, văduvite de complexe, de traume psihice și de orice fel de procese de conștiință. Dobrică din Cherchez la femme sau Istrate din Verginica, pivotul democrației, nicidecum nu vor cunoaște drama eșecului pentru că articulațiile gândirii lor nu vor fi tulburate nicicând de vreo incertitudine.

Dovedindu-și iscusința în proiectarea unei trăsături de caracter, în schițarea unei caricaturi, M. Bujeniță oferă cititorului – 8 descrieri pe cât de veridice, pe atât de captivante ale unor mentalități și caractere, ca și în redarea clișeelelor de vorbire sau a stereotipiilor verbale. Avar, meschin, orgolios și nesigur în aprecieri de valoare, tipul de parvenit își are locul lui precis în galeria personajelor acestuia. Domnul general din povestirea cu același nume își dezvăluie găunoșenia spirituală cu o gravitate covârșitoare, iar „mami” din Tânăr și de viitor și-a făurit un ideal din a-și împinge progenitura pe drumul frivolității, al neputinței și al dezabuzării.

În schița Omul banal, autorul cărții ne oferă o ipostază plastică a celor care, sub masca seriozității și a competenței, nu fac altceva decât să se ocupe de fundamentarea nimicului și de băgatul unde nu se pricep. Astfel, dacă un ins insignifiant ar fi strivit de un tractor în preajma economatului de la care se aprovizionează, cei sosiți la fața locului pentru a ancheta accidentul ar fi mai interesați de marca tractorului și de parametrii lui tehnici decât de identitatea victimei.

Rudiment al unor vremi revoluate, avorton al civilizației și urbanității, omul nou, plămădit în retortele ideologiei comuniste era destinat să devină o ființă inferioară, mărginită, de o jalnică împlinire a nevoilor sale preponderente. M. Bujeniță ni-l descrie îndopându-se cu pește oceanic, potolindu-și setea cu apă călâie de la robinet, fumând cioturoasele țigări „Mărășești”, produse de prospera industrie autohtonă a tutunului și deschizând gura numai pentru a debita lozinci obsecvioase și osanale ipocrice adresate Mai-Marilor Vremii (Chilipirul).

Supusă unor disecții tipologice, fauna umană din cartea de față este identificabilă cu cele mai neașteptate și surprinzătoare comparații. Victorie a diversificării transiterii biologice, unele personaje își nuanțează configurația în ipostaze inedite. Primarul Costandache Bădăran seamănă leit cu un cartof manipulat genetic, babele din Botoroaga dau senzația stranie a unor prune uscate, iar pe Dobrică îl poți recunoaște numai privind un ghemotoc de câlți. Pentru a arăta cât mai bine la chermeza de sâmbătă seara, flăcăii din povestirea Urmașul lui Codin foloseau ca fixativ pentru păr zeama de pepene pe timp de vară și ulei de motor iarna, în vreme de codanele preferau tot anul gaz lampant, fapt benefic pentru ecologia locului, întrucât muștele cădeau secerate iar mucegaiul de pe pereți era definitiv

înlăturat. Savuroasa și colecția onomastică, din care nu lipsesc a lui Ghiliftoiu, Mățău, Cârcu, Călae, Bumbuc, Tăbâltoc și casa de modă Versanchi din Țândărei.

Putem conchide, așadar, că această carte, care însumează pagini odihnitoare, recreative și amuzante, va fi primită cu interes și satisfacție de cititori și mai îndrăznim să credem că, dacă maestrul jocurilor de spirit din literatura noastră, nea Tudorică Mușatescu, s-ar mai afla printre noi, ar prețui-o așa cum se cuvine.

FLAGRANTUL

De când devenise șef al depozitului de alimente, plutonierul de manutanță SILVIAN TRANCĂU era convins că îl ține pe Dumnezeu de picior. Într-adevăr, tânăr și arătos, cu șapca pusă puțin pe o sprânceană, cult și inteligent atât cât îi stă bine unui plutonier, SILVIAN era și puternic.

Sursa puterii sale era porcul, care prin sacrificiu de sine oferea șefilor lui SILVIAN, prin intermediul acestuia, mușchiuleți, pulpe, slăninuțe bine preparate, cârnați și alte minunății, la termene fixe și în cantități îndestulătoare. Și vremurile îl favorizau pe plutonier. Alimentația rațională programată de Guvern aruncase lumea în disperare și oricine avea o bucată de carne în frigider se simțea mult mai deștept decât ceilalți. În concluzie, toți șefii lui SILVIAN erau deștepți, iar acesta răcnea toată ziua prin depozit ca să audă lumea cine este el.

Degeaba ești însă puternic dacă faptul nu este cunoscut și de femei, singurele de altfel care dau consistență și realism conceptului de putere. În concluzie, toate spălătoresele, bucătăresele și îngrijitoarele din unitate, și nu erau puține, treceau pe la depozit, verificau ce era de

verificat, apoi foarte discret primeau și ceva în pungă, părțile fiind astfel reciproc satisfăcute în plan imagologic.

Numai că atunci când lucrurile merg bine, apare și MICHIDUȚĂ care, zor-nevoie, să-și bage coada. În cazul de față „coada” era o doamnă tânără pe care SILVIAN o întâlnea zilnic în stația de autobuz și cu care călătorea preț de câteva minute. De la o vreme, de câte ori o privea, simțea un gol în stomac, în creier nefiind cazul. Era frământat de găsirea unei căi de a intra în vorbă, o chestie în care limitele derivate din nivelul de exprimare erau foarte evidente. De nevoie, se adresa, cu un pachet bine garnisit, unui maior pe care, de altfel, îl disprețuia, dar care, lucru recunoscut, citea foarte mult și chiar vorbea frumos. Îi spuse în felul lui direct și zdruncinător de simplu:

— Dom’le, vreau s-o rad pe gagica asta și nu știu cum dracu’ să intru în vorbă, că restu’ am io grijă!

Înduișat de greutatea pachetului, maiorul îi răspunse simplu:

— Spune-i, când o vezi, sărut mâna! Și nu te mai da cu un kil de parfum după ce te bărbierești!

— Păi da, daa... după aia?

— Nu fi tâmpit. Singura ta grijă este să nu te apuci să înjuri, să fii zâmbitor și să dai din cap ca și cum ai înțelege ce îți spune. Are ea grijă de conversație. Femeile știu mult mai bine decât noi cum trebuie procedat.

— Să știți că aveți dreptate! mai spuse SILVIAN cu gândul la amorurile lui desfășurate printre butoaiele cu brânză sau lădițele cu marmeladă, când, într-adevăr, doar dibăcia femeilor îl scosese din încurcătură.

Așa că a doua zi făcu rost de un after-shave de calitate, îmbracă uniforma cu toate insignele, aborda un diplomat de piele, un zâmbet presupus fermecător, că de inteligent nu

putea fi vorba și adresă doamnei în stație un „sărut mâna” de toată frumusețea.

Doamna, puțin surprinsă de eveniment (femeile au intuiție) răspunse zâmbind și se porni foarte lejer o conversație despre vreme și cât întârzie de regulă autobuzul. Conversație e un fel de a spune, pentru că doamna vorbea cochetând ușor, iar SILVIAN se străduia să pară atent când, de fapt, în cap i se rostogolea obsesiv o singură frază:

— Bă, ce moace idioate or să aibă tâmpiții ăia de la serviciu când le-oi povesti ce gagică mișto și deșteaptă regulez io!

De frică să nu scape gândurile în vorbe nu a mai scos decât un „sărut mâna și vă doresc o zi bună” la despărțire. Doamna coborî, iar SILVIAN, transpirat și roșu la față, se uita triumfător prin autobuz, doar – doar l-o vedea cineva. Aflase că pe doamnă o cheamă MARGARETA, MARGO pentru prieteni, deci și pentru el. Că e profesoară de lucru manual la un liceu cu profil industrial, că are apartament și că se reface după un divorț foarte stresant.

La slujbă, SILVIAN răcni mai tare ca de obicei, refuză cu superioritate invitația unei colaboratoare mai vechi de a controla ceva la beci, îi dădu totuși un pachet cu unt, că era un domn, și-l băgă în mă-sa, în gând, pe maior pentru că se descurcase singur.

A doua zi, la fel de aranjat, dădu din nou „sărut mâna”, dar așa, mai cu licărire în ochi, se prefăcu a asculta tot ce spunea doamna, dar la un moment dat întrebă, fără nicio legătură cu subiectul, dacă nu cumva ar fi interesată de niște produse de carne de o calitate fără cusur pentru că, iată, vin sărbătorile (23 August) și nu e bine să nu ai ceva pe masă. Doamna flutură genele într-un fel foarte nostim și îi spuse că, vai, ar avea mare nevoie dar nu vrea să deranjeze!

— Niciun deranj, dragă, deoarece dispun, rosti SILVIAN cu glas mios, iar de gândit gândi că, iată, totul trece prin burtă. Fără să vrea era filosof.

Doamna îi ciripi veselă adresa și-i spuse că-l așteaptă a doua zi după orele 18.00. SILVIAN aranja pachetul ca pentru un general, dar, ca să nu creadă doamna profesoară că el e târlan, compuse și o mică poezioară care nu trebuia să lase niciun dubiu asupra adevăratelor sale intenții:

„Ca o floare-i MARGARETA

Și-o privesc sfios, tăcut

De emoție-s ca creta

Iar diseară-o să o caut”.

Pentru ultimul vers avea mai multe rime, dar își spuse că o oarecare subtilitate dă mult mai mult farmec legăturii. O va lăsa pe ea să găsească și rima. Ce mai! se simțea deștept și irezistibil.

La ora 18.00 fix suna la ușă cu pachetul sub braț și cu un buchet de flori în mână. Nu uitase nici sticla de șampanie. Nevesti-sii spusese că are un control de sus, așa că era asigurat din toate părțile.

— Intră, e deschis! spuse o voce caldă din apartament. Își trase zâmbetul pentru fotografia de nuntă și intră. În hol, întuneric, dar vocea caldă îl îmbie:

— Nu sta în ușă. Fă-te comod!

SILVIAN pluti până în încăpere tară să audă cum ușa se închidea în urma sa. În cameră, surpriză! în locul iubitei îl așteptau doi indivizi cu niște figuri dubioase, iar în spate simți o răsuflare fierbinte. Părea că cineva destupase o sticlă de țuică fiartă. Se întoarse ușor și se trezi că privește în pieptul unei huidume care purta de mai mulți ani același tricou. Ca orice militar orientat, SILVIAN lăsă jos pachetele și spuse cu un glas cam fals:

— Tovarăși, vă atrag atenția că sunt în timpul serviciului, în misiune, așa că... Mai mult nu a reușit să rostească, deoarece matahala jehoasă, generos ca toți malacii, îi dădu zâmbind un pumn în ochi. Lumina se stinse brusc și SILVIAN ieși din realitate. Când și-a revenit se afla sub masă, legat de mâini și de picioare, iar în gură avea un căluș făcut din proprii ciorapi. Abia acum își dăduse seama că uitase să și-i schimbe. Și purta ciorapi de plastic! Oricum, amănuntul își pierdu din dramatism, pentru că pe el stăteau și trei perechi de picioare. Le recunosc. Încălțat cu teniși numărul 46 care duhneau a porc era uriașul care-l pocnise. Aproape nu-l deranja faptul că atârnavă circa douăzeci de kile fiecare și tropoteau vesel. A doua pereche de pantofi erau mici și ascuțiți. Puteau a mort și aparțineau individului cu figură de șarpe și privire crâncenă, cel cu mustață uriașă, de la o ureche la alta. Figura i se părea cunoscută, nu știa de unde, dar loviturile pe care le primea de la el, precise și ritmice, îl umpleau de lacrimi. Pe cap stătea a treia pereche de pantofi, de calitate, asortați cu pantalonii din stofă gri. Țsta era sigur șeful! În afara faptului că îl striveau și îl pocneau cu picioarele, indivizii mâncau pe rupe din pachetul adus de el și beau veseli și lipsiți de griji. Ceea ce îl îngrijoră însă pe SILVIAN era discuția. Jegosul spuse:

— Dom'le, io spui să-l tăiem în baie, apoi îl tranșăm și-l ducem la ferma de porci. Acolo, în cinci minute, cu animalele alea hămesite, dispare, iar noi fumăm liniștiți și privim. Hă, hă, hă!

Auzind de porci, SILVIAN știe că e timpul să plătească. Stomacul i se chirce într-o crampă îngrozitoare. Începu să se miște și să icnească.

— Bă, guiță porcul! se veseli uriașul.

— Dă-i să bea, porunci șeful.

Sub masă apăru o mână cu un sifon. Jetul sifonului îi intra în nas și în ochi. Începu să horcăie.

— Gata, acum se liniștește! Șeful părea un profet. Într-adevăr, SILVIAN nu mai scoase niciun icnet de frică să nu moară înecat cu sifon.

— Eu propun să-i băgăm un picior de scaun în cur! Vocea şuierătoare și propunerea făcută avu un efect curios. SILVIAN își aminti de unde îl știe pe fioros. Dintr-o carte de la școală și îl chema ȚEPEȘ. Odată cu lacrimile se revărsă și conținutul intestinelor prin sfincterele brusc relaxate.

— Bă șefu', porcii matali puti rău! se hlizi uriașul.

— Adoarme-l!

Piciorul cu teniși se repezi în tâmplă și SILVIAN decupla din nou. Se trezi a doua oară, în noapte, lângă un copac, ud, murdar din cap până în picioare și tară pantofi. În gură mai simțea gustul ciorapilor, uniforma arăta jalnic, era tot o durere, iar o babă care numai ea știa ce caută acolo se tânguia că, iată, băiat tânăr și căzut în patima beției. Ajunse acasă cu greu, pe la miezul nopții. Nevastă-sa a primit cu destulă indiferență vestea că a fost tâlhărit de niște bandiți pe care îi bătuse, îi legase și-i predase poliției. S-a spălat și a dat telefon la unitate că va lipsi câteva zile deoarece este răcit. Oarecum refăcut după trei zile, când veni la serviciu află că îl cheamă comandantul. Nu prea s-a îngrijorat deoarece avea pregătită varianta.

Comandantul i-a cerut, pe un ton calm, să raporteze ce a pățit, iar SILVIAN băgă un text aiurit, că l-au răpit niște dușmani ai regimului care voiau să-l facă să-și rupă carnetul de partid, dar el nu și nu, iar ăia l-au schingiuit, dar el a scăpat și le-a transmis semnalmente la securitate. De la birou, colonelul a ridicat o sprânceană și a rostit cu un glas ca și cum ai freca două cărămizi:

— Bă idiotule, balivernele astea să le spui lui mă-ta, că numai ea e atât de proastă să te creadă. Dovadă că nu te-a sufocat cu perna în leagăn! Mie să-mi raportezi în scris adevărul că altfel batalionul disciplinar te paște, boule. Ia și scrie!

SILVIAN începu să plângă și să-i pupe mâna șefului, rugându-l să-l ierte că nu mai face.

— Nu fi cretin că tot eu te scot din belea, tu scrie acolo adevărul că n-am chef să mă torni cine știe pe unde că sunt corupt, animalule!

Animalul înțelese târgul care i se propunea și respiră ușurat. Scrise pe două pagini întâmplarea și plecă la depozit. Pe drum se gândea că cine dracu' l-a pus să se încurce cu intelectuale când, uite, fetele de la spălătorie abia așteaptă să le invite la el și nu fac mofturi, deși primesc de zece ori mai puțin. Ce mai, tot fetele noastre din popor, gândi SILVIAN și jură să nu mai râvnească la intelectuale câte zile o mai avea. Colegilor de muncă le servi varianta cu bandiții, deși toți îi spuneau „CRETANUL”, mai pe față, mai pe la spate, iar el se prefăcea că nu știe de ce.

Dar timpul a trecut, șefii i-au dat o altă locuință, în alt cartier și lucrurile au intrat, normal, în uitare; iar după doi ani, o comisie de la centru a făcut un control riguros în sectorul alimente și în concluzii a apărut propunerea ca plutonierul TRANCĂU să fie promovat în corpul ofițerilor pentru rezultate deosebite, competență profesională, comportament exemplar în familie și societate, pentru respectarea principiilor de partid și abnegație în muncă.

Firește, examenul de promovare s-a desfășurat la centru, unde SILVIAN s-a deplasat cu două furgonete de la unitate, a obținut calificativul maxim și a fost promovat direct căpitan, pentru că avea vechime. Ceilalți ofițeri l-au

primit cu simpatie în mijlocul lor, înjurându-l cu priceperea specifică militarilor de carieră. Apoi a fost avansat de două ori la excepțional și încă o dată la Revoluție, pentru eroismul de care dăduse dovadă, aprovizionând trupele cu cartofi fierți și ceai. Ajuns colonel tară examen și având studii cam cât ceilalți ofițeri zile de arest, domnul TRANCĂU zbiera mult mai puțin, era apreciat de colegi cu vorbe de duh profund cazone. Se gândea să ajungă general. În pauza dintre gânduri își construiește o vilă de neam prost și o asorta, firește, cu o mașină argintie de dimensiunile unui vagon mijlociu.

Se întâmplă însă ceva ciudat. Comandantul a ieșit la pensie și în locul lui a venit un altul, slab și galben, cu o privire ce îți dădea fiori și, culmea! o mustață mare. SILVIAN simți o furnicătură pe șira spinării când îl privi prima oară și în nări duhoarea unei întâmplări de demult. Gândi însă simplu, ca de obicei:

— Dă-l dracu' de fomist că vine el să pună botu' la traista mea! Desigur, „traista” lui, respectiv depozitul unității și ferma de porci nu puteau fi ignorate. Numai că omul, deși avea doi copii și o nevastă grasă, își făcea cumpărăturile de la piață, spre disperarea lui SILVIAN, care era convins că are de a face cu un tâmpit. Sufocat de îngrijorare, într-una din zile se prezintă la comandant cu o figură de lingău profesionist, roșu la față ca un dos de maimuță și, cu un efort lingvistic de excepție, îi spuse că, iată, el știe că peste câteva zile e ziua lui, că îl felicită, că un asemenea om nu a mai întâlnit (era adevărat!) și că îl roagă să-i permită o mică atenție.

— Desigur, spuse comandantul pe un ton foarte firesc, mâine dimineată la ora 9.00!

— Vai, vă mulțumesc și vă rog să mă iertați de îndrăzneală, dar eu vă iubesc și să apreciez sincer, din cauza

asta mi-am permis...

Mustața comandantului se mișcă într-un fel curios și descoperi niște canini lungi și îngălbeniți de tutun. Părea că zâmbește sau, poate, chiar asta făcea. SILVIAN o șterse din birou cu limba încleștată, dar reuși să gândească:

— Lasă că ți-o coc eu, tebecistule!

A doua zi, la ora 9.00 fix, se prezentă la birou cu un pachet uriaș.

— Să văd, rosti comandantul.

— S-o vezi pe mă-ta, plesni-ți-ar ficatul, gândi pentru a doua oară în ultimele 24 de ore SILVIAN care părea fericit că poate așeza bunătațile pe birou și să dea explicații despre flecare.

— Și de unde sunt? întrebă comandantul cu o voce de șmirghel.

— Păi... am făcut rost, îngăimă SILVIAN.

Brusc, în birou intrară câțiva ofițeri din cei care-i purtau sâmbetele fostului plutonier, și fotografiară totul, inclusiv mutra lui SILVIAN care semăna cu propria lui stafie. De surpriză nu reușea să lege niciun gând, sau măcar o înjurătură. O comisie stabilită ad-hoc făcu un control la depozit și constată lipsurile. Plângând din nou, SILVIAN se jură că nu mai face și scrisese de zor o declarație în care își recunoștea faptele. Știa el ce știa! Telefonul comandantului sună și de la eșalonul superior i se comunică să fie flexibil și să dea dovadă de înțelepciune că, uite, a greșit și omul odată în viață și nu se face să fie prea aspru... Mă rog, toată poliloghia de rigoare. SILVIAN rânjea, numai că după cum știm există și oameni ciudați care nu cunosc compromisul. Aceeași voce de gheată îi spuse lui SILVIAN:

— Alege, ori îți dai demisia, ori te trimit în judecată la Tribunalul militar!

— Păi, să mă mai gândesc! o coti abil SILVIAN.

— Ai zece secunde, spuse comandantul, apoi dau telefon la Procuratură.

— Să nu vă pară rău, atacă SILVIAN cu o voce împietrită, privind cum degetul comandantului forma numărul.

Să râdem de oameni ca noi

— Stați, stați, îmi dau demisia! Caninii galbeni se dezveliră din nou:

— Deși nu au trecut zece secunde ai luat o hotărâre înțeleaptă. Te felicit! Scrie!

Comandantul îi dictă demisia în termeni categorici, în timp ce în capul lui SILVIAN vâjâia un gol. Aprobarea demisiei veni în două zile, odată cu mutarea comandantului despre care nu s-a mai auzit nimic. În schimb SILVIAN, ajuns deputat, om de bază în sistemul legislativ al țării, spunea uneori colegilor mai tineri:

— Bă, vă puteți pișa pe ele de studii! Totul este abnegația în muncă! La școală vă învață numai prostii!

Râmând discret în raiul porcilor, sufletele a mii de sacrificeți pe altarul muncii cu abnegație, păstrau o tăcere înțeleaptă. Bravo lor!

DIETA NATURISTĂ

Pentru doamnele aflate la cumpăna vârstelor și a kilogramelor, specialistul nostru nutriționist, sexolog, numismat și consilier familial al revistei „Familia, ultima frontieră” oferă o soluție considerată optimă pentru o siluetă de invidiat, un tonus remarcabil și o deplină armonie conjugală.

Se recomandă ca dimineața să mâncați la repezeală

două palme și să vă înghițiți discret lacrimile. Ele nu conțin „E”-uri, sunt 100% naturale iar procedeul oferă privirilor un ten proaspăt, îmbujorat, în timp ce ochii ușor umezi vă dau un aer irezistibil, plin de poetică visare.

După ce soțul pleacă să-și caute serviciu, trimiteți copiii la produs și bombăniți în voie. Veți fi surprinsă de bogăția vocabularului și capacitatea de combinare a cuvintelor și expresiilor, ceea ce vă va conferi o liniște adâncă, susținută de inspirații profunde sub formă de oftat. Către orele 11.00, când încercați o ușoară senzație de foame, de regulă apare și administratorul de la bloc în speranța că va obține banii pentru întreținere. Bucuroasă, îl serviți cu un refuz aseasonat cu epitete colorate. El vă invită să vizitați locuri exotice, în care ați mai fost când erați foarte, foarte mică. Constați cu plăcere că relațiile interumane, excelente, pe care le întrețineți cu grijă, vă fortifică spiritual. Apare și soțul, afișând o frumoasă culoare violacee și un puternic miros de bere și mici cu usturoi. Fiind ora prânzului, mâncați o bătaie bună pe motiv că răbdările erau cam prea prăjite, ceea ce îi provoacă ființei pe care o iubiți atât de mult ușoare arsuri și regurgitații.

Ființa astfel definită merge să se odihnească. O face horcăind foarte masculin, în timp ce dumneavoastră dați cu mătura în copiii care au venit acasă fără nimic, bătuți și flămânzi. Sătui, adorm și aceștia pe unde apucă. Soțul iese din comă ușor năuc, iar buzele dumneavoastră tumefiate natural și răscolitor de senzuale îi dau idei. În timp ce și le exprimă prin icnete, susurați delicat printre dinți cuvinte de alint legate de soacra dumneavoastră și de cartea cu poze colorate înfățișând animale domestice. Scoateți ușoare țipete de plăcere când vă proptește cotul în gât. Va sesiza fericirea ce vă inundă și își va aprinde o țigară. Recunoașteți, este atât

de „macho” cu un ochi puțin închis, țigara în colțul gurii, în timp ce scrumul vi se scutură pe piept. Aproape nici nu luați în seamă copiii care se înveselesc atât de drăgălaș în jurul părinților. Nu cunoașteți termenul de tristețe „post coitum”, așa că, plină de energie, trimiteți din nou copiii afară, dându-le câteva palme, să aibă la ei pentru orice eventualitate. Soțul reîntră în colaps, iar dumneavoastră compuneți în gând un fel de odă închinată, la întâmplare, lui Dumnezeu, soțului, în general vieții.

Se întorc pe înserat copilașii care, sensibili și bine educați, vă dăruiesc o jumătate de covrig. Faptul că la un capăt este ros de un câine vă consolidează ideea comestibilității, în consecință îl savurați înmuiat în apa de la robinet, pentru a vă menaja gingiile.

Această cină voit frugală vă ferește epiderma de ravagii seboreice, vă așezați, deci, pe rogojina pentru a vă proteja coloana și vă lăsați cuprinsă de brațele înmiresmate ale lui MORFEU. Nicio grijă nu vă tulbură visele. Sunteți, pur și simplu, fericită pentru că știți cum să luptați pentru asta. Somn ușor!

VARA POLITICĂ 2002

< iâliluni și toropeală. Muștele somnolează la locul faptei. Poporul, la fel. În visele lui aurite, EMIL e sugestionat de un bătrânel să o ia razna. Tresare și se trezește la televizor dând cu palma în prânzul muștelor. Nervoase, acestea bâzâie și îl deranjează pe ADRIAN, care apasă pe un buton. Roșu. Din subsol ies niște umbre care întind capcane. Neatent cum îl știm, EMIL calcă în una din ele și își prinde niște organe. Un copil de casă, MUGUR, sare să-l scape, rupând capcana cu dinții. Din obișnuință, pupă. Poate

pantoful. Ziarele zumzăie. Poporul cască. ADRIAN își freacă mâinile. VĂDIM spune că a mai spus. TRAIAN se agită zgomotos. ADRIAN suflă peste niște dosare. TRAIAN privește cruciș, dar apele se limpezesc. În fundul lor se vede o flotă. VĂDIM spune că va mai spune. Poporul, evlavios, ține mereu crucea mă-sii în gură.

Undeva, departe și sus, NEA NELU zâmbește. Nu a mâncat usturoi. Se pupă, deci, cu un bătrânel zburlit rău de tot. Îi dă și o medalie. Bătrânelul se zburlește din nou în engleză. NEA NELU zâmbește ferm. VĂDIM spume. ADRIAN îl arată pe DÂNCU. Acesta ține în mână o cutie de prafuri pentru ochi. Vine și MARIAN care face scamatorii cu pensii, indexări, salarii și multe alte panglici. Vine și F.M.I. care pleacă. Se agită CATY. Profesorii nu, pentru că e sezonul mănos al examenelor. CATY la aeroport, gară, bacalaureat, CARACAL, admiteri, mă rog, peste tot. Poporul, tot evlavios, preferă musca. Sindicatele râgâie. Berițe și fetițe. Poate la toamnă, cine știe, dar mai vedem noi.

Vine un cutremur, apoi un asteroid. Americanilor le tremură conturile. Fraieri. ADRIAN, pragmatic, își asigură casele. Și pe ale noastre. La prețuri modice. Pentru el. Statisticile arată un nivel de trai ascendent. Realitatea invers. Concluzie: realitatea este trucată. Corect!

ADRIAN țese la CORNU. COSMIN vorbește în dodii, dar are limba catifelată. MIRON vorbește cu banul jos. Este un om serios. DAN IOAN amenință și nu dă bani. Vom mai vedea. DAN MATEI se zbate în draci pentru DRACULA. Palmierii o duc bine. Și câinii. Televiziunile ne arată ce fericiți sunt reporterii lor la mare. Este adevărat. Pe turiști nu îi întreabă nimeni. Normal! Poporul nu se sinchisește de gigacalorie. Ploile scot aleșii la interviuri și bagă presa în delir. Școlile de vară prosperă. Bătrânii năvăliți în rele îi

instruiesc pe tineri. MARKO scrie versuri proaste în maghiară și proză de șantaj excelentă în română.

Poporul simulează redresarea demografică. Și se culcă. CIORAN, pe unde o fi, se oftică. Nimeni nu înțelege de ce, o țară tristă, plină de umor.

TÂNĂR DE VIITOR

ROBERT este o lichea. Înalt, frumos, cu un aer de sportsman arogant și tupeist ca orice tânăr care are bani și nu știe de unde vin. De fapt, știe: de la părinți. Posedă – pe lângă un vocabular format din optsprezece cuvinte aproximativ englezești, culese din filmele cu tineri americani, și cam tot atâtea cuvinte aproximativ românești – o mașină foarte nervoasă, celular și bani de buzunar, zilnic, cât salariul mediu pe economie. Este elev la un liceu de renume, dar nu este foarte sigur în ce an de studii, deoarece amănuntele îl sâcâie iar profesorii, oameni cu salarii mici dar foarte sensibili, au evidențe clare în această privință. Așa că, dacă fumează la ore nu este din cauza emoțiilor că va fi ascultat, ci fiindcă fetele găsesc asta foarte „cool” și rostesc cuvântul rotunjind buzele într-un fel foarte semnificativ. Cu rare excepții, toate își doresc să facă un tur cu mașina lui ROBERT și să atingă plafoniera cu piciorul, un exercițiu pe care fetele îl deprind foarte ușor chiar de la prima încercare. ROBERT a venit pe lume ca rezultat al unei iubiri neatente dintre un tânăr inginer cu mari perspective și o tânără romantică. Pus în fața faptului și lipsit de alternative, deoarece pe vremuri sarcina unei femei devenea instantaneu sarcină de partid, tânărul inginer s-a căsătorit cu tânăra romantică la cantina fabricii. Peste ani și evenimente, inginerul a devenit mai puțin tânăr, dar mult

mai gras și mai important, acum muncind zi și noapte pentru a conduce o importantă regie de stat și două secretare: una de bază și alta de rezervă; în consecință, îl vede pe fiul său mai mult prin intermediul sumelor pe care i le plătește.

Tânăra romantică este acum „manii”, s-a mai rotunjit desigur și conduce ferm un salon de înfrumusețare și o fundație feministă. Fundația se numește LUCREȚIA BORGIA și are ca scop readucerea în prim-planul vieții de familie a normelor de conduită morală, folosind mijloacele persuasive ale patroanei spirituale. Principiile și metodele promovate se bucură de un succes remarcabil, fundația având filiale în toată țara, deși ședințele se desfășoară la miezul nopții, de Sânziene, la răscruce de drumuri și în alte locuri pitorești.

Faptul că participantele, indiferent de categoria socială, au unghiile vopsite în negru și comunică între ele cu voci cavernoase dă un farmec poetic întrunirilor și creează o stimulativă atmosferă de solidaritate.

Cât despre BEAUTY-SALON, acesta se numește HEAVEN, un cuvânt pe care „manii” nu îl înțelege, dar i s-a explicat că e o alternativă. La salon, doamnele cu posibilități se bucură de toate descoperirile în materie de cosmetică, precum și de serviciile complete ale unor tineri dotați și foarte politicoși, care cunosc tainele trupului și sufletul clientelor.

Așadar, „Manii”, prinsă în treburile de dimineață și până, hăt, în toiul nopții, îi asigură pușorului ei drag serioase resurse de trai și îi face bezele atunci când îl zărește prin casă.

Ce mai, toată lumea este convinsă că tânărul ROBERT, un copil de excepție, are un viitor strălucit, evident afară, pentru că aici îl sufoca aerul de provincie orientală. Doar că banii, în general o chestie cât se poate de bună, au un mic

neajuns. Niciodată nu sunt suficienți, prin urmare ROBERT o anunța în fiecare lună pe „mami” că a pierdut mobilul și este trist că nu o mai poate suna să-i spună cum se piaptănă, iar pe tati numai o dată pe an că i s-a furat mașina și s-ar putea să rămână repetent din cauza asta. Bineînțeles, părinții se executau și copilul nu era nici trist și nici nu rămânea repetent. Dar și puițul, recunoscător de fiecare dată, dădea câte o paranghelie de spaimă în apartamentele de sus ale vilei. Apăruse ușor și obișnuința de a fuma iarbă, iar mai recent să mai dea și câte un praf la nară. Privirea ușor năucă și incoerența în gândire, că de exprimare nu mai vorbim, îi confirmau mamei ideile despre genialitatea oarecum precoce a copilului. Tati era și el de acord pentru că avea o poză a băiatului pe birou.

Într-o zi, însă, probabil în plină criză de geniu, ROBERT i-a pus lui „mami” un cuțit în gât, ceea ce a emoționat-o profund, i-a luat toate bijuteriile, banii din casă, mașina și a plecat spunând că vrea să trăiască independent. Zile la rând „mami” a fost zguduită de grijă ca nu cumva puițul să zgârie mașina sau, Doamne ferește, să bea ceva rece și să facă roșu în gât.

Dar nu, ROBERT nu a zgâriat mașina, pentru că a vândut-o urgent unor distribuitori, cărora le-a dat și banii și bijuteriile asigurându-și fericirea pentru mai multe zile. Poate că și acum este fericit! Cine știe?!

DOMNUL PROFESOR

Domnul profesor fumează. Dacă ar gândi, am spune că fumează gânditor. Dar nu! Fumează și privește în gol. Fumul țigării răspândește senzația olfactivă dată de arderea unor ciorapi de infanterist întors de la manevre. Oamenii din jur

adulmecă surprinși, crezând că domnul profesor a trecut la canabis, deși văd pe masă pachetul de „patriotice” și chibritul, dar parcă poți să știi? Ca să facă impresie, domnul profesor dă voinicește peste cap matrafoxul ce dizolvă pereții paharului unsuros. Este convins că a înghițit catran lichid. Cască spasmodic gura, iar ochii i se umplu de lacrimi. Prompt, chelnerul, crezând că e vorba de o nouă comandă, mai aduce un pahar, la fel cu primul. Domnul profesor se liniștește cu greu și privește în jur. Consumatori serioși, ceilalți nici nu se sinchiesc.

Băutura care adusese faimă și venituri așezământului, că nu poate fi numit nici crâșmă, era produsă după o rețetă secretă în laboratoarele de alchimie ale unei foste fabrici de vopsele și se baza pe un macerat de ciușcă în apă de var, combinată savant cu alcool tehnic. Pentru culoare se foloseau chiștoacele aruncate de ucenici în căzile de electroliză, produsul fiind denumit COGNAC și împodobit cu o mulțime de stele verzi, ca o subtilă aluzie.

Legenda spune chiar că îndepărtează tartrul și albește dinții numai că ciroza întrerupea studiile și observațiile științifice pe timp îndelungat. Se știa că producătorii avuseseră mari probleme cu spionajul industrial al țărilor dezvoltate care doreau să pună mâna pe rețetă, însă dârzenia și patriotismul exemplar al tuturor celor care lucrau în branșă au dejucat planurile mârșave ale capitaliștilor, în disperare de cauză agenții cumpărau produsul și încercau să-l scoată din țară pentru a-l analiza în laboratoarele lor. Pe drum însă îi pune dracul să-l guste, deveneau dependenți și cei din centrale îi scoteau din evidențe, considerându-i pierderi colaterale. Exasperați de cheltuieli, într-un târziu, boss-ii s-au resemnat să-și înghită amarul cu whisky și scotch și să se oftece că nu puteau să se

îmbogățească și mai mult cu acea băătură legendară.

Cum domnul profesor nu era defel pasionat de istorii sau economie continua să nu se gândească la nimic și mai bău un pahar. Simți că în cap îi explodează o lumină și se întrebă dacă nu cumva se transformă în înger că văzuse el ceva asemănător într-un film. Dar nu! Domnul profesor era invadat de amintiri. Îi veniră în minte anii în care preda geografia și ore de atelier la o școală din cartier și deși era membru de partid și îl înjura în gând pe Ceaușescu, la ședințele de organizației era foarte combativ, întrucât dorea să ajungă secretar de școală, să ia prime de I Mai și s-o repeadă cu vorbe tovarășești pe directoare care îi mânca sufletul. N-a mai apucat pentru că au venit evenimentele din 89, directoarea s-a pensionat urgent, iar el s-a înscris într-un partid nou în care i-a întâlnit, firesc, pe vechii membri ai celuilalt partid. Acum, că devenise și disident și revoluționar a ajuns deputat în Comisia de învățământ și s-a căsătorit cu o profesoară de aerobică pe care a pus-o directoare la școala din cartier. Noua slujbă se dovedea a fi foarte mănoasă, așa că, devenit generos și-a mai cumpărat un mandat. Al treilea însă s-a arătat a fi cu ghinion, pierzând și banii și slujbele.

Colac peste pupăză, doamna directoare i-a făcut vânt din casă și și-a refăcut viața cu un grup de schimbători de valută, lipsiți de simțul umorului, însă cu un foarte dezvoltat simț al banului. În consecință, domnul profesor, pensionar, s-a mutat la un cămin de bătrâni și bate drumurile la primărie, cerând să i se repartizeze o casă, pe motiv de bune servicii aduse țării. Cei de la primărie nu se grăbesc de felul lor, iar domnul profesor mai golește un pahar de holercă. Creierul intră în repaus și dinții încep să se albească.

Curat miracol!

PROTEST FĂRĂ LIMITE (EPIGRAMIȘTI ÎMPOTRIVA TUTUROR)

Cu prilejul editării volumului Epigramiști ieșeni contemporani

Trăim într-o lume în care totul merge atât de bine încât observăm, cu indefinibil fior, cum nenorocirile se propagă cu o impetuozitate comparabilă doar cu inocența noastră proverbială. Față de această situație de perfectă armonie cosmică, simțul critic specific epigramiștilor, frustrați prin definiție, se simte obligat să semene discordie. Ne înverzește o firească invidie văzând cum inventatorii apei de ploaie precum și urmașii lor, reinventatorii acestui produs, sunt copleșiți de titluri și elogii aducătoare de foloase și favoruri. Este drept că această invenție dă crampe de bucurie agricultorilor, orășenilor de la ultimul etaj și, mai ales, regiilor autonome de apă și canal, care ne fericesc pe toți cu taxe pe sus-numita apă, dar în numele idealului defunct de echitate, avându-se în vedere perfecta inutilitate a întregii noastre opere, solicităm – cu un firesc tupeu – titluri și onoruri bine remunerate.

Propunem, astfel, acordarea titlului de profesor doctor în toate cele, academician desăvârșit, rege, împărat sau chiar deputat. Separat, investirea ca inginer financiar va fi accesibilă numai acelor epigramiști care pot proba cu acte și martori că își plătesc întreținerea fără a apela la împrumuturi tip CAR, soacră, prieteni etc. Concomitent cu titlul, printr-o lege specială, va fi prevăzută autosesizarea Gărzii Financiare și a tuturor corpurilor de control, iar ceilalți epigramiști, pe bază de fiere acută, vor stigmatiza prin catrene vitriolante întinarea sfintelor idealuri de sărăcie crâncenă.

Desigur, titlurile vor fi însoțite de importante acte de punere în posesie a unor suprafețe de teren, după cum urmează:

— Pe termen scurt se vor acorda moșii foarte subțiri și lungi de-a lungul căilor ferate, pe ambele părți, în așa fel încât atunci când posesorii vor fi nevoiți să se deplaseze în alte localități să aibă senzația că fac o plimbare prin curte; ca efecte imediate se vor remarca unele dispariții ale titularilor, iar PIB-ul va spori considerabil, eliminându-se contravaloarea tichetelor de gratuitate pe căile ferate;

— Pe termen nedefinit se vor acorda terenuri standard 2/1 în locuri pitorești, cu multă verdețură și complet lipsite de întristare și suspin;

— Obligatoriu, în cartiere de referință ca: Dancu, Doi Băieți, C.U.G., Doi Peri, se vor ridica statui ecvestre ale unor epigramaști. Ele trebuie să exprime forță, obtuzitate, aroganță, îngâmfare prostească și, bineînțeles, bogăție nesimțită. Populația pașnică a cartierelor va fi stimulată prin fonduri de la Primărie ca periodic, o dată pe lună, să se răzvrătească, să vandalizeze și, în final, să decapiteze statuile (din rațiuni economice caii rămân la locul lor)

Astfel, întreg poporul va înțelege corect cine se face vinovat pentru dezastrul care bântuie acest pământ binecuvântat de peste două milenii, iar istoria va reuși să reabiliteze unele personaje tragice, ostracizate pe nedrept, precum BICILIS, PĂSVAN OGLU; TERENCE, VÂNT OGLU și, evident VLASS OGLU. În consecință, această nouă istorie care, iată, a pedepsit pe cine trebuie, va redefini perspectiva problematică de integrare în N.A.T.O., U.E., C.S.I. și, în curând, în Coaliția Armată Cosmic Autoritară (C.A.C.A.)

În acest context este logic să ne gândim la desființarea conceptului de psihiatrie și să ne adresăm un sincer „Slavă

nouă, ne-am scos!”

DOMNUL

Domnul BAZILE MERDEANU-GHINDĂUANI înjură guvernul. Fără nicio legătură cu gramatica, înjurăturile domnului BAZILE îi colorau existența cenușie la fel cum muștele umpluseră de sens pereții bucătăriei. Domnul BAZILE era, acum, împotriva, la fel de natural cum timp de cincizeci de ani fusese pentru, deși nici atunci, nici acum, nimeni nu ținea cont de opiniile domniei sale.

Acum șaiszeci de ani, actualul domn BAZILE era apelat cu „băi, Vasile, dar-ar brânca-n tine”, pentru că era ucenic la o sculărie unde meșterii, începători în ale psihopedagogiei, îl învățau meserie mai mult prin metoda castanelor în cap. Când tânărul ucenic devenise vestit prin abilitatea cu care scăpa totul din mână și adormea în cele mai neașteptate locuri, fu remarcat de alți tineri ucenici care, într-o zi, îl invitară să vină la U.T.C. Vasile, crezând că e rost de ceva mâncare, sau poate chiar de băutură, se duse bucuros și timp de câteva ceasuri căscă gura la cele ce se petreceau acolo, fără să înțeleagă nimic. În curând aerul său profund stupid și faptul că nu punea întrebări, pentru că nici nu avea, l-au făcut eligibil – vorba vine – pentru funcția de șef al respectivei organizații, ceea ce l-a mai fi ferit de bățiile luate de la meșteri. A apărut însă o mare problemă! Numele de familie a lui Vasile era CĂCĂU, pentru că rudele sale, inclusiv tatăl, erau vestiți în GHINDĂUANI pentru straniul lor metabolism, asemănător unui perpetuum mobile de spița a doua, în care un impuls declanșează o mișcare tară oprire. În cazul de care vorbim, impulsul era dat, de regulă, de o strachină de fasole cu murături, în consecință, tot neamul lor

era privit în zonă ca posesor al unui dar divin, deci foarte respectat.

Problema însă a fost rezolvată la serviciul Cadre al organizației, unde un tovarăș tânăr, cu ochelari și studii, pe nume LEUȘTEAN, fost LEONSTEIN, a făcut demersurile firești pentru schimbarea numelui. Pe lângă studii, tovarășul LEUȘTEAN avea și umor, așa că îi spuse lui Vasile că se va numi MERDEANU, ceea ce el oricum nu înțelegea, și nu MERDEANOUX, că nu știe nimeni cum se scrie.

Devenit tovarășul MERDEANU, VASILE a fost numit direct șef al secției unde lucra, fiind socotit un cadru de nădejde și foarte calificat în problemă, iar prima măsură pentru creșterea eficienței economice includea demiterea meșterilor ca dușmani de clasă și trimiterea acestora la muncă necalificată în cariera de piatră, pentru ridicarea nivelului ideologic.

În scurt timp secția nu a mai putut produce nimic, așa că a fost desființată, iar tovarășul MERDEANU – numit director economic și trimis la o școală pentru formarea experților în conducerea marilor întreprinderi ce luau naștere prin munca neobosită a proletariatului. Timpul a pus la tâmpile tovarășului MERDEANU ghiociei marilor răspunderi, iar pe nas o pereche de ochelari care îi dădeau un aer suspect, de intelectual. Ce-i drept, semnase câteva articole la ziare, scrise evident de secretarul cu propaganda, așa că a fost numit și profesor universitar. După evenimentele din '89, tovarășul MERDEANU a devenit domnul MERDEANU BAZILE și a intrat în posesia domeniului părintesc, respectiv o casă din chirpici și o grădină în fundul căreia se aflau șase umblători pline ochi.

Firesc, domnul BAZILE a conservat amintirea gloriei străbune a domeniului, adăugându-i strălucirea propriului

patronim și s-a înscris într-un partid cu renume istoric, bineînțeles fără nicio șansă la alegeri. Consecința a fost scoaterea bruscă a domnului BAZILE MERDEANU-GHINDĂUANI la pensie. Așadar, înjură guvernele, indiferent de culoarea acestora, pentru că sunt boi și nu își dau seama ce om de valoare ignoră. Ce oroare!

POETUL

Tânărul MIOREL TĂBĂLTOC gândea, mai bine zis caligrafia, într-un caiet dictando, un cuvânt încă neinventat, pentru că în creier avea un gol deplin, iar muza poeziei stătea pitulată cine știe unde de frica unui viol. Drama tânărului poet începuse în clasa a VIII-a când, de ziua Femeii, scrisese o poezie înduioșător de naivă, care a fost așezată însă la gazeta de perete a școlii. Brusc, întreg personalul instituției a intrat în admirație față de un talent devastator, mai ales că mama poetului, MIOARA, era inspector școlar și cunoscută prin năbădăile care o apucau în timpul controalelor curente. Firește, tânărul se dedică total poeziei, fără să mai acorde nicio atenție celorlalte discipline, unde fără să vrea obținea note maxime. În scurt timp liniștitul oraș bucovinean intră în frisoane, bulversat de arta poetică a tânărului ce semna cu pseudonim M. EMENCU – așa, ca să vadă urbea cam cine e el – și înflăcără imaginația – dacă putem vorbi de așa ceva – tinerelor romanțioase dornice de nemurire în versuri și care, până una-alta, reușiră să vindece o acnee rebelă a bardului.

Revista de poezie a Clubului C.F.R. din localitate publica pe rupte poezii de amor în care se ițeau disperări abisale, sentimente cosmice și subtile arome de anatomii floride.

Anii de liceu se dovediră prolifici peste măsură, așa că toată lumea răsuflă ușurată la absolvire, sperând în taină să scape de teroarea geniului și a mamei care dădea semne evidente de delir poetic.

Tatăl, un respectat inginer silvic, plecase de mult la niște exploatări îndepărtate. Fiind un om cu bun simț, pusese de câteva ori mâna pe un par în scopul întreruperii hemoragiei de versuri, însă înainte de a trece la fapte apărea harpia, care rostea, cu spume la gură, că ea face moarte de om dacă îndrăznește cineva să tulbure transa lirică a copilului. Și, cum singurul om din zonă era el, bietul inginer luă liniștit calea codrului.

După bacalaureat și după o scurtă vacanță de creație, lumea bună a urbei și un cor de fecioare, vorba vine, cu inima frântă, lacrimă sincer – dar din motive diferite – când tânărul plecă cu un tren personal în alt oraș, mai mare, pentru desăvârșirea studiilor și împlinirea destinului.

Instalat la gazdă, normal într-o mansardă. Își cumpără o pălărie cu boruri largi, un parpalac negru, lung până la călcâie, asortate la o figură profund tragică și ieși la plimbare prin târg. Spre surprinderea sa, după câteva zile de mers agale pe străzile cu rezonanțe istorice nimeni nu s-a sinchisit de copleșitoarea-i prezență. Probabil din această cauză reuși o performanță aproape antologică, picând la toate examenele de admitere, inclusiv la facultăți care oferă locuri, contra cost, mai mult pe bază de înscriere. Mămica însă, fără să dispere, îi spuse să rămână încă un an acolo (pentru a salva onoarea fiului în urbe) și să zdrobească trufia necunoscătorilor cu forța operei sale. Așa că MIOREL se așează la masa de scris și începu, așa cum am arătat, că caligrafieze cuvinte fără noimă. În pauze (din ce în ce mai dese și mai lungi) mergea pe la tot felul de publicații și-și

prezenta creația. Secretarii de redacție, oameni cu mare experiență în lucrul cu poeții, îi recomandau, în general, să mai citească sau, chiar mai brutal, să se apuce de altă muncă. Tragedia îi zâmbi însă abia atunci când mămica, în urma unor schimbări politice, ieși brusc la pensie ca să nu intre în alte belele mai mari, așa că foamea acoperi obrazul poetului cu o strălucire verzuie, conferindu-i un aer autentic astral, iar opera poetică intră în oniric unde se și pierdu.

Într-o zi, însă, în secretariatul unei redacții întâlni o fată dolofană, care părea că muncește acolo, deși mânca gogoși și avea pe nas pudră de zahăr. Poetul o privi tulburat, iar când fata l-a invitat să guste din gogoșile rămase pe birou, într-un ziar unsuros, le-a gustat aproape simultan și a mulțumit frumos cu lacrimi în ochi. Fata a chicotit. A doua zi întâmplarea s-a repetat, apoi a devenit obișnuință, iar fata, tot chicotind, a rămas gravidă. Disperat de perspectiva morții prin înfometare în caz de fugă de la locul faptelor, MIOREL a hotărât să ceară mâna fetei cu tot ceremonialul de rigoare, așa că se spală pe cap, își tăie unghiile de la picioare și se prezintă viitorului socru, un om foarte ocupat, care avea un laborator de cofetărie și patiserie. Tatăl fetei nu opuse, evident, nicio rezistență, ba chiar îl pupă și-i oferă o slujbă în întreprinderea sa, apoi, așa, ca din întâmplare, răsuflă ușurat și porni la organizarea nunții. Tânăra pereche, el poet – încă slab și palid –, ea secretară de editură – grasă și foarte fericită –, fu plimbată prin oraș cu tradiționalul alai de mașini împodobite pe capotă cu o păpușă cu picioarele desfăcute, ca să moară mahalaua de necaz.

Din codrii cei întunecați ai nordului apăru la nuntă și tatăl poetului care, fericit că fiul său are o slujbă, îl pupă pe cuscru și încercă să facă la fel și cu cuscra. Nu a reușit deoarece era un om scund și nu putea ajunge la obraji

acesteia, drept care sărută doar mâna și avu senzația că i-a intrat o pernă în gură. Mama adoptă figura „regina în drum spre eșafod”, deși în sufletul ei țopăia de fericire la gândul banilor, iar spre sfârșit se îmbată și-și pierdu aerul acru în fața – ca să spunem așa – unui lăutar tânăr cu abilități de psihiatru.

În anii ce au urmat, MIOREL, devenit mi-o a ajuns consultant de marketing și development al patronului, chiar dacă cele două cuvinte nu putea fi rostite decât de o secretară foarte competentă, care îl însoțea în călătoriile de afaceri. S-a mai îngrășat, împreună cu părul care s-a și rărit. Soția sa era din ce în ce mai fericită și naștea cu o frecvență care îi uimea doar pe cunoscători.

Poezia își avea însă rolul său în promovarea plăcintelor cu răvașe și a clipurilor publicitare organizate în grădinițe, când copiii cântau în cor „Baclavale cu alune/ Dați-ne că-s foarte bune” sau „Covrigei cu mac și lapte/ Dați-ne la ora șapte”.

Acesta este singurul caz în care se vorbește despre un poet pe care talentul său l-a îmbogățit.

ÎMPLINIREA TUTUROR DORINȚELOR

RAOUL PUTZUREANU se născuse într-o familie de oameni pricopsiți. Creatorul bunăstării materiale era tatăl său, GHEORGHE PUȚUREANU, un modest inginer agronom care, după revoluție, a dat cu banul în cine trebuia și, în urma unui concurs dur care a ținut trei zile la un hotel discret, a fost confirmat direct manager al unei întreprinderi de comerț cu cereale. Aici, cu ajutorul unor credite de la bănci și prin folosirea metodei „suveică” pe ruta import-export a unor trenuri cu grâne, a reușit în scurt timp

să mulțumească prietenii care-l susțineau și să pună și pentru el de-un trai cum știa din filmele americane cu vedete de la HOLLYWOOD.

Mama, o femeie plinuță și oxigenată, era un suflet sensibil și foarte cultivată, deoarece plângea când asculta „Ciobănaș cu trei sute de oi” și rostea impecabil numele personajelor principale din telenovele, mai ales cele masculine.

Desigur, tatăl, devenit acum domnul JORJ PUTZUREANU, era foarte ocupat și cum stătea mai mult la hotelul sus-amintit, pe care de altfel îl și cumpăraseră dotându-l cu tot felul de specialități din UCRAINA, MOLDOVA sau chiar PAKISTAN, doar mami se ocupa se ocupa exclusiv de creșterea și educarea fiului, asigurându-se că nu-i lipsește nimic sau, mai mult, străduindu-se să-i îndeplinească toate dorințele chiar înainte ca acestea să fie exprimate.

Era sincer convinsă că aceasta este fericirea și nimic nu-i putea clinti această convingere.

De altfel, este arhicunoscut faptul că mamele nu au păreri sau opinii, ci numai convingeri de neclintit. În consecință, RAOULICĂ, cum era dezmiardat puiul, nu apuca să mârâie sau să scâncească deoarece fiecare dorință sau trebuință îi erau anticipate de mama. Copilului nu-i mai rămânea decât să surâdă fericit și să adoarmă cu un degetel în gură, eventual în brațele dolofane sau la pieptul generos al mamei.

Uneori și tatăl ajungea acasă unde asculta un timp poveștile soției, apoi făcea cu degetul ghidi-ghidi pe nasul copilului apoi primea un telefon să se prezinte la serviciu, unde îl așteptau problemele, așa că o tinea cu viteză spunându-i mămicii să nu-l aștepte cu masa, ceea ce ea nici

nu gândea.

Bietul om mai avea reflexe de pe vremea când era agronom.

Așa că, trecând anii, RAOUL a devenit un băiețel durduliu, blonduț și foarte cuminte, iar creierul lui, scos din problematica dorințelor și a frustrărilor, somnola peste ceea ce ar fi trebuit să se cheme personalitate, de unde și asemănarea copilului cu un ursuleț de pluș.

De când averea familiei depășise capacitatea de calcul a cumetrilor, RAOUL avea peste o sută de mătușe dispuse să-l pupe zilnic, să-l alinte și să-l scuipe de deochi, înainte de a primi o masă în bucătăria de serviciu, ceea ce el primea calm și chiar surâzător, deși știm cu toții ce înseamnă să te pupe o mătușă.

Apoi, copilul a fost dat la o grădiniță cu învățare în limba engleză și la o școală foarte bună dintr-un cartier select și, bineînțeles, la un liceu vestit. În toate aceste instituții RAOUL s-a remarcat printr-o purtare exemplară și prin faptul că dormea aproape tot timpul, evident cu un deget în gură. Era iubit de colegii care-i mâncau tot ce avea în ghiozdan, în afară de un caiet și care, în mod surprinzător, au renunțat și la obișnuitele glume proaste, deoarece RAOUL nu numai că nu se enerva, ba mai mult, nici nu părea că își dă seama că îi sunt adresate, surâdea fericit și adormea.

În aceste condiții, mami – devenită expert în probleme de psihopedagogie școlară – conducea cu autoritate consiliul părinților și cumpăra cu multă pricepere note la școală, la teze, la examene, la concursuri și unde mai era nevoie, așa că situația la învățământ a odorului era una bună în scripte, pentru că, în realitate, nu interesa pe nimeni.

La serbarea de absolvire a liceului, tinerii au pus în scenă un mic spectacol în care RAOUL a jucat cu un succes

nebun rolul unui urs panda, ceea ce a făcut-o pe mami să hotărască irevocabil că fiul ei este născut pentru a ajunge medic.

Orice om normal ar fi descumpănit de o asemenea logică, dar să nu uităm că mamele, atunci când e vorba de copiii lor, se bazează pe cu totul alte criterii decât cele normale.

Firesc, deci, în toamnă, RAOUL era student la o facultate de medicină unde, în schimbul unor sume considerabile, obținu chiar și o licență după câțiva ani, timp în care el a făcut ce știa, adică să doarmă surâzător, cu degetul în gură, în timp ce mami privea cu oarecare greutate pozele din cărțile de anatomie.

După absolvire, RAOUL a fost instalat într-un cabinet privat, ca medic de familie, iar, în bibliotecă, mami a pus și cărțile acelea oribile lângă un craniu din plastic care, prin comparație cu figura doctorului blond și gras, dădea un efect straniu. Pacienții nu lipseau, căci mătușele, stimulate de mami prin aceleași metode, se plâneau blajinului doctor de toate relele din lume. Acesta le asculta răbdător, cu ochii închiși, apoi le prescria ceaiuri despre care atlase că nu fac niciun rău. Cum nimeni nu se putea plânge de malpraxis, RAOUL era considerat un succes în domeniu, așa că mami, prin același circuit logic, absolut personal, a hotărât să-l însoare. Avea în vedere ceva partide, dar a ales-o pe fata unui reprezentant al segmentului social pe care ea în considera singurul în care oamenii puteau supraviețui și care se numea simplu RUANDA, semn că și mămica ei era o cultă.

Nunta a fost, evident, o etalare a prostului gust plin de bani și la ceremonie a participat și tatăl, JORJ, care, bineînțeles, i-a făcut fiului ghidi-ghidi, iar acesta a surâs

fericit ca întotdeauna.

Călătoria de nuntă i-a purtat pe tineri prin locuri exotice și tânăra soție a făcut eforturi considerabile pentru a-l convinge pe soț să nu adoarmă imediat cum intră în pat. Nu a reușit, așa că la întoarcere s-a confesat soacrei care și-a luat o figură de femeie cu experiență și i-a spus tinerei, pe un ton înțelept, că de așa este soarta femeilor, ele trebuie să rezolve totul și i-a explicat despre unele metode de stimulare adaptate situației.

Tânăra zâmbea sfios și privea oarecum rușinată în jos, în timp ce gândea: „Ploșnița asta bătrână nici nu ar putea rosti metodele de stimulare pe care eu le practic demult, dar nu se face s-o deștept acum”.

La sfârșitul discuției, cele două femei s-au sărutat așa cum se sărută femeile, tocăind în gol, iar mami i-a dăruit frumoasei tinere un colier de preț ca răsplată pentru grija ce i-o purta soțului.

RUANDA a rezolvat de una singură toate problemele, în timp ce RAOUL dormea fericit cu degetul în gură și în curând familia a fost binecuvântată cu mai mulți copilași bruneți și neastâmpărați, care semănau, probabil, cu strămoși mai îndepărtați.

Iar tati era foarte mândru de ei și le făcea ce știa el că le place copiilor: ghidi-ghidi.

Cum toată lumea era fericită, nici nu mai știu ce s-a întâmplat cu ei deoarece fericirea nu interesează pe nimeni.

Știu doar că atunci când un amic mi-a urat, cu un prilej oarecare, „îndeplinirea tuturor dorințelor”, am simțit nevoia să-i dau cu ceva în cap.

PALTONUL

Unchiul meu, RADU STAN, este o raritate. La peste şaizeci de ani se menţine drept, se îmbracă elegant, este cult şi inteligent şi, mai ales, are un umor subţire pentru care îl invidiez. În viaţă a făcut multe – şi mai bune şi mai rele –, ca orice om care nu a fugit de femei, nici ele de el şi nu a scăpat din mână niciodată un pahar de vin bun. l-a stat alături, cu adevărată dragoste, tanti JENI, soţia, un om la care găseai două calităţi rareori alăturate, frumuseţe şi mult bun simţ. Sunt şi acum nedespărţiţi şi uneori se poartă ca doi îndrăgostiţi, ceea ce mulţi dintre noi nu ştiu să o facă nici măcar când sunt. Nu au copii şi poate că asta este un argument pentru grija ce şi-o poartă reciproc.

Când au câte o sărbătoare ne invită pe noi, nepoţii şi câţiva fini, care îi umplem casa cu zgomot, dispute fără rost, mofturi ale nevestelor, zbieretele copiilor şi cadouri de prost gust. Noi suntem „azi”, el este „ieri” şi cred, după cum ne zâmbeşte şi cum depăşeşte cu graţie orice implicare în felul nostru de a fi, că nu-i pare rău deloc de chestia asta. Ne suportă demn şi cu farmec aparte ifosele şi fumurile proaste din cap şi de la ţigări. Îmi vine să cred uneori că este înţelept şi că, din păcate, nu voi putea fi niciodată ca el. Dau vina pe temperament, dar în sufletul meu ştiu că nu aceasta este cauza.

Oricum, când lumea mai amortţeşte din pricină de mâncare bună şi vin de colecţie, simt că unchiul RADU ar dori să putem discuta şi despre altceva decât bani, telenovele, rochii şi cât de străluciţi sunt copiii noştri. Atunci, ca nu cumva să ne facă iar de răs, îl rugăm să ne spună întâmplarea cu paltonul şi el zâmbeşte, aşa, îngăduitor şi începe, cu o ironie subtilă care ne scapă, firesc, înţelegerii de la acea oră.

— Se vede treaba că nu v-am mai povestit-o de anul

trecut!

Unchiul este și un povestitor plin de farmec, în consecință nevestele pleacă la bucătărie să sporovăiască în continuare iar noi, ca să părem deștepți, ne aprindem țigările.

— Era prin anii '50 și la vremea aceea un palton era considerat un lux aproape de neimaginat pentru un om care se numea „al muncii”, la mare cinste fiind pufoaicele, mantalele rămase din timpul războiului sau scurtele din stofa țărănească lucrate în casă. Cele din urmă aveau să mai revină în modă sub denumiri ciudate și etichete HAND MADE, dar atunci numai de modă nu putea fi vorba.

Cum biata mea soție avea, spre nefericirea ei, o educație foarte bună, nu putea să mă vadă îmbrăcat proletar și ținea morțiș să-mi cumpăr un palton. Obiectul costa cam salariul meu pe un an și nu putea fi procurat decât de la BUCUREȘTI, că acolo mai erau magazine ce își puteau permite să vândă asemenea marfa scumpă și – cumva – nefolositoare.

Acum, știți voi cum sunt femeile! Dacă își pun ceva în cap este imposibil să nu realizeze. Fără prea multă vorbă am fost convins să fac un împrumut la C.A.R. Și, în octombrie, am decis să plec la BUCUREȘTI, singur, că nu aveam bani de două bilete și să-mi aleg singur un palton care să fie de calitate, frumos, să-mi stea bine, eventual să nu dau toți banii pe el. Dar, așa cum știți, cel mai bun prieten al meu, PETRICĂ, a aflat de tot zbuciumul nostru și mi-a spus că vine și el cu mine, pentru că are niște probleme de rezolvat în capitală. Bucurie mare, nu eram singur la drum, mai ales că și la dus și la întors aveam valori asupra mea.

Îl cunoașteți pe acest om care îmi este ca un frate! Tipul omului născut să fie fericit. Gândește puțin și practic,

nu intră în profunzimea lucrurilor sau a fenomenelor, este totdeauna bine dispus, simplu și sincer, iar cum buna mamă natură are grijă de copiii ei, în consecință, fără niciun efort, lui PETRICĂ totul îi merge din plin. Are un suflet bun și o capacitate uriașă de a alunga grijile. Evident, la toate aceste calități nu poate să nu fie vânător și pescar pățimaș. De la o vreme bănuiesc, însă, că practică aceste activități pentru snoavele și poveștile aferente și nu pentru vreun rezultat practic.

În ziua stabilită ne-am urcat în tren, în zori de zi, cu mâncare și băutură la noi, pentru că atunci, mai abitir ca acum, știai când pleci, cu aproximație, dar nimeni nu știa când ajunge la destinație. Luăm o gură de țuică, gustăm din preparatele vânătorești ale lui PETRICĂ, scoatem dopul unei sticle de vin și, așa, ca din întâmplare, se apucă farfaraua să-mi povestească ce bine este să fii vânător că, mai o rață, mai o căprioară, un mistreț sau chiar doi-trei urecheați fac bine la casa omului, te scutesc de cheltuială pentru de-ale gurii, ca să nu mai vorbim de o blană-două de vulpe pentru un guler sau chiar o haină frumoasă pentru JENI, o blană de lup pentru o mesadă bărbătească, iar blana de iepure o pot vinde celor care au probleme cu șalele, inclusiv socrului meu, popa, care stă în altar unde este tot timpul curent. Ce să mai vorbim că dacă dai la urs ești premiat de asociație, blana se vinde foarte bine sau o pun pe jos în dormitor, că știu ce ușor răcesc, trofee de orice fel au premii în bani, iar dacă vânez lupi mă umplu de bani, că este considerat dăunător. În fine, chiar dacă mă plictisesc și trag în ciori mi se decontează cartușele. Dar toate astea sunt copilării pe lângă faptul că la vânătoare mă voi întâlni și împrieteni cu oameni grei, directori, secretari de partid de la județ, șefi de la Poliție, Procuratură, avocați, medici tot unul și unul, ceea ce nu

strică niciodată, pentru că vânătorii sunt mai ceva ca frații și se ajută între ei.

Vă mărturisesc sincer că deși nu-l luam niciodată în serios pe PETRICĂ atunci când vorbea de vânătoare și pescuit, acum m-am trezit că mă gândesc la avantajele unui asemenea sport nobil. Să fi fost de vină băutura, carnații de căprioară sau bucuria că voi avea palton, nu știu! Numai că pezevenghiul a văzut că sunt atent și a continuat așa, tot ca din întâmplare, că de fapt el merge la BUCUREȘTI să vadă o superbă armă de vânătoare pe care o vindea cineva și era un adevărat chilipir și că n-ar fi rău să merg și eu să îmi fac o idee despre ce este vorba.

Am mai trăncănit, am mai băut câte un păhărel, el a mai spus cât de profitabilă este vânătoria, că ar fi timpul să fac și eu un asemenea sport că, uite, a început să fac burtă și să chelesc, mă rog, una peste alta, la prânz eram în capitală. Am pornit întins către omul care vindea arma, într-un magazin de profil, și când am văzut-o am avut o revelație: era exact ceea ce îmi lipsea! Lucrată de meșteri care aveau meseria armelor în sângele generațiilor, părea o doamnă distinsă într-o altă lume. Fierul incizat, proporțiile perfecte și încrustațiile cu argint făceau dintr-un obiect oarecare o bijuterie demnă de un aristocrat. Acela eram eu! PETRICĂ surâdea într-un colț, ca un motan cu smântână pe mustăți, și nici nu a crâcnit când i-am cerut niște bani cu împrumut ca să completez suma și să-mi cumpăr arma.

Rămași numai cu banii de tren, am plecat urgent la gară și ne-am urcat în primul ten. Îmi ardea sufletul să scot pușca din toc, să o mângâi, să o alint, să o admir, să vorbim despre ea, dar nu se putea că în tren mai erau și alți oameni. Pehlivanul se făcea că nu vede și îmi vorbea de cai verzi pe pereți, vizibil relaxat și încântat de șiretenia lui. Plescăia cu

plăcere vinul din sticlă, iar eu oscilam între a-l săruta și al pocni cu ceva în cap.

Ajuns acasă, am început să-mi aduc aminte că trebuia să cumpăr un palton și că buna mea soție e probabil îngrijorată să nu-l pătez în tren cu ceva unsuros. Când am deschis ușa, în ochi i-a licărit bucuria că mă vede și nedumerirea că nu am palton. I-am povestit cu lux de amănunte ce s-a întâmplat, ce mari beneficii ne așteaptă și că în curând vom avea amândoi paltoane cu guler de blană, ea – de vulpe, eu – de lup. A lăcrimat puțin, m-a sărutat și mi-a spus, bună ca întotdeauna:

— Dacă ție îți face plăcere și eu mă bucur. Era, totuși, și ea impresionată de frumusețea armei. Timp de o lună am trăit într-o trepidație: mi-am scos permis port-armă, PETRICĂ m-a instruit zilnic despre cum vorbesc, se îmbracă și se poartă vânătorii, dăruindu-mi o uniformă veche verde și o pălărie cu pană de aceeași culoare. Nu trebuia să am haine noi deoarece astea aduc ghinion și, în plus, toți te iau de fraier. În sfârșit, pe la mijlocul lunii noiembrie, pe un frig și un vânt de spaimă, ne-am întrunit să ieșim pe teren, acesta fiind terenul de vânătoare, între noi, specialiștii. Am avut un moment de cumpănă când i-am întâlnit pe ceilalți. Eu nu mai văzusem un grup de vânători decât la Operă, iar aceștia păreau o bandă de cerșetori în haine verzi. Trebuie însă să recunosc, fiecare în parte avea aerul că tocmai acum vine de la un safari și, din plictiseală, astăzi, dă la iepuri. Cu această ocazie am aflat că iepuri trebuie să vânăm, adică ceva foarte ușor. Mai erau niște arătări despre care am aflat că sunt hăitași și pe ei nu este bine să-i împuști că nu au niciun gust. Glume de vânători! Contra unor sume nu prea mici, hăitașii au plecat urlând de mama focului către o lizieră din apropiere. Sincer, nu am văzut vreun iepure să iasă de acolo

dar, în jurul meu, toți trăgeau din plin și scoteau chiote de bucurie pe care eu nu le înțelegeam. Obosit să stau cu arma la umăr fără să văd nimic, am lăsat-o cu țeava în jos și mă uitam curios în dreapta și în stânga, doar – doar voi pricepe ce se petrece. Lângă mine, PETRICĂ, cuprins de patima sângelui, trăgea, încărca, trăgea, înjura, scuipa, mă rog, se comporta ca un nebun cu pușcă.

Începusem să îngheț, că de plictisit nu mai vorbim, când PETRICĂ a zbierat la mine, cu ochii bulbucați: – VINE, VINE, TRAGEEEE!

Am tras, dar pușca, așa cum v-am spus, era cu țeava în jos, iar alicele mi-au intrat snop în gambă și călcâi, foarte puțin deranjate de vechea uniformă care mă ferea de ghinioane. M-am trezit când PETRICĂ și încă doi oameni mă târau spre lizieră, dar asta nu a rezolvat nimic, pentru că am început să simt durerile. Ca prin minune, nici acum nu îmi explic cum, a venit o mașină, știți, mașinile acelea de culoare kaki aduse de la ruși, se chemau G.A.Z.-uri, cu care am fost transportat acasă, că asociația de vânători nu putea să riște anunțarea unui accident. Galben și cu lacrimile în gât, prietenul meu m-a predat soției cu tot cu pușcă și cu un iepure, spunându-i să fie fără grijă că aranjează el să vină un doctor. Spre seară acesta chiar a venit, mi-a scos alicele, mi-a spus să mă bucur că nu am atins nicio arteră, probabil datorită nepriceperii. Am înțeles că și doctorul era vânător după veselia care l-a cuprins după această glumă. Cert este că omul m-a îngrijit cu atenție și, după două săptămâni, puteam din nou să pășesc.

Nu v-am povestit nimic despre soție pentru că nu îndrăzneam să o privesc în ochi. PETRICĂ, tot descurcăreț, a vândut arma cu un preț dublu, și-a oprit banii pe care îi datoram, iar cu restul am achitat împrumutul la C.A.R. Cum

mi-au mai rămas câteva sute, i-am cumpărat bunei mele soții un batic multicolor, foarte la modă atunci. M-a iertat și nu mi-a reproșat niciodată scurta nebunie cinegetică. De atunci, însă, am hotărât să nu-i mai ies din cuvânt pentru că, dragii mei, în noi, bărbații, zace un monstru sângeros care dacă nu te străduiești să-l ții în frâu, te domină și ești prima lui victimă, chiar dacă realitatea pare altfel. Ei, asta-i povestea paltonului!

COSTEL, un văr gras și prost, s-a apucat să râdă pentru că lui, orice i-ai fi spus, i se părea o glumă. Era cel mai fericit dintre noi. Auzind behăitul ipochimenului, soțiile și copiii au năvălit în cameră și s-au apucat să înfulece de parcă veneau de la pușcărie și, așa cum știți, să vorbească toți odată cu mâncarea în gură.

M-am gândit cum ar fi arătat povestea unchiului RADU dacă ar fi avut ca soție una din coțofenele astea și am început să-mi imaginez aventuri cinegetice exclusiv feminine. Poate, cine știe... Hai că m-am îmbătat și sunt ticălos!

CUMPLITUL BEBE CARABINĂ

Televiziunile sunt în delir. Din oră în oră dau vești care, chipurile, ar trebui să ne liniștească. Figuri importante ale Poliției fac dezvăluiri terifiante și încearcă să pară că au situația sub control. Pe fundal se văd chipurile dârze ale luptătorilor din trupele speciale. Cei care au cagulele pe cap afișează inconștient priviri oarecum speriate. Babele și moșnegii dau acatiste pentru a nu fi jefuiți înainte de a plăti întreținerea. După, nu mai are importanță! Mamele, îngrijorate, își încuie copiii în casă. Bărbații fumează încruntați la bucătărie. Fetele de liceu, romanțioase cum le știm, visează să fie răpite și, după unele mici brutalități, să

devină stăpâne ale inimii necruțătorului bandit prin mijloace... mă rog, prin orice mijloace. O țară întreagă stă cu sufletul la gură pentru că oricum nu are altă treabă. Și toate acestea, deoarece surse autorizate au anunțat evadarea lui BEBE CARABINĂ, un tâlhar extrem de periculos și violent, iubitor de sânge și praf de pușcă.

De fapt, numitul CARABINĂ nu evadase, fiindcă nici nu a fost prins și chiar dacă îl prindea cineva ar fi fost anchetat în stare de libertate, deoarece nu făcuse decât câteva omoruri, vreo zece jafuri cu mâna armată, ceva tâlhării și numai optsprezece sechestrări de persoane, pe care le obliga să se prostitueze. Precum vedem, nimica toată față de scandalagiii care bat administratorul de scară când acesta fuge cu banii asociației.

Numai că nesimțitul de BEBE sfidase autoritatea! Când trupele speciale s-au dus acasă la el să-l invite la o discuție cu un judecător, s-ar părea că l-au deranjat de la studierea unor dosare de muncă prezentate de niște fete din MOLDOVA, ceea ce l-a enervat groaznic și de nervi a tras cu o mitralieră, a aruncat câteva grenade și a înjurat foarte urât, apoi a plecat pe ușa din spate bombănind furios că nu mai poate omul să aibă o clipă de liniște în casa lui!

Trupele speciale s-au retras cu scuze, iar incidentul a fost prezentat șefilor cu tot cu fetele din MOLDOVA. S-a decis ca BEBE să fie dat în urmărire și, pentru că era înarmat până în dinți, populația a fost sfătuită să se ferească, fiecare cum poate, nu cumva infractorul surescitat să scape vreo grenadă pe jos și să se rănească sau, și mai grav, să strice conducta de gaze sau pe cea de apă caldă. Cert este că BEBE dispăruse ca înghițit de pământ.

LALE, CÂȘU ȘI DIBACU sunt paznici de noapte, pândari cum li se spune, în satul GHIOAGA, aflat la o aruncătură de

băţ de capitală. Cum aici nu există decât un televizor la căminul cultural, la care se uită mai ales femeile, sâmbătă seara, la o emisiune cu o fată care-i face pe oameni să plângă, nimeni nu aflase de cumplitul BEBE CARABINĂ şi de apucăturile lui, deşi acesta avea în sat o căsuţă modestă, unde trăgea când era foarte stresat. Se odihnea, făcea inventarul arsenalului, mânca mămăligă cu lapte, brânză, ceapă şi bea vin natural. După câteva zile, refăcut, îşi relua activităţile de şicanare a Poliţiei.

Pândarii sunt echivalentul rural al gardienilor publici de la oraşe, dar nu au armament şi nici nu cunosc legile, aşa că ei sunt consideraţi oameni de nădejde ai comunităţii, comunitate care îi plăteşte prost, dar la timp, pentru serviciile aduse. Într-o noapte, pe timpul sejurului lui BEBE în mijlocul naturii, cei trei pândari s-au despărţit pe la ora 23.00, pentru rondurile de rigoare. Aici se cuvine să ştim cum se desfăşurau acestea. Pândarii petreceau o oră împreună, sub copacul din mijlocul satului, la rădăcina căruia ţineau şi o sticlă de ţuică din care sorbeau, o gură fiecare, la interval de două ţigări. Apoi acopereau sticla cu frunze să nu dea cineva peste ea şi plecau, fiecare pe câte una din cele trei uliţe, mai căscau, mai stârneau câinii, se opreau la gardurile unde se auzeau icnete şi oftaturi, mai lăläiau câte un cântec să ştie lumea de ei, apoi se întorceau fix după un ceas (asta era ceva instinctual), la sticlă, povesteau ce au mai auzit, ce au mai văzut, executau ritualul ţigări-băutură, apoi, din nou, pe traseu. De regulă, dimineaţa, când începea activitatea în sat, erau văzuţi dormind sub copac, mulţumiţi că şi-au făcut datoria şi satul mai petrecuse, datorită lor, o noapte liniştită. Ei bine, cum vă spuneam, aproape de miezul nopţii, pe când LALE mergea pe

traseu bălăngănind plictisit ciomagul aflat în dotarea pândarilor, a văzut o umbră furișându-se pe lângă garduri:

— Bă, n-auzi?! somă LALE așa cum știa el. Umbra nimic, se furișa mai departe.

— Bă, n-auzi!!! se enervă LALE.

— Ai sictir, mocofane! şuieră umbră. Umbra era chiar a lui BEBE CARABINĂ care nu a putut niciodată să explice ce căuta el la ora aia pe uliță. Văzând că cele două somații nu au niciun efect, LALE trecu la etapa a doua. Învârti ciomagul deasupra capului și îl repezi către picioarele umbrei. Era un expert. Umbra răcni și căzu secerată la pământ. Nu a apucat să-și revină deoarece LALE, pentru siguranță, îi dădu doi bocanci în cap. BEBE ocupă definitiv și fără forme legale 1,80 metri din glia strămoșească, intrând în lumea viselor. Ajutorul de șef de post era tânăr, cu liceul la bază, foarte dornic de promovare, așa că șeful, minte lucidă chiar și în situația dată, spera că punându-l să rezolve drăcia asta, s-o dea în bară și să scape de el. Nu-i ușoară viața de polițist la țară! A fugit apoi la telefon să raporteze el situația, să vadă șefii că nu are odihnă când este vorba de liniștea cetățenilor. Peste o oră, în sat au sosit două camioane cu trupe de intervenție, arătând de parcă pornise un război în zonă. Evident, nu puteau lucra decât în fața camerelor de luat vederi și a reporterilor de la marile cotidiene. Aceștia păreau chiar mai mulți decât ei și nu le scăpa nimic. Câteva priviri oțelii în spatele cagulelor dădeau interviuri de te luau fiorii. Se explica publicului larg planul de operații care, iată, a fost încununat de succes, chiar dacă din cauza unei stupide întâmplări cei trei țărani erau gata-gata să zădărnicească acțiunea. Oricum, trupele speciale, bine antrenate, au reușit să depășească prin competență acest incident.

În sediul postului de poliție a fost filmat și cumplitul

BEBE CARABINĂ care, revenit oarecum la realitate, pupa mâinile mascaților și se ruga cu lacrimi în ochi să-l ducă la o închisoare de maximă siguranță, ca nu cumva să mai dea ochii cu bestiile alea însetate de sânge. „Bestiile”, până acum ignorate de toată lumea, cântăreau aproximativ 180 de kilograme împreună, plus bocancii și ciomegele.

Din cauza larmei, femeile, mai sensibile, se adunaseră la porți și, văzând atâtea mașini și oameni în uniformă, și-au zis că a început războiul și s-au apucat de bocit ca proastele, tulburând somnul bărbaților. Încă mahmuri, aceștia le-au cârpit cu dragoste, și-au tras pantalonii pe ei și s-au dus la bufet să vadă despre ce este vorba. Bufetul era deschis, că doar era vorba de lucruri grave, așa că oamenii s-au pus pe băut cu gândul că de mâine gata cu munca.

O ultimă senzație olfactivă îi sugerase ceva legat de perioada când era în armată. Nu avea cum să afle în veci că toți sătenii din GHIOAGA purtau bocanci militari luați de la o unitate din apropiere, pe băătură. Cum LALE era un om bun la suflet, îi mai dădu lui BEBE câteva șuturi în coaste, așa, pentru verificare, și își chemă echipa.

— CĂȘULE, DIBACULE, bă, n-auzi, veniți, bă, c-avem treabă!

Cei doi, crezând că e rost de băătură peste rând sosiră imediat. Când au văzut despre ce este vorba, dezamăgiți, l-au pocnit și ei pe BEBE, apoi l-au tras în șanț, legându-l de mâini și de picioare cu sfoara de la pantalonii lor. S-au așezat pe marginea drumului și și-au aprins câte o țigară ca să vadă ce au de făcut. LALE, ca să stea mai pe moale, s-a așezat pe BEBE, care acum nu mai părea atât de cumplit. Ba chiar a scos un fâsâit când LALE s-a lăsat pe el. Părea dispus să colaboreze. Pe la mijlocul țigării CAȘU, care era și cel mai

deștept dintre ei, a propus:

— Hai să-i spunem lu' șăfu că știe el care-i treaba. Ia scoate-i actele lu' ăsta să le vadă șăfu!

Zis și făcut. S-au ridicat și au pornit spre casa șefului de post, i-au bătut în poartă și au aruncat cu pietre în geam ca să-i dea de știre ce se întâmplase. Șeful de post a ieșit din casă în izmene și deși era în puterea nopții, iar el adormise după o băută năprasnică, a înțeles urgent despre ce era vorba, drept care a început să-i înjure pe cei trei cu priceperea pe care numai un majur de poliție o poate avea, mai ales că fusese și milițian. LALE, CÂȘU ȘI DIBACU se veseleau de zor pentru că știau firea glumeață a șefului de post.

— Marș de-l sculați pe nesimțitu' ăla de ajutor și rezolvați treaba, hotărî șeful cu înțelepciune.

Vor pleca la război unde, oricum, se câștigă mai bine. Degeaba încerca moș CHISTRUGĂ, veteran de război, să le spună că pe front nu prea e de glumă, că sătenii tineri îl și repeziră că nu mai sunt vremurile de atunci, iar acum, în două-trei luni, dacă știi să te descurci, om te-ai făcut. În consecință, spre ziuă, când lucrurile s-au lămurit, a fost o mare dezamăgire printre oamenii de acțiune din sat. Dar înainte de asta, în crâșmă au poposit și cei trei paznici însoțiți de reporteri și camere de luat vederi. S-au așezat importanți la o masă și nu au deschis gura până când nu au primit fiecare câte două sticle de băutură scumpă, la care nici nu puteau visa înainte și câte două pachete de țigări albe și lungi, cum fuma numai primarul.

În sfârșit, DIBACU, mare povestitor de altfel, a spus cum s-au desfășurat lucrurile. Sincer și fără înflorituri, că el se spovedește de două ori pe an la preot și dacă acesta îl prinde cu minciuna e jale mare, îi dă două săptămâni de

canon și interdicție la băutură.

Cum ceea ce spuneau țăranii diferea substanțial de spusele mascaților, reporterii și-au dat seama cine minte, iar la știri au apărut doar interviurile cu polițiștii și, pentru câteva secunde, imagini din bufetul satului, cu plugari fericiți că are cine să-i apere. Opinia publică are dreptul de a cunoaște adevărul! Cel pe care îl oferă posturile de radio și TV! Finalul întâmplărilor din acea noapte de pomină din GHIOAGA este unul previzibil:

— BEBE CARABINĂ a devenit din nou cumplit și, după o spitalizare de câteva săptămâni, într-o rezervă de lux, unde a fost păzit de polițiști, a fost externat și este judecat în libertate din motivele cunoscute;

— Mai mulți șefi de Poliție și din trupele speciale au fost înaintați în grad și decorați pentru rezultatele obținute în cazul prezentat;

— LALE, CÂȘU ȘI DIBACII au fost condamnați la doi ani cu suspendare și la o amendă pe care nici nu puteau s-o rostească, pentru lovire, injurii și sechestrare de persoană. În prezent, în contul amenzii, prestează muncă în folosul comunității. Cum ei nu știu să facă nimic, sunt tot pândari, dar fără plată. Oricum, este vorba să fie înlocuiți cu un pluton de gardieni publici, plătiți corespunzător, înarmați, și care pot să evite profesionist orice manifestare de încălcare a liniștii publice.

Ce bine când lucrurile intră în normalul cu care suntem obișnuiți!

ALTARUL THALIEI

Sunt unul din cele peste trei sute de mii de suflete care populează orașul supranumit „Capitala culturală a țării”. Mă

mândresc cu apartenența mea la această comunitate, iar când mă plimb pe străzile încărcate de legende, privesc în jurul meu și am convingerea că mulți dintre tinerii care studiază aici vor avea destine de excepție. Deseori sunt oaspetele unui așezământ, cred eu, unic în viața culturală a țării, un anticariat care este și salon literar și sediu al unei fundații culturale, dar și locul unde la fiecare oră a zilei poți întâlni nume de rezonanță în toate domeniile de activitate ale urbei. Mă rog, mai puțin afaceriști, bancheri sau cârciumari. Pe lângă ceaiurile preparate după rețete proprii care am constatat că nu sunt deloc otrăvitoare și umplu aerul cu arome exotice, patronul ne pune amabil la dispoziție – pentru cercetare, informare sau, pur și simplu, pentru nevinovate plăceri – colecțiile sale de carte veche, documente inedite despre oameni și fapte din vechiul târg, vederi de epocă sau chiar piese foarte rare cu implicații în istoria literară. Atmosfera și oamenii pe care-i întâlnești aici te fac să uiți de timp, de multe ori spre disperarea soțiilor care te știu plecat la cumpărături.

Într-una din zile îmi petreceam orele de frumusețe interioară în compania unor domni intrați cu detașare în vârsta a treia și care discutau despre CARAGIALE, pentru că eram în chiar anul în care era sărbătorit marele dramaturg. Se vehiculau nume, situații și întâmplări din viața autorului care, iată, își purtase pașii, cu mult folos, prin MOLDOVA. După un timp am avut senzația stranie că mă aflu în altă lume. Mi se părea imposibil ca în vremurile de tranziție (eufemism), un grup de pensionari să vorbească liniștit și amuzant, să nu înjure Guvernul, puterea sau opoziția, pensia, administratorul de bloc, răcnind toți odată în pragul infarctului și, evident, fără început, fără sfârșit și fără rezultat.

— Nu mă mai duc la teatru! rosti la un moment dat unul dintre ei.

Hopa! Începe, mi-am spus. N-a fost să fie! Calm, ceilalți i-au ascultat povestea, așa că senzația de straniu ce mă bântuia s-a menținut.

— Precum știți, a continuat omul, de vreo zece ani teatrul nostru, monument arhitectural și mândrie a orașului arată de parcă l-ar fi călcat hoardele tătare cu care ne sperie istoricii. Că ar fi jerpelit, cu tencuiala căzută și cu burlanele desprinse, poate că mi s-ar părea normal. În jurul său, însă, de peste zece ani s-a instalat un trib de constructori care viețuiesc în niște barăci colorate, din care iese continuu fum iar copiii, nevestele și tot ce mai are omul în întreținere, au devastat parcul din jurul instituției, busturile de bronz ale unor personalități au luat drumul fierului vechi și totul se fură pentru a fi mâncat sau băgat pe foc. Adevăratul prăpăd nu vine însă de aici, deși tribul și-a extins cuceririle și în curtea MITROPOLIEI, vizavi. Pe vremea când mai luam bilete am observat la Agenție că indiferent dacă eram la premieră, printre primii cumpărători sau la o piesă aflată în reluare, în orice situație, rândurile din față, cam zece, erau ocupate. De curiozitate și oarecum de ciudă că nu pot niciodată să iau bilete în față, am întrebat de ce. O doamnă, foarte oxigenată și foarte nervoasă, mi-a răspuns:

— Domnule, aceste locuri sunt ale abonaților!

Deși avea o privire mai rece ca polul nord, am îndrăznit să mai pun o întrebare:

— Aș putea ști cum pot să fac și eu un abonament?

— Nu, pentru că nu sunteți o personalitate!

Adevărat, eram o simplă persoană. Am oftat resemnat. Seara de teatru era prilejul cu care ne scoteam – eu costumul și papionul, soția – hainele numite, nu știu de ce, „de ocazie”

– și plecam la teatru. Ajungem, firesc, înainte de începere cu 20 – 30 de minute și așteptam afară, indiferent de vreme, aproximativ încă o oră. Nu am aflat niciodată care era cauza, dar mi-am închipuit că așa este de „bonton” și nu am înjurat. În sfârșit, se deschidea o ușiță strâmtă prin care eram cernuți unul câte unul, controlați aspru la bilete de către două, să zicem, doamne, cu priviri de gardieni. Nici de ce se deschidea acea ușă din toate cele patru nu am înțeles. Când, în sfârșit, ajungeam în sală, începea calvarul așezatului pe scaunele elegante acum o sută de ani și care, săracele, își arătau din plin vârsta. Distanța între rânduri este în așa fel concepută că nu îți încap genunchii, în schimb afli ce fixativ folosește cel din față (dacă folosește), dar și ce a mâncat cel din spate. Spre norocul nostru, încă mai putem sta contorsionați timp de un act fără să anchilozam. Cu timpul, însă, am putut să-i urmăresc și pe aleșii care aveau așa-numitele abonamente. O parte din ei erau oameni de vârsta a treia, însoțiți de nepoți, semn că „personalitățile” își trimiseseră la teatru copiii, bonele și restul familiei pentru a câștiga liniștea care poate le lipsește. Cea mai mare parte o formează însă tineri de ambele sexe, lipsiți de complexe și care par a se cunoaște foarte bine între ei. Schimbă replici:

— Și ași, ăi?

— Am vinit la tiatru, ăi!

— Ai, lasî, ăi! Vez' că mușcă, ăi!

— Da șini-i rapandula, ăi?

— Îi nouî, ăi. O dau la jerfî, ăi!

Bănuiam, spre cinstea instituției, că are un program continuu de culturalizare a tinerilor din școlile profesionale sau din cele corecționale. Mai târziu am aflat că, de fapt, sunt studenți la arte plastice sau la academiile de teatru și film. I-am spus soției că repetă niște roluri negative. În lipsă de

alternativă, m-a crezut.

În sfârșit, când larma este în toi, se trage cortina. O parte, întrucât cealaltă parte este din placaj. Actorii încep înainte ca lumea să se prindă despre ce este vorba. Tinerii își continuă bancurile începute, buncii sau însoțitorii scot pachetelele cu mâncare, copilașii ascultători papă, iar cei neascultători aruncă pe jos sau zburdă printre rânduri, chiuind de plăcere. Se bucură și bătrâneii care înfulecă tot și nu fac nazuri. Apoi unii adorm, că așa e după masă, iar îngerașii care s-au rătăcit în fundul sălii rag disperați pentru că le este frică de întuneric. Bieții actori dau semne că ar dori să se sinucidă. Prudenți, regizorii scot din spectacole orice fel de armă.

Spre rușinea mea, pot spune că, după câteva încercări, m-am adaptat, însă ultima oară, în pauză, am mers, nu din curiozitate, la toaletă. Pe niște culoare sumbre am ajuns într-un loc fără nicio lumină dar care, după miros, nu putea fi confundat. Nu am reușit să-mi ating scopul și m-am retras. Ajuns din nou la lumină, mi-am privit pantofii și i-am spus soției: „Trebuie să plecăm urgent!” Și-a dat seama de ce. Am mers pe stradă cu grijă, să nu întâlnim pe cineva cunoscut, iar acasă am aruncat pantofii înainte de a intra.

Împreună cu ciorapii și pantalonii. De atunci nu am mai călcat prin teatru și nu mă mândresc deloc cu așa ceva.

Întrucât nu am auzit nicio replică gen „lasă, bă, că și tu exagerezi și minți de îngheață apele” sau „hai, dom’le, că nu-i chiar așa”, senzația de straniu s-a accentuat. Probabil un virus mă deconecta de la realitatea cunoscută. Sau, poate. Doamne, ferește, mă înțepase vreo gânganie modificată genetic. Speriat, mi-am cerut scuze și am plecat cu gând să trec pe la doctorul de familie. În drum spre tramvai am început să țopăi printre produsele metabolice ale câinilor și

oamenilor împrăștiate aleatoriu și fără discriminare pe trotuar. Mă urmărea o țigancă cu trei copii care îmi cerea bani pe românește și mă blestema pe limba ei. Un grup de boschetari mă privea plictisit din umbra unor tomberoane ce umpluseră aerul cu miresme specifice.

M-am liniștit. Nu eram bolnav. Percepeam realitatea așa cum o știam. Și avusesem, probabil, o clipă de rătăcire absolut scuzabilă.

Slavă Domnului, nu mai merg la doctor!

COMOARA

COSTANDACHE BĂDĂRĂU părea îngândurat. Cum acest lucru nu era posibil, domnul BĂDĂRĂU era doar preocupat de faptul că nevastă-sa îi spusese să nu vină acasă tară pâine, iar el frământa două monede în palmă și transpira constatând că nu îi ajung banii nici de un covrig, iar nevastă-sa, un zdrahon de muiere, îl va beșteli ca la ușa cortului, cât e el de primar. Că uitasem să vă spun, domnul BĂDĂRĂU, deși semăna cu un cartof manipulat genetic, pentru că nimeni nu a văzut un cartof de culoare roșu-vinețiu, era primarul vestitei așezări JUNCA MICĂ.

Așezarea, că altfel nu o putem numi, era vestită prin sărăcia ei, lucru deosebit dacă ne gândim că toată istoria se petrece într-o țară aflată pe ultimul loc într-un continent, iar domnul primar era vestit prin faptul că ocupa acest post de peste treizeci de ani. Reușise această performanță deoarece era singurul membru al tuturor partidelor de care se auzise în localitate. De altfel, simultaneitatea nici nu-l deranja, nici nu o considera un concept de natură să încalce decalogul, pentru că nu auzise de prima și nici de celălalt.

Domnul primar nu-i putea spune nevastei că dacă

nimeni nu plătește taxe, impozite, dări sau amenzi, primăria nu are bani nici pentru cei doi angajați, adică el și GHIȚĂ, care era restul, de la notar la om de serviciu, așa că, de spaimă, îi tremurau mâinile și scăpă un ban pe jos. Drăcui în gând, spuse cu voce tare „Doamne, iartă-mă” și porni supliciul aplecatului, că musai trebuia să găsească banul. Cele două personaje invocate îl ajutară pe rând, după cum urmează:

— Dumnezeu, ca să nu-i plesnească o vână în cap când s-a aplecat;

— Dracul, ca să găsească bănuțul, că doar era ochiul lui și nu era dispus la sacrificii anatomice de dragul unui primar tâmpit.

Ceea ce urmează, însă, este de domeniul miracolului, pentru că domnul primar găsi, pe lângă bănuțul său, un altul, desigur, fără valoare pe piață, pierdut pe vremurile când la primărie se mai plăteau salarii. Miracolul, însă, era că domnul primar se simți fulgerat de o idee. Se zvârcoli un timp pentru a se ridica de pe jos și, îngrozit de ceea ce i se întâmpla, fugi în camera de protocol a primăriei, care cuprindea un pat, seiful, care era de fapt un bufet rechiziționat pe vremea colectivizării și o fereastră acoperită cochet cu hârtie albastră.

Îngrijorat ca nu cumva să-i fugă ideea, BĂDĂRĂU scoase cheia seifului, de la gât, îl descuie și luă sticla de rachiu pe care o ținea pentru situații de avarie. Zbură cu o mișcare de expert dopul de cocean și luă o gură, apoi încă una. Avea o gură mare, așa că sticla ajunsese la jumătate, iar primarul avea un plan. Drept urmare îl trimise pe GHIȚĂ să ia, ca de obicei, pâine pe datorie, să o ducă acasă și să încaseze furiile doamnei primar când îi va spune că el are treabă la sediu. Astfel, ușurat, COSTANDACHE se urcă

aproape sprinten în șaretă și porni spre capul satului unde locuia CIOCU', un balaoacheș care cânta la nunți, dar de meserie era spoitor și potcovar. Intră tară niciun fel de greutate în curtea lui CIOCU' și se trezi, firesc, înconjurat de trei câini sălbăticiți de foame și bătaie, dar și de cinci puradei care arătau la fel ca și câinii.

Ceilalți trei copii mai mărișori o rupseră la fugă prin fundul grădinii din motive întemeiate, chiar dacă erau numai de ei cunoscute. CIOCU' bocănea ceva într-un șopron și îl lăsa un timp pe primar pradă câinilor și copiilor, așa ca să vadă cine-i stăpân în curtea aia. Dar și primarul, deși i se furaseră șireturile, stătea calm și se scobea în ureche cu unghia de la degetul mic, special amenajată pentru astfel de ocazii. După epuizarea testului psihologic, CIOCU' se asigură că cei trei copii mai mari au scăpat din raza de acțiune posibilă a primarului, iar acesta nu murise încă de inimă, așa că se prefăcu bucuros de vedere, alungând cotarlele și puradeii cu șuturi, fără nicio discriminare. Apoi, bărbații s-au tras la umbră pe o bancă și au început să vorbească. La un moment dat, CIOCU', împotriva oricărei logici, fluieră subțire, puradeii apărură cu figuri blajine și înapoiară șireturile primarului, iar piranda se iți de undeva cu o carafă de vin și un platou de gustări. Primarul surâdea pișicher, dovedind talente la care nu te-ai fi așteptat, iar CIOCU' avea o figură de parcă ar fi găsit în poartă un portofel plin.

Spre seară se despărțiră cu pupături, primarul fiind dus acasă de un cal care funcționa în asemenea situații cu o precizie de care oamenii nu sunt în stare. Exercițiile lexicale și vocalizele doamnei primar nu au avut niciun efect, deoarece soțul a dormit o vreme în șaretă, învelit cu pătura patrupedului și abia spre ziuă a ajuns în casă, dar nu și în pat. A doua zi, pe când primarul aflat acum la datorie sorbea

cu zgomot o cană de borș de puțină și privea ca de obicei în gol, apăru GHIȚĂ cu aceeași figură cu care acum câteva decenii anunțase intrarea rușilor în sat și spuse, gâtuit de emoție: „Au dispărut oalele!” Primarul reuși să-l focalizeze pe GHIȚĂ și încercă să ridice o sprânceană de mirare:

— Da! spuse iar GHIȚĂ, au dispărut oalele de lut din gardurile sătenilor!

— Aha! spuse primarul și alunecă din nou în neant.

GHIȚĂ pricepu situația și ieși afară din sediu pentru a discuta cu niște babe fenomenul care dădea un plus de viață așezării. Oalele, vai de mama lor, erau așezate în parii gardurilor de când se știa ei, erau ciobite și nu aveau decât funcții estetice de care localnicii nici nu păreau a-și da seama. Agitația nu a durat prea mult pentru că pe la prânz, când bărbații au venit de la bufet, muierile și-au primit porția de laude că nu era gata mâncarea, iar conversațiile intrară în zona eclezastică.

Peste câteva zile o nouă întâmplare zgudui așezarea. Pe când fugea prin fundul grădinii după o găină, SAVETA, de altfel femeie în toate mințile, găsi un ban de argint foarte vechi. Nu spuse despre întâmplare decât unei vecine, așa că bărbatu-său nu auzi niciodată despre asta, deși după o zi vuia tot satul, iar SAVETA era foarte fudulă. N-a fost însă să dureze rea mult. După o săptămână, un gospodar care venea acasă făcut praf, a căzut la rădăcina unui gard și s-a lovit cu capul de o oală de lut. Aceasta s-a spart și din ea au căzut mai multe monede vechi. O COMOARĂ! Poate că nu ar fi aflat nimeni despre descoperire dacă între găsit și proprietarul gardului nu ar fi început bătaia, pe motiv de drept de proprietate. Firesc, apăru și poliția care, echidistantă, împărți din belșug bastoane, în dreapta și în stânga, luă resturile de oală și banii, întocmi un proces verbal de

tulburarea ordinii publice și duse la muzeul din capitala județului o parte din captură. Până acum nimic deosebit dar, prin primăvară, un altă sătean găsi în grădină o altă oală cu bani, la rădăcina unui nuc. Abia acum s-a declanșat isteria. Oamenii părăsiră ocupațiile obișnuite, bufetul intră în faliment, la biserică toți dădeau acatiste și căutau comori ca disperății. Culmea este că din când în când unui chiar găseau bani vechi, dar cel mai bine se vindeau poveștile. Pentru că trebuie să spunem, în sat au năvălit tot felul de oameni din toată lumea, televiziuni, reporteri de la radio și ziare, dar și bărboși cu priviri crâncene și aparate de căutat comori. Pe lângă bătăi, scandaluri și polițiști depășiți de situație, puteai să auzi și cum împăratul TRAIAN avea aici o gagică pe care o umpluse de bani până când împărăteasa i-a spus că dacă nu termină cu paparuda îl opărește ca pe CODIN, așa că împăratul, speriat clește, a rupt-o cu aia care, de durere, și-a băgat banii peste tot, că pe vremea aia nu era C.E.C., apoi s-a apucat de băutură și de făcut copii cu toți târlanii, drept care, iată, așa se născuse așezarea lor. Alții vorbeau de un han tătar, de niște haiduci care aveau neamuri în JUNCA sau de STALIN, care băuse cu popa de pe vremea aia, și și-a ascuns banii aici că numai oamenii ăștia erau de încredere, din toți câți cunoscuse el.

Oricum ar fi stat lucrurile, cele mai bune ponturi le vindea, pe bani grei, CIOCU' și puradeii, camerele închiriate aveau prețuri astronomice, bufetul intră din nou în circuit, cu băuturi care erau arătate cu degetul că nu știa nimeni cum le cheamă, dreptul de prospecțiune se elibera la primărie pe dolari, la consum era gata-gata să fie sacrificat și calul de la șaretă, pe scurt, deși nimeni nu mai muncea pământul, banii curgeau gărlă, mai mulți decât fuseseră în JUNCA MICĂ de la începuturi. Ce-i drept, cam în fiecare

săptămână, din pământ erau scoase oale antice cu monede.

De la muzeu au venit niște specialiști, care spuneau la început că banii sunt falși, dar cum nimeni nu-i lua în seamă, s-au apucat și ei de căutat comori.

Pe scurt, localitatea a intrat în istorie ca un pol al bogăției, primarul și-a ridicat vilă și venea la sediu cu un MERCEDES ultimul tip, care hurducăia pe șleauri preț de 100 de metri dintre casa primarului și locul de muncă, ceea ce dădea o prestanță deosebită instituției.

Doamna primar era mai puțin nervoasă, deoarece GHIȚĂ, acum notar bogat, și-a luat-o de amantă că așa e în lumea bună.

Se părea că Dumnezeu își așezase, în sfârșit, mâna peste acele locuri. Numai că pe DUMNEZEU îl chema COSTANDACHE BĂDĂRĂU.

MONSTRUL

NUNUȚA a rămas gravidă. În sine, faptul era unul banal, deoarece în BOTOROAGA fetele rămâneau frecvent gravide înainte de a se căsători, fiindcă înțelegerile și actele necesare unei astfel de acțiuni durau mult peste limita de răbdare a fetelor care, de pe la paisprezece ani, deveneau foarte nervoase și se temeau să nu facă vreo boală de cap dacă mai pierde vremea. Firesc, la nuntă, mireasa, că fată nu-i mai putem spune, așeza la masă și cei doi-trei copii pe care îi avea, semn că este sănătoasă și prețuită de flăcăi.

Problema cu NUNUȚA era că, în comunitate fiind considerată atât de proastă și de urâtă, toată lumea se mira că i se întâmplase și ei, ce-i drept pe la optsprezece ani, ca cineva să o considere aptă de alte activități decât munca în grajd. Familia a primit vestea cu calm, iar bătaile pe care le

primea de la mamă, tată și cei doi frați nu aveau conotații vindicative, rebarbative sau coercitive, ci reprezentau calea cea mai scurtă pentru a se afla numele făptuitorului, considerat de altfel un tâmpit, pentru a-i pune în cârcă, cu orice preț, comoara la care râvnise. Ce povestea însă NUNUȚA umplea familia de mirare dar și de păcate, pentru că, necăjiți, oamenii înjurau și drăcuiau de mama focului, neputând să priceapă nimic.

Pe scurt povestea NUNUȚEI suna cam așa:

— Prin luna mai, într-o sâmbătă, s-a dus la fostul cămin cultural care acum se numea discotecă, cu speranța că în învălmășeală poate o confundă vreun flăcău și o scoate afară să o scape de spaima de a muri fată bătrână, că uite, mâine-poimâine împlinește vârsta majoratului și râdea tot satul de ea.

Se și pregătise pentru eveniment spălându-se peste tot și renunțând la chiloți, ca să nu complice cu nimic acțiunile vreunui doritor.

La discotecă era un chef general, bărbații erau suficient de beți, dar niciunul nu părea chior, așa că singura invitație a primit-o din partea patronului care, văzând că stă singură, i-a dat o mătură să adune de pe jos cojile de semințe și chiștoacele, că era pericol de incendiu. NUNUȚA a făcut și asta, aplecându-se cât putea de mult, doar – doar o băga pe cineva la idei, dar degeaba, așa că, luată de toate căldurile, a ieșit în spatele discotecii, unde era un iaz și și-a dezbrăcat rochia, că simțea că ia foc, deși era udă toată.

La un moment dat din iaz a ieșit o arătare care a scos un răget, iar în lumina lunii părea că are trei picioare. Cu toate că venea spre ea cu un mers ciudat, NUNUȚA nu se sperie nici când animalul o trânti la pământ și, fără să piardă nicio clipă, intră în miezul problemei, scăpând-o pe aceasta

de spaime și frustrări, deși, de durere, îi ieșiră ochii din cap. Nimeni nu avea timp de astfel de amănunte. Totul a fost scurt și zguduitoare ca un șoc electric. NUNUȚA însă nu s-a pierdut cu firea și când dihania s-a ridicat mormăind, ea a apucat-o de unul din picioare și i-a spus scurt: nu pleca că îți crap capul! Probabil că monstrul pricepea alternativă, așa că a devenit docil, iar fata a aplicat pe el toate cunoștințele sale, până acum teoretice. Nici ăla prost, s-a arătat interesat de explorarea cognitivă a anatomiei interne și externe folosind cu pricepere toate oportunitățile oferite.

Către al doilea cântat al cocoșilor, ființa a plecat chiuind. Și s-a aruncat în iaz, iar NUNUȚA, deșelată, dar fericită, a plecat către casă ținându-se de garduri. Era convinsă că avusese de-a face cu un extraterestru, așa cum văzuse ea la televizor și se considera norocoasă că dăduse de unul bine dotat și nu de cei plini de bale, gheare și colți și care au apucături foarte ciudate.

După o vreme, membrii familiei au ajuns la concluzia că fata înnebunise, așa că au împrăștiat povestea în tot satul și își priveau odrasla ca pe un fel de vițel cu două capete, spre liniștea tuturor, între timp, însă, femeile din sat, neputând rezista ispitei de a verifica faptele la fața locului, ieșeau noapte de noapte la malul iazului, care de care mai despuiată și mai plină de curiozitate. Într-adevăr, nu de puține ori, unele norocoase erau vizitate de monstru, ceea ce le dădea câteva zile de plăcută visare și sporea semnificativ numărul viitorilor tătici. Au fost dovediți și unii impostori care încercau să profite de situație, iar dezamăgirile se încheiau cu o dare în vileag plină de ridicol.

Îngrijorată de faptul că NUNUȚA spunea adevărul, mama ei a luat o sticlă de vin și, îngândurată, s-a dus la părintele GHERASIM să-i spună cum stă treaba, iar acesta

să-i citească din cărți, că părintele era recunoscut pentru înțelepciunea sa. Pentru orice eventualitate se spălase și ea peste tot. Părintele GHERASIM, acum bătrân falnic de aproximativ șaptezeci de ani, avea un păr bogat, albit de vreme, și un glas profund care stârnea în femei tot felul de gânduri în totală contradicție cu textele ce se rosteau în altar. Tinerețea părintelui se putea contabiliza în registrul de botez al bisericii unde, în majoritatea cazurilor, scrisese cu mâna lui în dreptul numelui celui botezat „Doamne, ocrotește neamul meu și iartă-mi rătăcirea”.

Preoteasa încercase o vreme să-i mai scurteze cărările dar, copleșită curând de cei șapte copii pe care îi avea, îl lăsă în plata domnului. Se zvonea că puterea părintelui venea de la un clondir cu apă de la Sfântul Munte, pe care îl ținea mereu asupra sa și din care sorbea din când în când. Cu excepția unor babe care arătau ca niște prune uscate, toate femeile îl venerau pe părintele GHERASIM, iar bărbații îl respectau și îl admirau, chiar dacă spuneau că în clondir era de fapt țuică și că treaba cu Sfântul Munte era doar, așa, pentru muieri.

În felul lor toți îl iubeau și se mândreau cu el pentru că erau totuși rude, mai mult sau mai puțin apropiate.

Părintele o ascultă cu atenție pe mama NUNUȚEI, goli sticla de vin și spuse plin de năduf: vezi, măi MĂRIE, dacă mă iau după voi și vă las să vă cotârciți cum vă duce pe voi capul, faceți numai copii tâmpiți și aveți numai necazuri. S-o trimiți pe fată la mine, să văd eu ce pot să aflu de la ea, că poate dau de urma derbedeului.

Tulburată de glasul grav și de înțelepciunea părintelui, MĂRIA, de altfel femeie tânără, dădu să-i sărute mâna dar nimeri, ca de obicei, sub patrafir, așa că la plecare părintele era mai puțin amărât.

NUNUȚA ajunsese la părintele a doua zi, iar acesta o primi cu blândețe, dându-i câteva palme zdravene și sfătuind-o să spună repede tot că altfel sub pragul bisericii o îngroapă. Lipsită de alternativă, NUNUȚA, proastă și cinstită, spuse ce știa ea, iar părintele căzu pe gânduri și o trimise acasă pe NUNUȚA, blagoslovind-o numai cu câteva înjurături foarte meșteșugite.

Părintele, cu adevărat un om înțelept, știa de la botez cum îi dăruise Dumnezeu pe copiii de sex bărbătesc și ajunsese la concluzia că doar trei-patru puteau corespunde descrierilor confuze ale NUNUȚEI. Însă unul era dărâmat de băutură, altul avea o muiere nesătulă, VASILE era la pușcărie și mai rămânea CĂLAE, văcarul, care, însă, era atât de prost că dacă îl întrebai unde-i este fundul nimerea răspunsul după mai multe încercări. Venise din armată cu porecla TRIPODUL, însă cum sătenii nu erau preocupați de expresii din limba neogreacă, îi spuneau simplu PULĂRĂU.

Intrat la bănuieli, părintele trimise după CĂLAE care, crezând că e rost de ceva colivă, veni într-un suflet și, după ce luă câteva biblii în cap, mărturisi totul dintr-o suflare.

În sâmbăta cu pricina, fiind cam beat, se scălda în iaz, când a văzut pe malul celălalt o femeie care stătea goală pușcă în lumina lunii și își smulgea părul din cap. Cuprins de un creștinesc sentiment de compasiune a gândit să facă și el un bine și uite că l-a făcut, iar pe nebunele alea de muieri intrate în călduri era și păcat să nu le astâmpere. Apoi, spăsit, își întinse mucii pe față și concluziona cu un ton filosofic: „acum, asta e!”

Părintele gândi că, uite, prost-prost, dar are dreptate și îi mai dădu niște palme de-i scăpăraseră ochii și spuse grav: „te duci la fată și sâmbătă veniți să vă unesc în fața Domnului, că altfel ochi de cumătru cu mine nu mai ai.

Marș!”

Mulțumit de modul în care a decurs discuția, CĂLAE făcu exact cum îi spusese părintele, așa că sâmbătă, după slujba de cununie, porni și nunta la casa miresei. Toată lumea era fericită, doar părintele stătea în capul mesei puțin melancolic gândindu-se la implicațiile viitoare ale schimbării zestrei genetice a comunității. Oftă și își spusese resemnat: o să-i ia dracul Dracul însă era deja printre meseni, mai precis printre muieri care își făceau socoteli despre cum vor împărți darurile lui CĂLAE.

CHERCHEZ LA FEMME?

Lui DOBRICĂ îi plăceau femeile. Foarte mult. Este drept că reciproca nu avea argumente. Și asta, nu pentru că DOBRICĂ era scund, păstos, seboreic și anost ca un ghemotoc de câlți. Nici pentru că la treizeci și șase de ani era ținut din scurt de maică-sa, o femeie cu aspect și apucături de caporal infanterist sau că numele de familie era BUMBUC. Nu, pur și simplu, DOBRICĂ inspira un sentiment general asemănător cu vizitarea unui cavou jefuit, iar asta este departe de a stârni porniri erotice chiar și la femeile cu o imaginație debordantă.

DOBRICĂ, nu foarte conștient de situație, era mândru de numele de botez, nume impus de tatăl său, un admirator fanatic al unui fotbalist celebru la vremea sa, precum și al țuicii de prune denumită, de altfel, în popor, OCHII LUI DOBRIN. Probabil că stabilirea numelui copilului a fost singura și ultima victorie conjugală a tatălui, care a și dat colțul în scurt timp, destul de mulțumit, dacă ținem cont de sticlele goale care au fost vândute după parastas. Astfel, mama, că mămică nu-i putem spune, a pus mâna pe frâie, a

luat în subordine toate problemele casei, mai ales personalitatea, educația și instrucția copilului, pe care l-a crescut împreună cu cele șase pisici, fără nicio discriminare. Ba, chiar în spiritul adevărului, trebuie să recunoaștem că madam BUMBUC făcuse unele eforturi ca pisicile să nu-l mănânce pe copilaș când ea era plecată la canastă cu vecinele. Pisicile erau nedumerite pentru că băiețelul prea semăna cu un șoricel mare și apetisant, însă, cu timpul, timpul s-au obișnuit cu situația și nu se enervau când făptura lipia tot lăpticul din castronel.

Dar anii au trecut, mama a devenit o adevărată legendă în domeniul trișatului la canastă și băiatul, nu se știe cum, a ajuns contabil la o întreprindere. După consumarea unor evenimente fără nicio importanță pentru familia BUMBUC, întreprinderea a devenit regie autonomă, iar fanteziile erotice ale tânărului au căpătat un suport material în reviste de profil, frumos colorate, în vreme ce piața sexului tarifat a devenit industrie cu oferte foarte generoase și diversificate.

La veniturile lui, DOBRICĂ a ieșit de câteva ori din virtual și a intrat, la propriu și la figurat, în realitate. Aceasta s-a dovedit însă frustrantă, deoarece nu numai că fetele nu dădeau deloc ochii peste cap și nici nu scoteau sunetele pe care el le știa din filme. Ba mai mult, de regulă, fumau cu un aer absent, iar la sfârșit, în loc de tandre invitații la revedere, fetele spuneau: „hai, moșu, tai-o, că mai am și alți clienți”. În consecință, revistele colorate și îndemânarea specifică bărbaților singuri reprezentau coordonatele de bază ale vieții erotico-sentimentale ale lui DOBRICĂ.

Poate că lucrurile ar fi rămas așa până la sfârșit dacă la un moment dat contabilul DOBRICĂ nu ar fi descoperit o fisură în sistem și a constatat că doar cu un mic fals poate deturna sume considerabile din conturile regiei în conturile

proprii, ceea ce omul a și făcut, cu gândul că banii îi vor aduce femeile la picioare. Primele sume le-a investit în propria înfățișare, care a devenit „look”, fără să ajungă și „cool”. Oricum, DOBRICĂ nu mai putea, iar garsoniera discretă pe care a cumpărat-o a fost amenajată ca un adevărat cuib al dragostei, cu un pat mare drapat în roșu în mijloc, evident oglindă în tavan și postere cu femei goale pe pereți.

În urma acestor eforturi, o femeie ce părea chiar normală a ales în loc de sinucidere să devină prietena și companioana de nebunii a lui DOBRICĂ, devenit acum DOBBY. Fata, deși disperată, nu era chiar proastă și a înțeles rapid ce nevoi îl măcinau pe bietul om, așa că mima, cu oarecare talent, extazul erotic, iar tariful nu era anticipat, ci mult mai substanțial, după.

Fericit, DOBBY se simțea puternic și viclean, așa că fura cu tupeu tot ce-i cădea sub semnătură și-i dăruia, ca un adevărat domn, ființei pe care o simțea subjugată farmecului său. Numai că ființa, după ce a strâns o sumă bunicică, a plecat în CIPRU pentru a-și împlini destinul artistic, nu înainte de a da un telefon la Poliție, unde a lăsat și un denunț pe cinci foi, contra unui pașaport în cel mai scurt timp. Drept urmare, după un scurt traseu prin tribunale, inculpatul BUMBUC a ajuns, firesc, la pușcărie unde, după o scurtă perioadă de acomodare concretizată prin băți și serviciu la tinetă zilnic, a cunoscut, în sfârșit, pe propria-i piele trăirea erotică în deplinătatea ei. La expirarea termenului de condamnare s-a despărțit greu de colegii de cameră și s-au jurat să se revadă peste timp, în funcție de posibilități.

Ajuns acasă a constatat cu ușurare că maică-sa trecuse la cele veșnice, iar pisicile dispăruseră, însă nu și puricii. Melancolic, DOBRICĂ a făcut o operație de schimbare a

sexului, purta o perucă blondă cu cârlionți și juca, desigur, canasta cu vecinele. Era vizitat din când în când de foștii companioni de la mititica, cu care depăna amintiri și nu numai. Pe scurt, era o doamnă de vârstă a doua, drăguță și respectabilă și nimeni nu putea ghici sub această aparență o viață trăită cu jertfa întru cunoașterea femeii.

Nepătrunse sunt căile...!

DIZIDENTUL

Nea TASE a fost și este un dizident. Să fim însă bine înțeleși! Nu este un dizident de duzină, dintre aceștia pe care îi găsim cu certificate pe toate drumurile, ci unul adevărat, puternic și de temut, perfid ca apa ce se infiltrează în stâncă și apoi o sfarmă, încet dar sigur... întrebând despre probleme politice, economice, sociale sau culturale, nea TASE dădea un singur răspuns: „He, he!”, apoi plescăia de două ori și mai spunea: „Sunteți mici copii, măi pigmeilor!”

Pigmeii considerau aceasta, de regulă, ca o dovadă a caracterului de bronz a inteligenței și subtilității de gândire a marelui dizident. Nea TASE își povestea foarte rar viața, iar misterul dădea un farmec în plus acestei admirabile existențe aflate continuu în luptă împotriva tiraniei și a puterii despotice. Cum însă marile destine nu scapă necercetate, iată, ca o pildă pentru urmași, file din viața lui nea TASE.

Se născuse între cele două războaie, undeva în BĂRĂGANUL BRĂILEI, copil normal al unor oameni normali, care trudeau din zi și până în noapte pe două hectare de pământ și pe lângă niște vite, pentru a trăi ei și copiii, la fel cu ceilalți din sat. A urmat școala, la început în sat, apoi, după război, liceul, în oraș, unde și-a dat seama că munca nu

e de el și a căpătat aere de domn, lucru ce stârnea mirare și printre rudele care făceau haz, dar și printre colegii de liceu care nu înțelegeau de unde mofturile de conte în exil ale lui TĂSICĂ din CHIOIBĂȘEȘTI.

Pe scurt, spaima că va trebui să muncească îl făcea pe TĂSICĂ silitor, deși o oarecare zestre genetică îl împiedica să obțină și rezultate, iar în viața de toate zilele să fie caraghios imitându-i pe cei aflați cam la a treia generație de oameni avuți. Vremurile însă se schimbau și TĂSICĂ prinse șpilul, că nici prost, prost nu era. Abandonă la timp liceul și se înscrise la o școală profesională unde pe lângă basca și salopeta soioasă, semn al apartenenței la marea masă a celor exploatați, porni să tune și să fulgere în tot felul de mitinguri împotriva burjuilor care sug sângele poporului, deci și pe al lui.

Cum la biografie apărea însă, în dreptul părinților, la avere, o casă, două vaci și două pogoane de pământ, TĂSICĂ intră la idei, deci îl rugă pe un unchi din sat să-l înfieze care să nu-și strice viitorul. Unchiul, cunoscut drept cel mai leneș om din sat, vânduse după nuntă pământul primit de la nevastă și se apucase zdravăn de băutură și făcut copii. Avea deja șapte, care trăiau dintr-un fel de haiducie, furând tot ce le pica sub ochi, iar, pentru o sticlă de țuică, l-a înfiat și pe TĂSICĂ, deoarece pentru el nu conta încă o gură în plus la masă, vorba vine, dar TĂSICĂ și-a procurat o biografie beton, foarte bună pentru vremurile acelea.

Asigurat din partea asta, tov. TASE răcnea acum prin ședințele U.T.M. despre abnegația în muncă și dictatura proletariatului, deși habar n-avea ce-nseamnă una sau alta. Însă în fundul sufletului său TASE tânjea după o viață îmbelșugată în care să fie servit de slugi cu priviri alunecoase și vorbe dulci, de preferință femei. Se opunea

deci, în taină, jegului și sărăciei promovate de noua clasă conducătoare. Era dizident, deși cuvântul nu se inventase!

În viața de toate zilele însă, tov. TASE se ferea de muncă ca de dracul, așa că a terminat liceul la seară și a fost trimis la facultate pentru a introduce în rândul studenților, o categorie foarte dispusă la tot felul de acte de indisciplină și revoltă, spiritul proletar al omului simplu și harnic, provenit dintre cei mai exploatați dintre exploatați, țăranii săraci – după cum zicea MARX. TASE intră fără probleme și fără examen la Politehnică, unde se remarcă prin discreție la învățătură și puternică afirmare a personalității de fiu al poporului, numai că la terminare s-a aflat într-o groaznică dilemă. Ar fi trebuit să se ducă în producție ca tânăr inginer de tip nou, însă asta însemna, oricum ar fi luat-o, contactul cu munca, cu oameni care într-adevăr munceau dar, și mai grav, cu, Doamne ferește, vreo răspundere care să-i periclitizeze ființa proprie la care ținea cel mai mult.

Cum toată această stare de chin îi provocă o boală de piele, scăpă și de armată, mai ales că, foarte șiret, își inventă o hipoacuzie temeinic instalată din cauza condițiilor de muncă din copilărie, când fusese, precum știm, exploatat la sânge de chiaburi și de burghezi, cu mama lor cu tot.

Rezolvarea situației va veni însă de la forurile superioare de decizie, respectiv secția de cadre a partidului, care hotărî să-l trimită pe acest tânăr de viitor profesor de atelier la un liceu, evident, având ca sarcină de bază, lupta împotriva deviaționismului ideologic în rândul intelectualilor educatori. În sufletul lui, TASE a sărit în sus de bucurie, dar tovarășilor le-a mărturisit deschis, cu lacrimi în ochi, cât de nefericit este că nu poate fi un soldat pe frontul reconstrucției industriale a patriei socialiste. Impresionați, tovarășii l-au bătut pe umăr și i-au spus: „Băi inginere, tu te

duci unde te trimite partidu', că altfel te ia dracu' și ai grijă să lupți cu tendințele deviaționiste ale păturii". Pătura, după cum știm, erau intelectualii. TASE luă o figură crâncenă și spuse, la rândul lui, că nu își va precupeți viața sau sângele dacă interesele partidului o cer.

În consecință, păstra figura crâncenă și basca, la care adăugă un halat albastru de doc, o servietă de piele jerpelită, tip comisar, și deveni profesor de atelier la liceul industrial de pe lângă un combinat de utilaj greu. Practica de atelier consta în confecționarea ștergătoarelor de picioare din pănuși de porumb, ceea ce îmbina în mod armonios cunoștințele agricole cu noile tendințe de industrializare ale țării și, foarte important, nu erau periculoase nici pentru elevi și nici pentru profesor. Normal, după confecționare, ștergătoarele erau puse pe foc pentru că lemnele cam lipseau. În pauze fuma MĂRĂȘEȘTI și nu vorbea cu nimeni de frică să nu scape vreo vorbă care să fie interpretată. De altfel, anunța pe toată lumea că este surd toacă din cauza muncii, așa că nu putea fi învinuit nici că aude ceva și nu raportează la timp.

Cum era însă înalt și bine făcut, niște profesoare mai tinerele și foarte zglobii și-au propus să-l socializeze, deși intențiile adevărate erau altele, așa că se mai dădeau pe lângă el, îi mai făceau ocheade, mai o aluzie, o atingere așa ca din întâmplare, ce mai, arsenalul cunoscut al femeilor când își propun alte obiective decât cele înscrise în planul cincinal. TASE se prefăcu un timp că nu observă, pentru a aduna date, mai apoi, într-o ședință de partid, înfieră aceste apucături de burghezi depravați și aduse în discuție, ca argument, comportamentul tovarășilor cu muncă de răspundere din conducerea partidului și a statului a căror conduită ireproșabilă făcea ca țara să cunoască bunăstare și

prestigiu internațional. Ce-i drept, biografiile respectivilor tovarăși, în afară de pușcărie pe nedrept și muncă neîntreruptă, nu aminteau nimic. Probabil că ei se înmulțeau prin spori sau poate prin diviziune simplă, ca bacteriile, cu care uneori chiar semănau.

Drept urmare, tovarășiei le mai sus pomenite, îngrozite de faptul că TASE, deși arăta a om, nu putea fi așa ceva, se mutară la alte școli unde profesorii erau produse naturale, cu reacții previzibile.

Precum am observat, TASE era acum membru de partid, iar la ședințe dădea tot timpul din cap afirmativ când se vorbea de la tribună și combătea violent, cu argumente proletare, când din sală se ridica vreun neinspirat care avea tendința de a comenta dogmele sau linia. Din nou însă trebuie să spunem că, în sinea sa, tov. TASE era împotriva tâmpeniilor pe care le auzea și această atitudine, era convins, fărâmița unitatea de monolit cu care se lăuda partidul, iar în timp, convingerea acestui brav dizident era că prăbușirea de la el va porni. În rest, pentru a evita orice contact cu ceilalți colegi, TASE și-a umplut servieta cu tot felul de cărți pe care scria MARX, ENGELS, dar și KANT, HEGEL, și altele care derutau eventualii doritori de conversație, chiar dacă se numeau intelectuali. Astfel, TASE ieși din raza discuțiilor cu „ce-ai mai văzut la televizor”, „ce-ai mai citit”, „povestește-mi și mie” și altele care i-ar fi putut divulga secretele existenței. Căci acestea existau! Cum TASE, ca om de încredere, primise apartament la bloc, în șifonier, pitită după salopete, era o pijama de mătase pe care o îmbrăca uneori, cu un halat de casă brodat cu șnur auriu și se apuca de citit romane din „Serie noire”. Dizidentul tot dizident!

Evident, s-a și căsătorit ceva mai târziu, când vigilența

proletară a mai obosit, cu fata unui preot (dizidentul sfida normele), MAGDALENA, care, așa cum numai în basme se întâmplă, era o femeie cu educație frumoasă și care l-a îngrijit și respectat pe TASE cu toate hachițele lui. E drept că și TASE, elegant și generos, a disprețuit-o din toată inima că prea spunea ce gândea și invers. Nu se punea problema copiilor, deoarece TASE era în primul rând convins că este ireproductibil din cauza perfecțiunii sale, iar viața dublă pe care o ducea nu-i permitea asemenea riscuri.

Numai copiii la școală îi făceau caricatura peste tot și îl porecleau LIMBRICUL, spre satisfacția ofticoasă a celorlalți profesori. TASE aflase el ceva, dar era convins că aceste reacții primitive nu fac decât să-i servească la manevrele de acoperire și disimulare a gândurilor și acțiunilor sale cele adevărate.

Însă vremurile s-au schimbat din nou, iar TASE și-a ars carnetul de partid în curtea școlii, odată cu basca și servieta jerpelită. Și-a revendicat în grabă pământul părinților naturali, băgându-și în procese toți frații care mai trăiau, apoi a arendat cele două hectare, și-a cumpărat pălărie, palton cu guler de astrahan, servietă diplomat și a intrat în adevărata sa piele de boier de viță. Nu a reușit să schimbe obiceiurile copiilor, așa că porecla și caricatura i-au rămas. În casă umbla numai cu halate matlasate și lecturile au intrat pe față în zona ARISTOTEL, PLATON ȘI NIETZSCHE, iar în intimitate SANDRA BROWN ȘI BARBARA CARTLAND.

Dar unde era dizidentul? Ei bine, el nu dispăruse! Era, ce-i drept, de bonton să înjuri cu gura plină fostul partid, dar asta era vulgar, așa că domnul TĂNASE a abordat, ca de obicei, calea cea mai grea și mai riscantă. Nu și-a declarat nicio simpatie, nicio antipatie, nu a votat și nu a susținut niciun fel de partid, iar ca să fie sigur că nu va fi forțat s-o

facă, a abordat o privire visătoare, pierdută în înaltul trăirilor filosofice. Consideră încă sufletul o invenție a bisericii, menită să țină în jug prostimea, dar păstrează acolo speranța că îi va dărâma și pe ăștia, așa cum a făcut-o și cu aliați. Precum apa care se infiltrează...

După toate acestea, vă spun sincer, eu unul cred că disidența s-a născut la CHIOIBĂȘEȘTI.

CURRICULUM VITAE

La vremea când HITLER, ghiduș cum îl știm, juca o farsă rușilor lăsându-le moștenire proteza ascunsă într-o grămăjoară de cenușă, undeva, într-un sat de pe dealurile BUJORULUI, uitat de Dumnezeu, dar nu și de inspectorii de la fisc, nu se întâmpla nimic deosebit. Abia spre toamnă a sosit o veste despre terminarea războiului. Vestea, adusă de general de ARMATA ROȘIE, ajunsese în sat odată cu un plutonier și doi soldați care au intrat foarte repede în comă alcoolică, așa cum se cuvine pentru orice reprezentant onest al unei armate de ocupație. Sătenii cooperau din motive de spaimă, iar coma dura de câteva luni, cu scurte reprize de melancolie, în care soldații împușcau tot ce li se părea că mișcă, iar plutonierul se încruscea la întâmplare cu majoritatea familiilor.

Fără nicio legătură cu aceste fapte istorice, în casa unor oameni de altfel liniștiți, s-a născut, pe 25.10.1945, un copil de sex bărbătesc.

Ieșită din chinurile facerii, mama a fost trimisă rapid la chinurile bucătăriei pentru a pregăti cele de cuviință sătenilor veniți să se bucure de eveniment. Data cădea într-o zi de marți, iar oamenii, refăcuți după o nuntă care începuse normal, duminică, și se terminase incert, cam luni seara, dovedeau un apetit de spaimă și o poftă de viață

molipsitoare, ceea ce reprezenta un antrenament pentru nunta din duminica următoare. Nimeni nu considera necesar să privească spre noul născut și, cu atât mai puțin, să cunoască data nașterii, așa că doar mama, oarecum deșelată de bucuriile ce se țineau lanț, va fi singura care va ține minte data, din motive niciodată mărturisite soțului. Drepturile omului (eventual și ale femeii) aveau să fie inventate mult mai târziu, dar ele nu vor fi cunoscute niciodată în respectivele locuri. În entuziasmul general, subiectul, dacă-i putem spune așa, intră într-o totală ubliere, iar participanții, netemători de vremea lui BRUMĂREL, petrec și adorm pe rând, fiecare pe unde apucă. Răpusă de fericire, biata mamă zace pe o laviță, iar copilul într-o copaie în care se răsturnase o sticlă de molan. Sub impulsul unui fericit instinct, îngerășul lipăie cu poftă și vădită plăcere picăturile prelinse încet, încet din sticlă. Pronia cerească îl ferește astfel de ravagiile frigului, de deshidratare și de tristețea inerentă venirii pe această lume.

Iată cum o întâmplare, în fond banală, va conferi micuțului o imunitate complexă, astfel că, în timp, deși a fost călcat de vite, împuns de capre și strivit de roțile unei căruțe, va reuși să supraviețuiască, spre mirarea dar și ciuda celorlalți șapte frați cu care se înfrunta zilnic la masă.

Acum, însă, tatăl, respectat producător de roșu sângerieu, își folosea din plin resursele secrete pentru augmentarea faimei de care se bucura.

Veselia era în toi, doar nașul, primarul satului și preotul păreau ușor preocupați de metafizica neîmplinirilor.

— POPO, CE DA'CU T'EA SĂ MAI FACEM, BĂ!

— SPUNE TU CĂ EȘTI DEȘTEPT, CĂ D'ĂIA EȘTI P'IMAA!

— BĂI PĂI, DACĂ TU L-AI BOTEZA, EU L-AȘ T'ECE-N

CATASTIFFF!

— STAI LINIȘTIT CĂ NU DAU TU'CII!

Într-adevăr, cum nu dăduseră turcii, ci numai rușii, au mai amânat chestiile astea plictisitoare vreo câteva zile, când nu au putut să stea în picioare un sfert de oră încheiat ca să dicteze notarului actul. La astfel de ceremonii femeile rămâneau, firește, acasă, așa că mama, cu tot depozitul ei de cunoștințe, a fost ignorată, iar notarul nu putea să scrie decât cifra 1 (unu) și data nașterii a fost consemnată 1.11.1 (aici s-a oprit bietul om și a completat mai în vară, când a aflat în ce an se aflau).

Mai târziu și-au dat seama că nu știau care e numele copilului, iar mama a pus mâna pe un măturoi și și-a impus voința. Se va numi MIHAI, după numele regelui de la acea vreme.

Cum peste puțin timp ziua de 25.10 a fost declarată ca fiind a ARMATEI ROMÂNE, iar copilul câștiga detașat luptele cu frații lui pentru un boț de mămăligă în plus, a intrat, firesc, în armată la vârsta schimbării vocii. Având însă o groază înscrisă genetic de a merge desculț prin zăpadă, s-a înrolat la aviație. A zburat mulți ani pe avioane care fac deliciul telespectatorilor fideli rubricii de catastrofe aeriene și, în mod surprinzător, a ieșit totuși la pensie. Nu a uitat însă niciodată sursa primordială a imunității și optimismului său, pe care de altfel, a iubit-o constant, iar acum, în prag de senectute, pe când se ruga lui DUMNEZEU să-l ferească de ispitele vârstei a treia, respectiv excesul de ceaiuri și medicamente, a simțit o furnicătură. Fiind superstițios, a început să scrie epigrame, așa că prezentul arată foarte incert și încețoșat. Ar fi avut totuși posibilitatea să o sfârșească demn. Păcat!

DOMNUL GENERAL

În picioare, în mijlocul biroului său larg și generos lambrizat, generalul, echipat în marea ținută, își privea tabloul. Era el, parcă puțin mai tânăr, în ținută de campanie, cu binoclu la gât, conducând asaltul carelor de luptă. Carele de luptă păreau a se mișca disciplinate urmărind cu atenție gesturile comandantului. Peisajul prăfos era completat de niște uniforme fără chip, orânduite în spatele generalului. Era, desigur, statul major, căzut în admirație față de talentul conducătorului. În colțul din dreapta jos era iscălit autorul: COSTELL. Acesta era un fel de rudă a doamnei general care, fie vorba între noi, în ultimii zece ani părea a fi rudă cu toată populația județului, un băiat de mare viitor, pictor foarte talentat, care dăduse examen la Academia de Arte de opt ori și din cauza invidiilor și a pilelor nu fusese admis. Când nu a mai putut evita luarea în armată, domnul general a intervenit și l-a adus la el în unitate, unde COSTELL a fost un fel de aghiotant, adică șofer, curier, făcea cafele, curățenie în birou, cumpărături pentru casă, călca pantalonii și văcsuia cizmele șefului. Șiret, ciugulea din țigările și din coniacul plasat strategic în spatele regulamentelor, în raftul de la mijloc și, spre cinstea lui, suporta cu stoicism înțelepciunile domnului general cu privire la rolul tineretului în viața țării. Făcea pe bani portrete celor din unitate și picta grafice pentru bilanțuri. Părea complet reeducat când a terminat armata, așa că, spre surprinderea tuturor, a tăiat-o în Franța de unde nu a mai revenit vreodată, dar se aflase că are o afacere de succes acolo, la Paris.

Vindea turiștilor, la gura metroului, portrete INSTANT, mai ieftine decât o fotografie. Faptul că îi mergea bine se

putea deduce dintr-o poză în care COSTELL, cu blugi și barbă, se sprijinea de o mașină în preajma turnului EIFFEL.

— Eh, tinerețe, tinerețe! gândi pentru prima oară domnul general.

Ca să fim sinceri, generalul nu condusese decât aplicații pe hartă și, cu toate că era tanchist la origine, făcuse carieră mai mult pe linie politică și abia în ultimii ani a fost nevoit să treacă la comanda unor unități.

Deși convins de calitățile personale așa cum erau scrise în fișele de apreciere de către superiori, și anume fermitate, capacitate de decizie, inteligență și corectitudine, doar una, nescrisă în fișă, l-a propulsat continuu. Este vorba de strădania de a îndeplini ordinele șefilor, chiar dacă nu înțelegea nimic din ele. Oricum, este sigur că în viitor această calitate va fi la loc de frunte în respectivele fișe. De asemenea, vorbea ca un adevărat oștean: tare, clar și sacadat, folosind uneori citate despre care spunea că îi aparțin lui CLAUSEWITZ.

Este explicabil, tare și clar, era pentru ca să înțeleagă tot „râtanul” ce spune comandantul, sacadat, pentru că, așa cum știm, cuvintele sunt expresia modului de a gândi, iar chestia cu citatele o moștenea de pe vremuri, însă schimbase numele autorului. Și mai trebuie să știm că domnul general fusese foarte ocupat în ultimii ani deoarece condusese cu fermitate (evident!) și competență un program conceput de însuși domnia sa, intitulat PROTOCOL MILITAR PENTRU TRECEREA ÎN REZERVĂ A CADRELOR MILITARE.

Ce să mai vorbim, ani de muncă și răspundere, exerciții aproape zilnice, dar până la urmă reușise. „PROTOCOLUL” era perfect și purta amprenta personalității generalului.

TOC! TOC! TOC!

În ușa biroului bătea un militar (civili au o manieră

nesuferită de a face asta și sună cam toc-toc-toc)

— Intră!

— Am onoarea!

— Raportează!

— Raportez! Au sosit!

— Liber!

— Am onoarea!

Generalul scutură un fir imaginar de praf de pe mâneca vestonului, își așează cascheta, în fața oglinzii, un milimetru pe sprânceana dreaptă (o mică cochetărie militară) și ieși să-și întâmpine oaspeții. Era delegația de la eșalonul superior sosită să-i citească ordinul de trecere în rezervă.

Astăzi era chiar el subiectul PROTOCOLULUI.

Strânse mâini, trecu trupa în revistă pentru ultima oară, fanfara atacă MARȘUL DE ÎNTÂMPINARE, vântul pocnea ușor în drapele, armele clănțăneau PENTRU ONOR, generalul pășea ca țeapăn pe covorul roșu. De sub căștile metalice îl priveau chipurile dârze ale militarilor din garda de onoare, de sub caschete îl priveau chipurile de tot felul ale ofițerilor. Citirea solemnă a ordinului, discursuri solemne și oarecum emoționante, strigăte de URA A A, apoi defilarea.

Ultima parte a protocolului se desfășura la popotă, într-o atmosferă relaxată: coniac, șampanie, țuică, gustări, țigări, mă rog, tot ce trebuie să se simtă omul bine. Apoi, cadourile regulamentare cu bastonul și pălăria considerate, nu știm de ce, obligatorii la pensionari. Referitor la pălărie, domnul general avusese o contribuție considerată istorică, în sensul că era una de vânător, verde, cu pană de cocoș de munte. Domnul general considera că aceasta este expresia ultimă a eleganței masculine și în protocol era prevăzut expres locul de unde se pot procura aceste obiecte.

S-a cântat, de asemenea, MULȚI ANI TRĂIASCĂ și

inevitabilul CINE-I NĂSCUT ÎN IANUARIE, pe care însă domnul general îl redusese, prin ordin de zi pe unitate, la patru strofe. Avea în intenție o îmbunătățire, respectiv două strofe, din care primele versuri erau CINE-I NĂSCUT ÎN SEMESTRUL UNU/ DE LA-NTÂI LA TREIZECI ȘI UNU, dar nu găsisese rima la CINE-I NĂSCUT ÎN SEMESTRUL DOI, așa că, iată, un proiect menit să revoluționeze muzica de sindrofie murea în fașă. Mare păcat!

Spre seară, domnul general, acum în rezervă, a fost invitat în mașina de serviciu și transportat la domiciliu cu tot cu cadouri.

Ajuns acasă, domnul general a glumit cu soția: „bătrânico, a venit un tânăr... pensionar” și a râs puțin în timp ce-și scotea ghetele și vestonul. A îmbrăcat un halat de casă, a luat o pereche de papuci în picioare și a mai glumit o dată: „bătrânico, fă-mi o cafeluță că am multe să-ți spun!”

Cum „bătrânica”, respectiv doamna MARCELA – general ICHIM nu gustă nici de data aceasta poanta, lucru de altfel foarte cunoscut, domnul general și-a executat singur o cafea și s-a pus pe povestit. Evident, ca întotdeauna, el era în centrul narațiunii, ce splendid era PROTOCOLUL conceput de el, cum a condus el totul și cum plângeau toți când a vorbit el. Ce mai, era încă foarte iubit de oameni și nu prea vede cum se vor descurca pe viitor tară el.

Atentă să nu-i dea în foc un sufleu de brânză, doamna MARCELA povestea și ea, cu mult farmec și fără să aștepte pauzele, cum i s-au lipit macaroanele la fier, că brânza de vaci era cam acră și că nesimțitul ăla de la patru își scutură țigara pe rufe din balcon.

Așadar, constatând cât de bine se înțeleg, domnul general, la ora 22.00, și-a dat stingerea, iar doamna MARCELA s-a dus la televizor că simțea nevoia să mai plângă

puțin la o telenovelă. Pe timpul somnului, domnul general a visat, ca de obicei, atacul blindatelor pe care el le comanda. De data aceasta, atacul se producea undeva în deșert, soarele dogorea, gura îi era uscată, zgomotul infernal al motoarelor umplea văzduhul, dar el era ferm, hotărât și, evident, biruitor. Se făcea că îl chemase unu ROMEL, care i-a spus: „ICHIME, fără tine o buleam!” Și i-a dat o medalie mare și strălucitoare de se oftica toți din jurul său. Zgomotul motoarelor dădea măreție evenimentelor, chiar dacă, din timp în timp, dădeau rateuri (somnul doamnei general era zguduit de sforăituri și apnee).

Fix la ora 5.30, domnul general s-a trezit ca de obicei, fără ceas și a procedat la executarea programului de dimineață. Pe timpul bărbieritului se gândi să-și organizeze programul dar numai după ce va da telefon la unitate să vadă cum merg treburile. La ora 7.00 dădu telefon ofițerului de serviciu și îl întreabă dacă sunt probleme. Rămase oarecum șocat când nesimțitul îi răspunde degajat: „... ăăă, domnu’ ICHIM, nu aveți somn, ăăă!”

— Bine, bine, fiți vigilenți, că așa v-am învățat! rosti generalul o frază lungă, semn că era foarte supărat. Trânti telefonul și înjură cu multă pricepere, așa cum numai militarii de carieră știu să o facă.

Trecu apoi la întocmirea programului. Rezultatul reflecta concepția domnului general.

Programul scurt:

— Zilnic, inspecții în garnizoană, recunoaștere în teren, contacte cu populația civilă;

Programul mediu:

— Citirea ziarului OBSERVATORUL MILITAR, discutarea articolelor cu alte cadre militare în rezervă și în retragere; Programul lung:

— Studierea și conspectarea lucrării DESPRE RĂZBOI a lui CLAUSEWITZ („să văd și eu ce zice ăsta de l-am pomenit atât amar de vreme”)

Permanent:

— Controlul activităților interioare;

— Instruirea personalului casnic în spiritul ordinii, disciplinei și eficienței.

Reciti. Era satisfăcut. În bucătărie intră pe la ora 9.00 și doamna general, în capot. Afișând o figură de parcă ea ar fi pierdut bătălia cu blindatele domnului general, mergea ușor, cu ochii aproape închiși, străduindu-se să-și facă o cafea.

Domnul general ordonă scurt:

— Două ochiuri, trei felii de brânză, două de salam și un ceai cu rom! Executarea! Era formula micului dejun festiv la popota cadre. Doamna general ridică foarte greu o pleopă, dar nu reuși același lucru și cu sprânceana, apoi spuse cu un oftat:

— Eu nu mănânc dimineața!

În consecință, domnul general se orienta către micul dejun pentru o zi de luptă: un pesmete și două căni de apă, apoi se echipă cu haine civile pentru punctul unu din programul scurt.

Pantofi împlețiți, negri, șosete de plastic gri, costumul închis de la nunta fiului cel mare, cămașă albă, cravată gri și pălărie gri cu panglică neagră. Își examina ținuta în oglindă. Era mulțumit. Comunică:

— Sunt în garnizoană. Mă întorc la ora 13.20! Servim masa de prânz împreună!

Doamna general reuși să deschidă ambii ochi după ce ușa s-a închis, își luă ceașca de cafea și se așează în fotoliu, la televizor. Pe toate programele erau telenovele, ceea ce îi indusese o stare de fericire căreia i se abandona fără

rezerve.

În acest timp, domnul general se plimba, cu un aer țeapăn, printre tot felul de civili îmbrăcați ca vai de lume, în tot felul de culori fără nicio noimă, deci în afara tuturor regulamentelor. Oamenii care priveau la el (destul de puțini) căpătau brusc un aer de compasiune, iar generalul credea că îi intimidează personalitatea sa copleșitoare, dar și aerul de bunăstare conferit de o pensie pe care o credea superioară oricărei pensii de civil. Avea toate motivele să fie și el fericit, însă, cum în regulament nu era definit cuvântul, se simțea doar demn. Ocoli parcul unde știa că se adună pensionarii, inclusiv cei militari cu pensii mici și intră în sediul ASOCIAȚIEI CADRELOR MILITARE ÎN REZERVĂ ȘI RETRAGERE, pentru că dorea să ia conducerea acestei instituții și să-i dea rolul de lider firesc al societății, apoi să se impună pe plan național, în fața partidelor formate din civili și, mai târziu, peste un an-doi, cine știe, poate...

Aici, domnul general se cenzură, pentru că era totuși un om modest și nu putea să lase gândurile în voia lor.

La intrare îl întâmpină un individ neras, îmbrăcat cu haine provenite din uniforme mai vechi, împrăștiind o boare de trăscau, care îi spuse: „Pompele sunt în aripa ailaltă!” Generalul se prezintă scurt și așteaptă să-l vadă pe celălalt înlemnind. Omul era însă prea îmbibat pentru un asemenea exercițiu, așa că scăpă un „aha!” în care se distingeau clar aromele de usturoi din mici și mai adăugă: ”.

— Du-ti matali pi scări, la camera șiinși...

Tremurând de indignare, generalul ajunsese la camera cinci care era, desigur, încuiată și avea prinsă pe ușă o hârtie pe care scria PROGRAM NON STOP. Deja furios, domnul general coboară scara în viteză, pierzând, desigur, mult din aerul marțial, dar, la parter, nu mai era decât mirosurile de

usturoi și trăscau. Tâmpilele îi zvâcneau și, conștient de pericolul damblalei, generalul înțelese de ce i s-a refuzat cererea de a purta pistol la ținuta civilă.

În drum spre casă se mai liniști puțin și, la un chioșc de ziare, se opri și, bătând cu unghia în tabla tejghelei, spuse:

— Observatorul!

Chioșcarul, om ce părea că văzuse multe la viața lui, se uită în stânga, apoi în dreapta, și spuse și el cu un aer conspirativ:

– Ce să fie?!

— Observatorul militar!

— N-am auzit. Poate mai la vale!

Generalul înjură din nou în gând și plecă indignat, iar chioșcarul jură s-o lase mai moale cu băutura și-și făcu câteva cruci mari, convins că i se arătase îngerul judecății de apoi care nu părea deloc blând sau binevoitor.

Pe scurt, domnul general ajunsese acasă la 13,27 cu nervii făcuți praf și hotărât să mai facă plan pentru redresarea morală a întregii societăți. În timp ce sorbea o supă aproape la fel de bună ca cea de la popotă, povesti cu lux de amănunte groaznicele clipe prin care a trecut și cum va acționa în viitor, chiar și cu riscul vieții, pentru că asemenea fapte să nu mai aibă loc.

Doamna general, deși avea ochii larg deschiși pe o figură complet candidă, nu putea însă să se desprindă de drama CONSUELEI, eroina noului serial de televiziune, care tocmai își pierduse iubitul prin niște așternuturi de mătase roze. Cumplit!

Apoi, după masă, domnul general a executat somnul obligatoriu de prânz, iar spre seară a dat un telefon noului comandant al unității, spunându-i:

— În civilie nu găsesc „OBSERVATORUL”! Ia măsuri

să-mi rezolvi cumva problema!

Nu știm ce a gândit noul comandant la o astfel de rugămințe, dar ziarul a sosit cu regularitate multă vreme după acest să-i spunem, dialog. Arăta de parcă fusese folosit la împachetat untură, pozele avea ochii scoși sau mustăți, dar articolele se mai puteau citi. Domnul general s-a declarat foarte mulțumit, spunându-i și soției ce afacere a făcut și cât de pișicher era.

Lucrarea DESPRE RĂZBOI a lui CLAUSEWITZ a găsit-o în bibliotecă, dăruită de subordonați cu un prilej oarecare, însă încercările de lecturare s-au dovedit a fi foarte plictisitoare, așa că studiul a fost amânat. Nici SUN TZE nu a avut o soartă mai bună, fiind declarat mult prea chinez pentru un european aproape intrat în NATO, așa cum se credea domnul general.

Sâmbătă însă, s-a hotărât ieșirea cu familia, respectiv doamna, la plimbare prin parcul garnizoanei, așa, ca să vadă lumea o pereche de referință în urbe, dar și pentru planul secret de a fi cunoscuți ca cetățeni model, tocmai buni pentru a conduce destinele celorlalți.

În parc, domnul general a început să-i explice soției, cu o voce mai ridicată, cum vede el în viitor, ca prim gospodar, modul de aliniere a băncilor și a tufelor, dar și necesitatea de a se da cu var bordurile și copacii. Va fi, desigur, și un regulament de plimbare cu prevederi exprese asupra ținutei și a modului de circulație. Doamna general, oarecum fericită, povestea și ea în același timp despre o rețetă de plăcintă cu mere care ei îi reușise foarte bine, spre disperarea doamnei directoare de la parter. Îi spuse soțului că în seara aceasta a pregătit o masă în familie pentru a sărbători pensionarea, dar domnul general era preocupat de uniformizarea înălțimii copacilor și nu a auzit.

Abia după masă a înțeles despre ce este vorba și a stabilit ora și meniul. Ora 17.30, meniu: brânză și salam cu țuică la apetitiv, apoi friptură cu cartofi prăjiți, două șprițuri, chec și cafea la desert (meniu protocol doi, popotă cadre). A pregătit, desigur, și un mic toast cu accent pe rolul armatei în viața țării și contribuția lui la educarea patriotică a zeci de generații de tineri (cu unele pasaje din CLAUSEWITZ).

La 17.25 s-a așezat în capul mesei, așteptând să vină musafirii, respectiv cei doi fii cu familiile lor. Către ora 20.00 aceștia într-adevăr au apărut cu zgomot mare, cu „salut bătrâne”, „la mulți ani, tată socrule”, „sărut mâna, tataie” și fără niciun cadou. Obosit de așteptare, foame și jumătatea de țuică consumată, domnul general a uitat cu totul de toast și a început să mănânce puțin speriat de modul și viteza cu care basculau musafirii, reușind să și vorbească, bineînțeles, toți odată.

Băieții generalului, cei pe care și-i mai aducea aminte de pe vremea când era locotenent și îi numea cu drag „oștenii mei”, purtându-i îmbrăcați la fel, erau acum niște huidume care mâncau plescăit, beau cu mâncarea în gură și vorbeau o limbă neînțeleasă, în care subcultura se îmbina pe cât putea și ea cu neologismele: soft, hard, mouse, input, denied și altele. Oricum, domnul general nu putea să înțeleagă nimic, așa cum nici conversația nurorilor, axată exclusiv pe ce și cum fac îngerașii toată ziua, nu îl interesa defel. Observă cu ușurință însă că soția plângea de mila ESMERALDEI, care, de vreo șase episoade, o ducea foarte prost. Cât despre nepoței, trei băieți și o fetiță, cu vârste cuprinse între trei și opt ani, nu își aminti să fi întâlnit atâta indisciplină la masă, unde împielitații aruncau cu chiftele unii în alții, se mânjeau cu frișca și urlau ca și cum și-ar fi prins degetele în șenila tancului și nimeni nu-i băga în

seamă.

Domnul general se bucură pentru prima oară în viață că era puțin cam surd și, ca să nu strice buna dispoziție a familiei, se retrase la 21.45, execută programul de seară și la ora 22.00 își declară stingerea.

Scurt timp de la plecare, fiul cel mare îl acuză, de față cu toți, că era cel mai prost general din lume „că, uite, toți ceilalți își făcuseră vile, aveau mașini fioroase și mai dădeau și la nepoți câte ceva de buzunar.

Celălalt spuse că lasă că știe el că a furat de a rupt pământul, dar stă la bloc și are DACIA aia de treizeci de ani de calic și ne-am prost ce este, să nu se bucure nimeni de ce a agonisit.

Imparțială, mami le dădea dreptate amândurora, dar mai târziu se cherceli puțin și adormi în fotoliu, așa că fiii, nurorile și nepoții au mai mâncat, au mai băut, au fumat de-au rupt, au spus și bancuri și apoi au plecat foarte nemulțumiți că nu au primit restul de tort la pachet.

În zilele de au urmat, domnul general a fost destul de surprins să constate că disponibilitatea sa de a juca un rol politic stârnea râsul oriunde se exprima, în asociația pensionarilor militari singura preocupare serioasă era schimbul de informații asupra zonelor de piață unde pătrunjelul era mai ieftin, iar în plan cultural prioritate aveau discuțiile despre efectele ceaiurilor, mai ales asupra scaunelor. Deruta ajunse la paroxism când a aflat că pensia pe care o credea mare abia îi ajunge pentru plata întreținerii.

Treaba cu CLAUSEWITZ se împotmolise de la început, despre opiniile din OBSERVATORUL MILITAR nu era nimeni interesat, așa că propunerea ca nepoței să stea la bunici pentru că părinții plecau la muncă în străinătate părea o rezolvare a crizei, deși îi dădea colici de spaimă. Totuși,

generalul era un oștean și, precum se știe, aceștia sunt învățați să nu fugă de dușmani. În consecință, cei patru barbari au invadat, cucerit și împărțit apartamentul după cum i-a tăiat capul. BUNI a devenit un fel de fabrică de făcut mâncare, telenovelele au devenit amintire, iar obiceiurile și tabieturile lui BUNUȚU nici măcar atât.

În condiții vitrege se vede însă capacitatea adevărată de supraviețuire a luptătorului.

Într-o seară, mult după ora 22.00, pe când BUNUȚU ștergea ghetuțele și le alinia frumos pe hol, avu o revelație. Ia să-l dea el dracului pe CLAUSEWITZ și să se apuce să-și scrie memoriile, că doar are atâtea de spus și că, fie vorba între noi, tot vorbele lui îi dăduseră strălucire neamțului. Așteptăm cu interes!

CANNABIS EXTREMĂ URGENTĂ!

România, undeva în lumea a treia, spre toamnă. NATO amenință cu invazia armată. Europa ne umple de sancțiuni și reproșuri. Economia și finanțele sunt, firesc, în colaps. Guvernul stă să cadă, însă, ca de obicei, nu cade, iar parlamentul își vede de treburile lui. Cauza dezastrelor ne este comunicată de doi reporteri T.V. la știrile de seară, la o oră de maximă audiență. Figurile celor doi exprimă pe larg bucuria comunicatelor ce vor propulsa postul în vârful preferințelor telespectatorilor. Aflăm astfel că 80% din populația țării va intra în pușcărie pentru că posedă culturi de CANNABIS. Pe ecran apar figuri dârze ale unor polițiști, dar și arătările în negru, înarmate până în dinți, din trupele speciale de asalt.

Infractorii, niște țărani cu priviri speriate, care jură că ei așa au apucat din bătrâni cu buruienile alea în curte, că pe

vremuri din ele făceau sfoară, da acu o dau la vite, că până a fi ațoasă e numai bună de mâncat. Printre ei, câteva muieri cu colțul basmalei la gură, convinse că mascații au venit să-i împuște sau să dea cu grenade în vite. Probabil în subconștientul colectiv se schimbă și imaginea tradițională a doamnei cu coasa, în domnul cu automat.

De la fața locului, o fată blondă și foarte sexi, ne explică la ce folosește în prezent canabisul, cum se usucă frunzele fără a se pierde substanța activă, cum se fac țigările din acele frunze, care se numesc HAȘIȘ, iar în argou, IARBĂ și, în final, foarte mândră de cunoștințele ei, ne comunică prețul pe piață al produsului: zece mii de dolari SUA per kilogram.

În general, oamenii care au telecomandă pricep despre ce este vorba și mută pe canalele cu animale, că cel puțin astea fac totul din convingere și nu pentru bani.

Numai că în satul lui dintre dealuri, GLIGORE, nu avea telecomandă și nici nu-i trebuia pentru că tocmai terminase de mâncat o strachină de fasole și fuma liniștit, așteptând ca mâncarea să-și facă efectele și apoi să vezi distracție, cum știa el din armată.

SAVETA, nevastă-sa, se sprintenea prin casă, în timp ce el se uita în gol la televizorul alb-negru ce tocmai derula apocalipsa mai sus pomenită. GLIGORE recunoscuse frunza de cânepă, dar când auzi de zece mii de dolari kilu' îl trecu un spasm și îi spuse nevastei:

— SAVETĂ, fugi la beci și scoate o oală cu vin!

Femeia știa ce înseamnă un preludiu, nu stătu o clipă pe gânduri, coborî în beci, umplu cana, bău jumătate că de! și ea era om și veni în odaie unde GLIGORE stătea cu gura căscată, semn că-l muncește un gând. Nu era nicio primejdie, nu putea ține mai mult de un minut, așa că îi turnă un pahar pe care omul îl bău fără să dea semne că știe ce face.

Oarecum uimită, SAVETA mai turnă un pahar cu vin și intră în acțiune prin mijloace specifice, că nu era să piardă bunătate de vin tară consecințe.

Datorită faptului că GLIGORE era muncit de gânduri, deci incapabil să se concentreze la ceea ce făcea, dădu dovada unei performanțe la care SAVETA nu mai spera de mult, iar la sfârșit îl lăasă să-și încheie pantalonii cu aceeași figură absentă și ea fugi la o vecină să-i povestească ce i s-a întâmplat, acțiune cu impact în planul imaginii, deoarece, în sat, GLIGORE era considerat cam mămăligă, fiindcă în cincisprezece ani de însurătoare nu avea decât patru copii.

Când se reîntoarse, peste vreun sfert de ceas, femeia îl găsi dormind de-a curmezișul patului din bucătărie, cu televizorul aprins și cu o carte pe față. Cartea era a băiatului cel mare și scria pe ea BOTANICĂ, probabil un cuvânt străin. Grijulie, îi scoase bocancii din picioare lui GLIGORE, îl acoperi cu o pătură și stinse televizorul. Știa că spre dimineață, clănțănind de frig, GLIGORE va ajunge lângă ea în pat și, după câteva înjurături, dormea buștean încă vreo două ceasuri.

Cum lucrurile se petrecură exact așa cum le știa, SAVETA crezu că a fost doar o părere, însă dimineață, când omul mesteca o coajă de pâine cu aerul unuia căruia i-a bătut clopotul cel mare în ureche, o cuprinse o grijă, nu cumva din cauza gândurilor să-i damblagească omul, așa că îl întreabă:

— Mă, ție ți-e bine, că te văd cam dus! GLIGORE dădu semne că se adună și răspunse bâlbâit:

— Femeie, cred că ne-a pus „Dumnezeu” mâna în cap. Pe cânepa din fundul curții pot să iau zece mii de dolari!

Întrucât conversia banilor era o necunoscută pentru SAVETA și zece mii de lei sau zece mii de dolari însemnau

același lucru, adică două pâini, se gândi că iată, plătește păcatele tinereții și trebuie de acum să împartă casa cu un nebun.

Consolată cu gândul, nici nu-l mai băgă în seamă pe GLIGORE care, intrat în febra îmbogățirii, tăiasc cânepa din jumătate de sat, o urcase în pod, o îngrijea și vorbea cu ea drăgăstos, așa cum nu vorbise niciodată cu nevasta sau cu vaca.

Convinsă fiind că totul se trage de la cartea cu care GLIGORE adormise în seara aceea pe față, îl puse pe fiul său să-i citească și ei despre nenorocita aia de cânepă, dar cu grijă, să nu cumva să-și piardă și ea mințile. Așa că află următoarele:

„CANNABIS SATIVA: plantă textilă cu tulpina înaltă și dreaptă, cu frunze alterne dințate pe margini, cu flori mici, verzui, cultivată pentru fibrele care se scot din tulpină și pentru uleiul care se extrage din semințe.

CANNABIS INDICA: varietate de cânepă cultivată îndeosebi în anumite regiuni din INDIA, IRAN, AFRICA DE NORD și în cele două AMERICI, din care se extrag stupefiante”.

Cum ceea ce auzise nu părea un blestem, mai stătu câteva clipe să aprindă o candelă că, de-o fi totuși să rămână trăsniță, să aibă o lumină la cap și, cum nu se întâmpla nimic, a luat o sticlă de vin și a fugit la biserică să se spovedească. Preotul a ascultat-o cu atenție, a băut sticla de vin, că avea așa, o slăbiciune la lingurică și i-a spus să fie fără grijă că a mai văzut el altele și mai și, numai că dacă omul ei pune mâna pe ceva bani să nu uite să dea 60% la biserică pentru acoperiș, că altfel îl paște mare primejdie. SAVETA pupă sfioasă mâna îngălbenită de tutun a preotului și plecă ușurată acasă.

Între timp, GLIGORE, din ce în ce mai documentat de la televizor asupra afacerilor cu canabis, proceda se va orice cercetător serios la experimentarea produsului în primul rând asupra sa. Fuma, deci, cu disperare cânepă uscată așteptând să-i vină să râdă, cum vedea el în filme, sau măcar să viseze frumos. Dar, deși începuse să capete o culoare verde-cenușie și mirosea ca un sac vechi aruncat pe cărbuni, nu-l prea apuca niciun fel de veselie, așa că începu să completeze dieta cu rachiu, care îi făcea poftă de cele trupești, spre bucuria și mirarea SAVETEI care-i încuraja pornirile.

Fără să vrea, GLIGORE intrase în cercul vicios al drogurilor, băuturii și sexului, dar în loc să fie fericit, era ofticat că nimeni nu-i oferea bani pe cânepa uscată, iar oamenii îi spuneau DROGATU în bătaie de joc, ceea ce în mod suspect nu-l îngrijora nici măcar pe șeful de post.

În disperare de cauză, într-o bună zi, bietul om își umplu o față de pernă cu frunze uscate și plecă spre târg pentru a consulta un specialist asupra calității mărfii și, eventual, să se plaseze pe piața distribuitorilor. Găsi într-adevăr un specialist, chiar în spatele gării. L-a recunoscut după cerceii din nas și urechi și după hainele ce păreau furate de la unul mort în explozia buteliei. Acesta se pronunță imediat:

— Moșule, asta-i bună să ți-o bagi în cur când mănânci ardei, că te ușurează la ieșire. Bă, marfa vine din INDIA, fir-ați ai dracu' dă mocofani, că nu mai scapă lumea de voi!

Cu inima frântă de durere, GLIGORE mulțumi frumos și lăsă iarba simpaticului tânăr care îi dădu în schimb o țigară cu iarbă adevărată și, mulțumit de afacere, porni la treabă hotărât să dea țeapă la fraieri cu iarba tâmpitului de țăran. Așa a și făcut, numai că peste câteva zile era internat la

spital, cu oasele rupte, deoarece pe consumatori, oricât de proști ar fi ei, îi apucă crizele dacă nu fumează ce trebuie.

Reîntors acasă, GLIGORE fu întâmpinat de nevastă cu o masă bună și o cană cu vin, că se învățase și ea cu binele. După masă, omul aprinse țigara primită în dar dimineața și, într-adevăr, se simți fericit, făcu unele glume cu SAVETA, care era și ea foarte mulțumită de ceea ce se întâmplă și că va avea de povestit vecinilor lucruri tare caraghioase de care se vor veseli împreună, spărgând semințe la poartă.

Peste câteva zile, GLIGORE stătea la bufet, rezemat de tejghea, și privea înțelept prin fumul acru al unei țigări obișnuite, fără filtru. Se trezi gândind:

— Bă, al dracu', dacă puneam mâna pe gologani să vezi ce-o regulam eu pe învățătoarea aia nouă, de mureau toți proștii ăștia de ciudă!

Nu putea ieși din triumghiul morții – droguri, alcool și sex. Devenise dependent. Era un triumfal televiziunii care, iată, modela destine prin forța informației de calitate.

RAPORT INFORMATIV

— CATEGORIA: TOP SICRIT

RAPORTEAZĂ: PLT. ADJ. (R) TUDOSE BUJBĂ
CALITATEA: 1/2 NORMĂ OBSERVARE-RAPORTARE
DOMENIUL: SOCIAL, PENSIONARI, INTELECTUALI NUME
DE COD: V.M. Prescurtat VIȚELUL MILENIULUI)

În perioada iarnă-vară din a.c., mi-am focalizat atenția, conform ordinului primit, asupra unor pensionari din blocurile B18 – 21, care afișează în mod sfidător o culoare deosebită de cea pământie cu care suntem obișnuiți, ba chiar sunt bine dispuși deși nu au restanțe la întreținere și, culmea aroganței, umblă îmbrăcați curat chiar și la piață. Din exploatarea informativă a poștașului prin intermediul a 1/2 sticlă vodcă, pe care o trec în decont, am aflat că suspiecții au

niște pensii de te pufnește râsul, cel puțin pe mine, care abia acum îmi dau seama ce deștept am fost că am rămas repetent în clasa a IV-a de unde m-a scos partidul (ăla vechi) și instituția (aceeași).

Am hotărât să execut o operațiune de infiltrare operativă, după care am cerut aprobarea de la organul superior, am făcut baie, mi-am tăiat unghiile și m-am dat cu colonie dintr-o sticlă cu formă de mașinuță pe care am primit-o cadou când am fost avansat sergent major. Astfel pregătit, spre seară, am luat două gături bune de rachiu ca să-mi dau drumul la vorbe și am ieșit în fața blocului. Așa, ca din întâmplare, când m-am întâlnit cu domnul CONSTANTIN de la patru, fost profesor universitar și unul dintre suspecti, l-am salutat cu „Să trăiți!” și mi-a răspuns cu „bună seara!”, fără să se mire că era pentru prima oară de când locuim în același bloc și eu îl salut primul. De fapt nu m-a băgat în seamă și nu a vrut să stăm de vorbă, așa, ca între vecini, ceea ce m-a jignit profund și arată îngâmfarea cu care intelectualitatea privește pe omul simplu, din munca căruia se hrănește.

A trebuit să repet manevrele de infiltrare mai multe seri la rând, consumând astfel toată colonia din sticlă, pe care o trec în decont la preț actualizat, plus valoarea sentimentală (300\$). Deși soția mea, care cunoaște riscurile meseriei, a intrat la bănuieli că m-aș fi încurcat cu vreo fufa din cartier și mi-a tăiat spatele la cămașă și tălpile la ciorapi, eu am continuat munca de infiltrare până când, într-o seară, domnul profesor, însoțit de un alt suspect, au cedat presiunilor psihologice și au intrat în vorbă cu mine de parcă ne-am fi cunoscut de-o viață.

În situația dată, am aplicat programul „INFILTRARE INTELECTUALI”, curs de vară, și am întrebat așa, ca din

întâmplare, că ce-au mai citit, ce-au mai scris, că, uite, și eu, acum, că sunt la pensie aş mai avea nevoie de o ieşire în cultură că, deh! pe când eram în serviciu nu prea aveam timp, că ştiţi şi dumneavoastră cum e, datoria înainte de toate, că noi citim mai mult regulamente (sanchi!) şi, tot aburindu-i eu aşa, ei se arătau foarte bine dispuşi, aşa că le-am propus activităţi comune de interes intelectual, iar ei au spus că bineînţeles şi că aş putea să vin seara, de trei ori pe săptămână, la club. Fără să-mi demasc interesul, spun eu că unde şi cum se numeşte, iar ei nu sesizează capcana şi răspund că la spălătoria blocului vecin şi se numeşte

„CLUBUL PROȘTILOR MINCINOȘI”, iar eu de acolo, hă, hă, hă, sigur că vin ca să ne destindem şi noi, aşa, ca oamenii.

Fug repede sus pentru a raporta telefonic intrarea sub acoperire, nu înainte de a o cârpi pe nevastă-mea care iar mă bârâia la cap cu prostiile ei. În zilele următoare am frecventat locul respectiv, îmbrăcat cu costumul şi pantofii de la uniformă, constatând că în fiecare seară se desfăşoară câte o activitate specifică, astfel marţea veneau unii cu timbre vechi şi purtau tot felul de discuţii suspecte, chipurile în legătură cu timbrele, dar nu mi-au scăpat expresiile regină, interbelic, boier şi altele care vizau schimbarea regimului din ţara noastră, dar şi din alte ţări. La discuţii vin copii care transportă un fel de cărţi sub braţ, au priviri foarte ciudate şi înţeleg ce se vorbeşte acolo. Probabil sunt folosiţi drept curieri, dar voi mai cerceta.

Joia apar tot felul de oameni care schimbă între ei sau cumpără valută sub formă de monede şi bancnote, care, cred eu, sunt false, dar nu i-am avertizat, pentru a organiza, când condiţiile vor permite, un flagrant de proporţii, împreună cu organele abilitate.

În sfârşit, sâmbăta, această adevărată oficină a

spionajului străin își dă arama pe față printr-o așa-zisă seară de terapie antistress în care, sub forma unor întâmplări și anecdote povestite de membrii organizației, consider că se face pregătire psihologică agenților și se denigrează realitățile din țara noastră. Întrucât nu pot reține tot ce s-a vorbit, am înregistrat, cu mijloacele din dotare, ce s-a discutat și trimit spre decriptare materialul următor:

— Povestire cu caracter amuzant (aparent)

— Povestitor: un profesor de la blocul nouă pe care îl am ca obiectiv

— Sursa povestirii: declarată întâmplare reală (vom mai cerceta)

REZUMAT:

Cică într-o zi, moș ILIE din DARABONȚI, păștea capra pe calea ferată lângă barieră. Cum urma să vină un tren, bariera a fost coborâtă și în fața ei a oprit un motociclist care avea pe locul din spate așezată o a doua casă de culoare verde. Motociclistul, ca toți motocicliștii, îmbrăcat în piele și lanțuri și, desigur, foarte nervos, în spatele motocicletei oprește o căruță trasă de un cal și condusă, evident, de un om cam pilit. În spatele căruței oprește un automobil condus de o doamnă între două vârste, oxigenată și, precum se va vedea, normal, isterică. Toți așteaptă înjurând pașnic S.N.C.F.R. și pe mama lui de acar, doar calul, atras de culoarea căștii de rezervă a motociclistului, încearcă să o mănânce, deoarece îi scăpărau potcoavele de foame. Nu reușește decât să o trântască la pământ, ceea ce provoacă un obișnuit acces de furie motociclistului, care îi povestește căruțașului lucruri interesante despre mama lui și îi dă un pumn în bot calului. Surprins, acesta dă înapoi și înfige inima căruței în radiatorul automobilului. Cei trei conducători auto și hipo se întâlnesc în mijlocul drumului cerând daune, unul

de la celălalt, și argumentând astfel: motociclistul cu pumnii, căruțașul cu biciul și, foarte eficient, doamna cu o poșetă ce părea a 11 plină de mercur. Moș ILIE se hlizi o vreme uitându-se la panaramă, apoi își aminti că oamenii de la oraș, așa credea el, îi consideră pe bătrânii de la sate înțelepți, ceea ce îi produse o criză de responsabilitate și se simți dator să intervină pentru a lămuri situația. Mai întâi legă tacticos capra de capul barierei, apoi, sfătos, interveni în discuție și în timp ce primea pumnii, bice și poșete în cap, trenul trecu și bariera se ridică spânzurând capra, drept care moș ILIE, devenit parte vătămată, luă un par de pe jos și intră în controversă, cerându-și drepturile.

Nu am înțeles de ce în sală se râdea cu hohote, deoarece povestirea, rostită foarte expresiv de către profesor ridiculizează blândețea și înțelepciunea poporului nostru, urmărind defăimarea acestuia în ochii străinilor și periclitând astfel integrarea în structurile euro-atlantice, totuși m-am prefăcut că râd și eu ca să nu fiu luat la ochi.

Apoi, un alt subiect a povestit o altă întâmplare pe care a declarat-o tot adevărată:

REZUMAT:

În satul BOTOROAGA, un flăcău, VASILE, întâmpina unele greutăți în a-și exprima iubirea pentru o fată care avea pământ și patru boi, probabil din cauza unor înverșunate practici solitare. Fata, mâhnită, îl dăduse dracului și se îndreptase, cu boi cu tot, către un alt flăcău poreclit, nu se știe de ce, MĂCIUCĂ, așa că bietul om luă două kile de țuică, o găină neagră și niște brânză și porni, spre înserat, către mătușa VARVARA, o văduvă cu multă știință în a dezlega farmecele. VARVARA îl ascultă cu luare-aminte, puse găina la fiert și gustară ceva brânză și țuică, dar îl avertiză că îi trebuie apă neînceptă de la fântâna din capul satului, luată

de la al doilea cântat al cocoșilor, deci după miezul nopții. Până atunci, însă, îl afumă cu niște ierburi, îl puse să se spele pe picioare și îl dezlegă de vreo două-trei ori, de probă. Cum descântecele «păreau să dea rezultate, au mâncat și găina și au mai stat, așa, de vorbă, ca oamenii, cu cele două sticle care sau și golit. Obosită de atâta lucru, VARVARA a adormit, iar VASILE, rămas fără băutură, plecă spre casă destul de mulțumit de lucrare. Pe drum însă își aduse aminte de sfatul înțeleptei văduve și se abătu pe la fântână să bea apă neînțeleptă.

Acțiunea i-a reușit pe deplin, mai ales că, ajuns de băutură, a căzut în fântână, unde s-a pus pe zbierat, doar – doar l-o auzi cineva. Era însă în puterea nopții și oamenii de la sate, probabil din cauza aerului, nu au insomnii, iar VASILE, om foarte rezistent, a făcut vocalize până în zori, când l-au auzit niște flăcăi care se întorceau hăhăind din satul vecin, de la o șezătoare, cu alte cuvinte frânți și ei de băutură.

După o perioadă de confuzie și orbecăială, l-au descoperit pe VASILE în fântână și i-au propus să-l scoată cu ciutura pe care i-au trimis-o de câteva ori, până când au constatat că nu se mai aude nimic, de unde au tras concluzia că necuratul îi încerca, prin urmare au fugit cu dinții clănțănind și s-au ascuns, fiecare cum a putut, până când i-a găsit poliția care, după două săptămâni de interogatorii încrucișate cu bastonul și cu degetul în ușă, a reușit să-i condamne la omor prin imprudență...

Pentru că din această povestire am înțeles chestia cu lipsa puterii și cu VARVARA, am răs cât am putut de tare bătându-mă chiar cu palmele pe genunchi și am plecat spre casă foarte bine dispus, cu toate că aluziile cum că poporul rural este cam bețiv și prost m-au pus pe gânduri. Când am

ajuns acasă mi-am găsit nevasta plină de suspiciune asupra faptului că, deși lipseam în fiecare seară de acasă, nu mă întorceam beat, așa că a folosit toate mijloacele pentru a mă sili să recunosc că mi-am găsit pe alta. Am lămurit-o, mai cu vorba, mai cu fapta, iar ea a plecat la mă-sa bufnind și trântind.

În concluzie nu mai am ce mânca de trei zile, deci solicit scoaterea de sub acoperire și intervenția energetică asupra așa-zisului club care ascunde, de fapt, infractori periculoși și o deosebit de eficientă școală de pregătire a agenților de influență în rândul oamenilor serioși, muncitori și devotați care suntem noi.

Onoare muncii! Să trăiți!

EXODUL CREIERELOR

Fiind copil unic, tânărul EDUARD TĂBÂLTOC era, desigur, supradotat. Acest fapt fusese remarcat de mămica lui când îi făcea băiță, apoi de o mătușă din partea tatii care, deși avea doar nouăsprezece ani, posedea un divorț, doi copii, un certificat de dansatoare exotică și niște depresii rebele pe care tânărul i Le-a vindecat aproape miraculos. Plină de recunoștință, tânăra femeie nu a precupețit niciun efort pentru a răsplăti binele ce i se făcuse și, cu o delicată devoțiune și perseverență, lărgi semnificativ aria de cunoștințe a tânărului discipol.

Dar EDUARD mai avea și unele calități paranormale, care prin exercițiu tindeau să capete o recunoaștere din ce în ce mai largă. De trupul său se lipeau nu numai ființele, ci și obiectele metalice, în special cele din aur, și gestică sa de inițiat putea să dematerializeze, într-o accepție bine delimitată a cuvântului, tot felul de aparate electrocasnice,

iar prestidigitațiile cu monede și bancnote stârneau o uimire aproape superstițioasă cunoscătorilor. Nu mai vorbim de numerele de magie cu cărți de joc, zaruri sau alba-neagra.

Numai că, într-o bună dimineață, pe când executa o sedință de abilități profesionale cu banii de înghețată ai unor mucoși din cartier aceștia, neimpresionați de arta maestrului, au început să urle ca niște nesimțiți, ceea ce a provocat un ușor seism. Seismul, produs de ieșirea intempestivă în stradă a unor pachiderme furioase numite mămici, l-a lăsat pe EDUARD ușor confuz și parțial introdus în mixtura asfaltică, apoi pachidermele potolite au împărțit copiilor tot ce luaseră de la victimă, iar aceștia au plecat fericiți la joacă. Un pensionar ghiduș, cu vocație de socio-psiholog, care urmărise de la geam întâmplarea, a dat un telefon la Poliție pentru evaluarea consecințelor. Forțele de intervenție rapidă ale Poliției au apărut spre seară sub forma unui pufan de la circulație, gras și transpirat, care, ajuns la locul faptei, a scos un carnetel și a început să-și facă vânt cu el. După o scurtă privire a luat o hotărâre pe care o comunică cu glas ferm:

— Bă, dați dracu' un telefon la SALVARE, că muri ăsta pe carosabil!

Cum cei care au auzit decizia râdeau în hohote de accentul pufanului, acesta se repezi într-o crâșmă din apropiere și, după ce dădu peste cap două halbe, făcu un abuz în serviciu, răcnind la ospătar:

— Bă, dă telefon la SALVARE că te ia mama dracu'! Într-adevăr, în scurt timp sosi o ambulanță cu sirenele în funcțiune, condusă de o namilă de șofer și împinsă de asistenta de serviciu, cadru medical cu experiență, care smulse imediat o țolică de sub un câine somnolent, îl adună pe EDUARD și îl aruncă cu grijă în mașină. Ambulanța plecă

în viteză, împinsă de martorii evenimentului, mobilizați spontan, deoarece pacientul emana deja mirosuri ce atrăgeau atenția unui roi de muște verzi.

La spital, o echipă de prestigioși medici rezidenți încearcă, mai mult în glumă, să reconstituie anatomia pacientului, dar cum mama natură are socotelile ei, tânărul se restabili și, deși arăta foarte ciudat, intră în pușcărie acuzat, de mamele copiilor din cartier, de tulburarea liniștii publice. Aici, EDUARD a fost primit cu entuziasm de mai vechii locatari bucuroși să schimbe o vorbă, un pumn, un cui în cap, ceva care să mai rupă monotonia zilnică și instruit temeinic în domeniul culturii ieniceresti și a meseriei de bancher. Eliberat înainte de termen pentru bune comportamente și colaborări, intră energic pe piața financiară și bancară cu câteva lovituri măiestre. Spre marea sa surprindere, în curând a primit oferte de parteneriat de la exact cei îndreptățiți să se plângă de activitatea sa. Motivele au rămas oarecum ascunse, dar în ecuație intrau, contra bune recompense, și mai vechii săi cunoscuți, polițiștii și magistrații de la cel mai înalt nivel. Se numea acum domnul EDUARD și chiar dacă în branșă era cunoscut drept STÂLCITU, făcea furori în lumea erotismului fără prejudecăți. După un timp însă țara i se păru prea mică pentru marile sale talente, așa că plecă în lumea bună din vest pentru a-și demonstra valențele. Acolo, însă, niște tipi nervoși și foarte xenofobi, cu ajutorul unor obiecte metalice mici și bine finisate, i-au scos fumurile din cap odată cu o parte din creier.

Mâhnit, EDUARD ar fi rostit cuvinte grele de dojana la adresa unui Occident intolerant, arghirofil și lipsit de înțelegere față de dorințele de afirmare ale tinerilor din Est. Nu a putut să o facă deoarece în gură îi intrase din nou o

bucată de asfalt.

Asta nu-i democrație!

REVOLUȚIONAR DE PROFESIE

Deși pe parcursul mai multor etape istoria i-a fost potrivnică, orașul de la poalele TÂMPEI și-a păstrat, cel puțin în centru, inconfundabila sa personalitate nemțească și burgheză. Oamenii se aseamănă clădirilor, serioși, rezervați, muncitori, corecți și foarte decenti, chiar prin comparație cu populația cartierelor construite mai târziu. Cum însă din viața noastră nu poate lipsi paradoxul, aflăm, răsfoind trecutul nu foarte îndepărtat, că tocmai prin locurile acestea s-a format ca revoluționar MITICĂ.

Pe la sfârșitul deceniului cinci al secolului trecut, MITICĂ, de obârșie din MOLDOVA, ajunsese aici la o școală profesională, cu ochii scăpărând de foame și sărăcie, La vremea aceea școlile profesionale împânziseră toată țara, având ca motivație economică formarea cadrelor calificate pentru reconstrucția țării. Țelul propus era, desigur, perfect compatibil cu realitatea, numai că în subtext mai era și componenta politică ce viza instaurarea unui nou concept de orânduire socială, iar tinerii din respectivele instituții erau masa de manevră ideală prin care prostia și foamea deveneau arme pentru acapararea unor ipotetice bogății de la cei puțini, chipurile pentru cei mulți, adică și pentru ei.

Mecanismul funcționa perfect și tinerii cu salopetă și bască erau mai tot timpul în piața centrală, cu lozinci mobilizatoare, portrete și steaguri roșii. Din când în când, la anumite semnale, zbierau și ridicau pumnul spre cer, convinși fiind că în curând ei vor sta în palate, iar dușmanii poporului, respectiv posesorii și familiile lor, vor munci din

greu ca să vadă ei ce înseamnă să fii proletar. Acuma, nici dușmanii nu erau proști și organizau și ei adunări de-ale lor, tot în piață, în consecință, bătăile între părți se țineau lanț. După ce combatanții își consumau surplusul de energie intervenea poliția, echidistantă încă de pe atunci, și împărțea muștrări cu bastonul de cauciuc, furtunul cu apă și duba cu zăbrele.

Cu MITICĂ în grupă se găsea și ILIE, oltean mânat de aceleași sfinte idealuri, mic, brunet și nervos, care, de regulă, o încasa cel mai rău și nu-și putea explica de ce. După vreo doi ani de profesională, cei doi au fost selecționați să meargă la școlile de ofițeri, pentru că și în armată era nevoie de tineret revoluționar. ILIE a fost trimis la infanterie, iar MITICĂ la aviație. Când s-au despărțit, olteanul, curios îl întrebă:

— Bă, cum dracu' făcuși că tu nu luași bătaie niciodată și pe mine mă căptușiră ăia de mama focului? MITICĂ i-a răspuns cu un ușor dispreț:

— Bă, oltene! Decât mic și bătut în cap ca tine, mai bine mare și prost ca mine! Păi, bă fraiere, când se încingea treaba eu mă dădeam după colț, rupeam lozinca, îmi smulgeam un nasture, mă strângeam de nas să-mi dea lacrimile și, la nevoie, îmi dădeam și una-două palme, așa, ca să pară că m-am luptat pe viață și pe moarte, iar după ce vă umfla Poliția eu îmi scoteam basca și, ușor-ușor, mă duceam la masa de seară, în timp ce voi luați tocana la beci. Vezi ce înseamnă să fii deștept?

Olteanul a râs cam într-o dungă, i-a zis „te bag în mă-ta de târșelos”, dar nu a uitat lecția servită de clampău. MITICĂ, după aproape doi ani de așa-zisă școală militară, a fost avansat locotenent, iar pe timpul concediului a primit și gradul de căpitan, probabil pentru că nu se scobea în nas

când avea cascheta pe cap.

Cu două zile înainte de a se prezenta la post, politruc șef al unui regiment a fost, de altfel, avansat maior, pentru a nu se confunda cu ceilalți ofițeri, care deși aveau părul alb nu aveau decât grade inferioare. Nici nu se putea altfel deoarece majoritatea aveau studii la SAINT-CYR, POSTDAM sau, în cel mai rău caz, la ȘCOALA DE RĂZBOI, toate fiind burgheze, cu un picior în groapă sau putrefacte, așa cum bine arătaseră părinții ideologiei comuniste. Oricum, în scurt timp, trebuia să dispară din peisaj chiar și amintirea lor.

În context, MITICĂ, devenit acum tov. Maior COTOLAN, a pornit ofensiva de demascare a celor inapți să înțeleagă noua orientare, folosind din plin conceptul de stângism, deviaționism, misticism, troțkism, oportunism și altele pe care nu le înțelegea defel, dar care aveau un efect garantat.

Curând, în unitate a mai rămas MITICĂ și doi plutonieri de tip nou, așa că aceasta s-a desființat, iar MITICĂ a fost avansat locotenent-colonel și promovat politruc șef pe divizie. Aici însă, partidul și-a dat seama că omul, luat cu munca, nu avea încă o familie și a intervenit. Tovarășului MITICĂ i s-a recomandat să se însoare deși lui nu-i ardea de așa ceva și își rezolva problemele de unul singur prin procedeele temeinic exersate încă din școala profesională. Numai că recomandarea partidului nu putea fi ignorată și, în scurt timp, toată lumea a primit ordin să participe la nunta socialistă a comisarului.

Nunta socialistă era un prilej de manifestare a solidarității cadrelor, care plăteau o anumită sumă, cu mirii care beneficiau de ea într-un context organizat. La petrecere au participat vreo trei familii care nu aveau încotro, ceilalți cotizanți având unii gripă, alții pojar sau tuse măgărească, oricum era ceva foarte contagios.

Mireasa era îmbrăcată într-o frumoasă rochie roșie, primită cadou de la raionala de partid, MITICĂ – în uniformă. Fanfara a cântat marșuri și la sfârșit perinița, ce mai, a fost o nuntă minunată care a ținut de la ora 14.00 până la ora 19.00, când toată lumea fericită a plecat spre casă pentru că a doua zi, miercuri, îi așteptau multe sarcini.

Se cuvine să spunem câteva cuvinte și despre tână soție.

Toată lumea era de acord că e urâtă ca un blestem și nesuferită ca un buboi în fund, dar avea și calități: provenea dintr-o familie foarte săracă, avea opt frați care făcuseră pușcărie în vechiul regim și fusese verificată pe linie de partid din toate punctele de vedere. Corespundea!

Asigurat în ceea ce privește dosarul de cadre, MITICĂ stătea mai mult la serviciu și continua opera de întărire a armatei prin eliminarea elementelor necorespunzătoare. Tovarășa COTOLAN, o gospodină de excepție (știa să facă ouă fierte), a preluat cu fermitate conducerea grupului de soții, cu care făcea zilnic ședințe de pregătire ideologică pentru înțelegerea noului rol al femeii în familie și societate. Drept rezultat, cele mai multe și-au luat câmpii, lăsându-și soții de izbeliște în fața noilor exigențe. Uneori, seara târziu, MITICĂ venea de la muncă zdrobit de răspundere, dar fericit că mai epurase niște diversioniști. Cumpăra de la Alimentara o sticlă cu tărie, de regulă secărică, și petrecea cu soția cântând marșuri. Spre fericirea întregii omeniri cuplul nu a avut urmași, deși lui MITICĂ i se spunea ȚEPEȘ, dar din alte motive. Nu putea fi poreclit DRACULA deoarece pe vremea aceea era interzisă existența lui Dumnezeu, implicit și a diavolului. Uneori chiar tov. COTOLAN glumea cu apropiații, spunând „Bă, ce dracu' să caute dracii în dictatura proletariatului? Noi nu avem nevoie de nici un ajutor în

afară de cel dat de U.R.S.S! Just!” Evident, nu-l contrazicea nimeni, deci avea dreptate.

Deși timpul mai nuanța ideile politice, MITICĂ nu putea fi clintit de la atitudinea lui exigentă, iar când secretarul general al partidului a murit, a organizat o mare adunare de doliu la Casa armatei. Sute de oameni, drapele îndoliate, portret cu panglică neagră, marșuri funebre, discursuri patetice, mă rog, tot tacâmul. Ultimul a luat cuvântul MITICĂ și a putut să spună doar atât:

— Băi tovarăși, dintre noi a plecat cel mai... adevăratul părinte... A pufnit în plâns și a ținut-o așa la microfoane cam un sfert de oră. A fost zguduitor!

După un an însă, conform vechilor tradiții, cel care i-a luat locul secretarului general l-a făcut troacă de porci și a dat ordin ca faptele criminale ale defunctului să fie făcute publice în adunări deschise.

Tov. MITICĂ a organizat mitingul, în aceeași sală, cu aceeași oameni, dar cu alt decor. Steaguri roșii, portret fără doliu, marșuri triumfale, discursuri avântate. Cel mai virulent, MITICĂ, l-a beștelit ca la ușa cortului pe fostul mare dispărut. Participanții au putut admira în voie caracterul de bronz al secretarului lor fidel, consecvent cauzei și partidului. Nimeni, dar absolut nimeni, nu-și aducea aminte proverbul cu scuipatul și linsul. Bravo lor!

Cum planul de epurări fusese îndeplinit și, în bună măsură depășit, MITICĂ a fost iar promovat mai mare peste întreaga aviație și discursul său a luat calea laudelor pentru genialitatea conducătorilor și mărețelor realizări ale epocii în care trăia el, respectiv epoca de aur. Într-o zi a aflat, chiar cu oarecare invidie, că șef peste toți politrucii era chiar vechiul său tovarăș ILIE, dar cum avea ceva experiență de viață, nu se poate spune că l-a cuprins bucuria. În particular

însă le mărturisea colaboratorilor că este bun prieten cu șeful, că au luptat în tinerețe cot la cot pe aceleași baricade și că, desigur, va fi iarăși promovat în grad și funcție. Nefiind superstițios, pentru că nu-i permitea partidul, nu lua în seamă faptul că ochiul drept i se zbătea de mama focului.

Spre toamnă, cu prilejul bilanțului activității specifice, la festivitate a fost anunțată și prezența lui ILIE, ajuns acum general, dar tot brunet și nervos. Acesta a sosit cu tot alaiul, a dat mâna tovărășește cu aproape toată lumea, iar lui MITICĂ i-a spus:

— Salut bă, nu mă uitași, ai?

— Vai de mine, să-mi uit eu vechii tovarăși de luptă? Încercă MITICĂ s-o dreagă, dar glasul îi era cam pierit.

Raportul bilanțului era citit, evident, de MITICĂ și cuprindea un capitol uriaș de realizări, iar la autocritică doar câteva „neîmpliniri”, având, desigur, cauze obiective și care nu puteau fi imputate admirabilului colectiv condus de el. Ca un făcut însă, tonul triumfalist al raportului era afectat de faptul că MITICĂ, marcat de reîntâlnirea cu ILIE, s-a bâlbâit, a tușit și s-a încurcat mai ceva ca la școală, când era scos la tablă și trebuie să decline un verb. Așa, ca o glumă, ILIE i-a și spus din prezidiu:

— Ce, bă, nu știi să citești ce ți-au scris alții? Hă, hə, hə!

— He, he, he, a behăit MITICĂ și fierea i s-a făcut ca un covrig.

În cuvântul de încheiere, generalul a sărit peste realizări și l-a făcut praf pe MITICĂ cu o critică obiectivă, prietenească dar și tovărășească. Spre fericirea lui, acesta stătea pe scaun, zâmbea galben și se lupta cu intestinele răscolite de spaimă. După bilanț, la câteva zile, a fost chemat la eșalonul superior, unde un puțoi pe care nu-l cotonogise la timp i-a comunicat sec decizia șefului: ori se pensionează, ori

va fi mătrășit fără niciun drept peste o săptămână. Săgetat de o colică biliară, MITICĂ a spus demn:

— Să trăiți și vă rog să binevoiți a transmite cele mai călduroase sentimente frățești tovarășului general, căruia îi mulțumesc din suflet pentru grija părintească ce mi-o acordă!

Acest machiaverlâc nu și-a atins însă scopul și MITICĂ a scris, cu mâna lui, cererea de pensionare. Toți au fost, în sfârșit, în unanimitate, fericiți și veseli și au plătit bucuroși pentru petrecerea de despărțire la care MITICĂ a bocit mai ceva ca acum douăzeci de ani, dar mult mai sincer. Și-a exprimat îngrijorarea pentru cei rămași acum fără un conducător politic de anvergura lui, și-a luat cadourile, s-a dus acasă, i-a dat o mamă de bătaie tovarășei de viață, muncă și idealuri și, în fiecare seară, cânta marșuri, privind cu drag câte o sticlă de „spirtoasă”, înjurându-și nevasta de cristoși și dumnezei, semn că devenise mistic și religios.

De partid și de reprezentanții lui pe pământ nu spunea nimic, nu pentru că i-ar fi iubit, ci pentru că era încleștat de spaimă și știa el de ce. Peste câțva timp însă, surpriză! I s-a arătat la televizor o nouă revoluție și când lucrurile s-au limpezit și-a ascuns sub pat carnetul de partid (că cine știe ce se mai întâmplă) și s-a înscris urgent în alt partid, de data asta creștin-democrat. Cuvintele din titulatura partidului altă dată i-ar fi strepezit dinții, acum însă îi umpleau gura cu vorbe de laudă, la care MITICĂ era foarte meșter. Folosea cu succes vechile texte despre democrație și libertate, la care a adăugat ceva despre proprietatea individuală, devenită sfântă și băga câte un hohot de plâns când amintea de martirii partidului, cei pe care îi înjurase vreme de patruzeci de ani.

Într-o zi însă, pe când soția sa făcea vizite sub pat

motivată de niște pumni pe care îi luase în cap, a găsit carnetul de partid, ăla vechi, și i-a încolțit o idee. A doua zi s-a prezentat la sediul noului partid și a dat carnetul unui om care părea șef acolo. Pe acesta, când a văzut ce cotizații plătise MITICĂ, l-a luat o tuse nervoasă și, în consecință, l-au trimis la plimbare discret, că și ziarele atâta așteptau. Numai că MITICĂ se adaptase! îi mai dădu o tocană consoartei, convins că acesteia începuse să-i placă tratamentul, băgă o repriză de marșuri și a doua zi s-a înscris într-un alt partid în care chiar nu mai trebuia să facă niciun efort de convertire. I se potrivea ca o mânășă, iar membrii erau mulți din foștii colaboratori, într-o seară, relaxat, i-a și spus soției:

— Fă, boii ăștia nici nu-și dau seama că oamenii de valoare ca mine vor activa atâta timp cât va exista politică în lumea asta!

Ai dreptate, MITICĂ! Fără oameni ca tine am fi nevoiți să trăim liniștiți. Nu merităm una ca asta!

CRITICA RAȚIUNII NULE

IONELL KANTARĂU

Mă numesc ION CANTARĂU și sunt, bineînțeles, filosof. Evident, în spirit axiologic, este necesar să clarific, augmentez și să algoritmizez ambele concepte, respectând cronologia faptică.

Numele familiei vine de la un străbunic patern care, fiind tot timpul beat, avea un fix: să cânte. De fapt răgea și lălăia până când cei din jurul său clacau nervos și îi trăgeau o mamă de bătaie pentru a-i schimba registrul emoțional. Nu prea reușeau, iar omul a murit de moarte bună, cum se spune, pe la optzeci de ani, îngânând cu gura știrbă un fel de baladă de haiducie. Asta l-a propulsat pe de o parte în lumea umbrelor, pe de alta în legendă, sub pseudonimul de

GHEORGHE CÂNTĂRĂUL, știut fiind că – pe vremea când la sate nu existau radio, ziare sau, Doamne ferește, televizor – gândirea oamenilor funcționa altfel. Apoi, peste timp, când s-au inventat buletinele și fiecare om trebuia să poarte și alt nume decât cel de botez, mulți săteni s-au declarat ca fiind ai Cântărăului și cam așa au ajuns în acte.

Și treaba cu filosofia are o istorie a ei pentru că, de fapt, m-am născut într-o familie care cine știe prin ce împrejurări ajunsese în oraș, dobândind încă de la naștere o origine sănătoasă, ceea ce la vremea respectivă conta foarte mult. Pentru asta familia trebuia să fie săracă și să nu fi făcut vreun fel de politică. Eram perfect. Pentru a-i mei, ziarul nu era decât un înlocuitor al coceanului de porumb cu întrebuințate intimă la umblătoare, iar ca avere aveau un pat și un bufet, zestrea mamei, precum și un câine foarte ciudat și răpănos care, ori a trăit cincizeci de ani, ori părinții mei au descoperit donarea și nu au spus nimic despre asta. Cert este că, posedând asemenea zestre genetică, cea mai grea perioadă din viața mea a fost la școală, unde pe parcursul celor șapte clase obligatorii singurele clipe de tihnă erau cele în care chiuleam și fumam închis în closet.

Firesc, etapa următoare a debutat cu o bătaie pe care mi-a dat-o tata în strânsă colaborare cu mama și, sub asemenea auspicii, am fost trimis la școala profesională de instalatori, singura care nu s-a formalizat de nivelul meu de pregătire afișat de foaia matricolă.

În prima parte a programului de școlarizare am curățat câteva vagoane de cartofi la cantină și am primit palme și șuturi de am ajuns să regret sincer atmosfera familială unde totuși protagoniștii mai oboseau din când în când.

Tratamentul a dat însă rezultate, în sensul că, de frică, m-am înscris în U.T.M., unde am ajuns un fel de șef, pentru că

prea eram sărac și exploatat, dar și pentru că, neînțelegând nimic din ce se petrecea la ședințe, eram întotdeauna de acord și păream foarte combativ și de nădejde. Primul avantaj a fost că meșterii își opreau avalanșa de castane ce-mi era destinată și, de oftică, fumau țigară de la țigară. Al doilea a fost că la repartizare am primit loc de muncă la un centru de cercetări unde, prin ținuta proletară pe care o afixam – respectiv salopeta murdară, basca soioasă și țigara udă în colțul gurii – m-am impus imediat ca un om serios și de perspectivă. Perspectiva s-a manifestat în scurt timp, când am fost trimis la o școală specială unde am fost pregătit în cu totul altă meserie, dar la întoarcere a prezentat un certificat de maestru instalator, deși, sincer să fiu, uitasem și cum arată un robinet. În consecință, mă învărteam degajat printre oamenii ăia din laboratoare care purtau halate albe și aveau niște figuri de parcă mâncau celofan de trei ori pe zi, ceea ce nici nu m-ar fi mirat, mai ales când am inspectat statele de plată unde eram trecut ultimul, dar numai cu numele, pentru că la „de încasat” se vedea clar că ei aleseseră o cale greșită în viață și după atâta învățătură – că toți purtau niște ochelari ca de scafandru – câștigau cam cât mine în luna de concediu. Dar eu nu eram supărat pe ei, așa că, între două fumuri de „Mărășești”, mai dădeam și câte o cugetare înțeleaptă, de regulă în versuri, cu scopul de a mări productivitatea și de a le mai însenina frunțile pentru că, în ultimă instanță, munceau și ei deși nu produceau nimic. Mai ales alea cu „bună dimineața/ e frumoasă viața” sau „muncă, abnegație/ noua generație” aveau mare priză, că la o vreme colegii mei, că altfel nu pot să le spun, cum mă vedeau îmi spuneau „băi, nea KANTULE, ia mai bagă una de aia, că parcă ne scăzu abnegația!”. Se porneau pe râs și treaba mergea mai bine, mai ales că acum, împreună cu MAGDALENA de la

„întrețineri sanitare”, eram în COMITETUL OAMENILOR MUNCII, pe scurt C.O.M., unde, împreună cu directorul, de dădeam amărășilor ăstora case, butelii, concedii la SOVATA și dreptul de a susține tezele de doctorat. Pe scurt, devenisem omul de bază al institutului, caloriferele le reparau unii de la o unitate specializată, iar eu am amenajat un loc la subsol, pe niște țevi, unde țineam ședințele de ridicare a nivelului ideologic cu MAGDALENA, care era o tovarășă mai simplă, dar foarte pricepută. După fiecare ședință, eu, vigilent îi spuneam să fie atentă și să-și țină gura, iar ea, ca proasta, râdea și-mi răspundea cam în doi peri că ea numai față de mine deschide gura, în rest e foarte tăcută și că, nea KANTULE, fii fără grijă! Ce mai, fată bună MAGDALENA, dar nu știu cum făcea ea că, de câte ori ne întâlneam, mirosea a tocană de ceapă de te trăsnea, că nevastă-mea a și intrat la bănuieli că mănânc la cantină cu profesorii și că voi face ulcer.

În consecință, pot afirma că eram integrat perfect în colectivul de cercetători, se produsese o fuziune a limbajelor, ne înțelegeam foarte bine, tovarășii de sus erau și ei mulțumiți pentru că nu era niciun pericol ca vreo descoperire să fie vândută capitaliștilor, întrucât, din lipsă de fonduri, stăteam toată ziua la nechezoale și la fumat, așa că totul era perfect.

Însă, nu știu cine s-a deranjat de modul în care mergeau lucrurile la noi și în țară, așa că a pus la cale o revoluție și, în scurt timp, am ajuns toți pe drumuri, doar eu am mai rămas paznic la institut să nu cumva să fure cineva vreo invenție rămasă pitită pe sub birouri. Dar pentru că nu am scăpat nelovit de febra capitalismului, am pierdut casa și celelalte lucruri la jocuri piramidale, copiii nici nu vor să audă de mine și locuiesc în vechiul meu birou format dintr-o

saltea pusă pe țevi. Într-una din zile, după ce am băut o secărică, mirosul de tocană mi-a adus aminte de MAGDALENA și am căutat-o. Mi-a arătat un domn tânăr, cu ochelari de soare, deși era noapte și când i-am propus să ne aducem aminte de tinerețile noastre, mi-a spus: „Moșule, nici când erai cu ceomeul nu te prea puteai sprijini în baston, da acu cred că-l învârti pe deget, așa că fără cincizeci de para nici să nu te gândești!”

Dezamăgit de ororile capitalismului, am plecat ușor către casă, vorba vine, fumând și gândindu-mă că viața seamănă cu scara de la cotețul găinii: scurtă și plină de căcat și că dacă și MAGDALENA promovează un sistem filosofic, ce-i drept, empiric, eu trebuie să îmi structurez opera și să o semnez simplu: IONEL KANTARU.

Nemurirea mă paște!

FEBRA EXAMENELOR

Adânc înrădăcinat în memoria ancestrală, instinctul pășunatului o făcea pe ROSE să-și roadă unghiile, atent lăcuite cu oă verde. Emoția concursului o umple de transpirație, iar lenjeria TANGA îi rodea părțile intime, deși se pudrase din plin cu talc. Nici în cap nu putea să se scarpine, deoarece coafura rebelă costase enorm și managerul stătea cu ochii pe ea, așa că urmări evoluțiile celorlalte concurente care se unduiau la o bară nichelată ce părea a cunoaște întreaga anatomie exterioară și o parte din cea interioară a fetelor.

Toate eforturile se concentrau spre a capta bunăvoința unui juriu somnolent și suficient de convins de aptitudini întrucât, anterior, avusese loc proba orală și de analiză profesională. Miza o constituia contractul de muncă pe timp

nelimitat în CIPRU pe post de balerină sau coristă de stabiliment. Fetele cunoșteau specificul muncii, iar cele care trecuseră prin proba practică fumau liniștite și își aduceau contribuția la îmbogățirea limbii cu expresii și aserțiuni din categoria XXX, corelând fructuos zonele erotice cu domeniul ecleziastic.

Epuizată de efort și zdrobită de stres, ROZE adormi grațios, cu gura deschisă. Prin mult-încercatele-i comisuri se prelungea suav un firicel de salivă, ceea ce nu o împiedica să viseze frumos, așa cum este firesc la vârste presupus inocente.

Se făcea că era la casa părintească, era primăvară și ea culegea floricele din curte aplecându-se cochet, pentru că prin gard o privea vecinul, bădița CONSTANDIN, bărbat în toată firea, înalt, ciolănos și foarte mândru de mustața lui în furculiță. Așa cum se aștepta, ROZALIA, că așa se chema pe atunci, fu invitată de vecin până la șură ca să-i arate un măgăruș. Plină de bun simț și tact, ROZALIA îl urmă fără să-l contrazică, deși știa că bădița nu are un măgăruș, ci numai niște capre costelive, apoi, în șură, se dedică trup și suflet îngrijirii și dezmierdării celui pe care bădița se încăpățâna să-l numească măgăruș. Spre seară, când ajunse acasă, mănca repede o bătaie pentru că nu avusese grijă de rațe și se culcă fericită după ce, la rândul ei, împărți cu drag mai mulți dupaci fraților ei mai mici.

Copil dotat și sensibil, se concentra în zilele următoare îngrijirii măgărușului, fără să-l dojenească pentru năzdrăvăniile lui. Persevera cu toată ființa ei candidă de trei-patru ori pe zi pentru al educa pe micuț, astfel că bădia CONSTANDIN începuse să se gălbejească, mergea ținându-se de garduri, iar mustața i se pleoștise, ce mai, arăta prăpădit rău, iar în ochi avea licăriri stranii. Bietul om fu salvat de

intervenția mamei ROZALIEI, care avea 29 de ani și o bogată experiență în planul relațiilor interumane. Aceasta observase detașarea angelică cu care ROZALIA primea palmele cotidiene și o chemă în grabă pe bunica dinspre tată, femeie aflată la venerabila vârstă de 42 de ani și vestită pentru înțelepciunea și priceperea ei în tainele sufletului omenesc.

Cum cele două femei purtau semnele evidente ale grijii ce purtaseră în ultima vreme altor măgăruși sau cum le-o fi spus, au hotărât că, din rațiuni de buget familial, nu își puteau permite în toamnă trei botezuri, așa că i-au pus ROZALIEI în traistă un caș și zece ouă și au trimis-o la oraș, la o rudă, vara AURICA, expertă în rezolvarea unor astfel de situații. Pe timpul călătoriei, vreme de câteva ceasuri, până a ajuns la destinație, întreg personalul C.F.R. arondat trenului cu care călătorea ROZALIA a constatat că aceasta nu avea bilet, dar nu s-au supărat, ba chiar mecanicul a oprit trenul în dreptul unui crâng și, văzând cât e de frumoasă, a invitat-o în locomotivă, unde a discutat ceremonios și cu fochistul.

În fapta seriei, ROZALIA, având cașul și ouăle intacte, bătea la ușa rudei AURICA. Tușa AURICA se numea acum MADAME AURORE și conducea o mică afacere de succes ce se desfășura în cele șase odăi din fundul curții. Angajatele erau niște tinere foarte bine pregătite profesional, specialiste fără cusur în domeniul contactelor interpersonale. Manager general al întreprinderii era domnul CÂRLIG, numit de angajate NENEA, care se ocupa de strategiile planificării, development și relații cu publicul. Fin psiholog, deși avea doar patru clase, NENEA intervenea ferm sau delicat, funcție de situație, atunci când structurile interioare erau tensionate de păruiele și răcnete.

MADAME ȘI NENEA au primit-o cu brațele deschise pe

ROZALIA, mai ales NENEA, care a și propus să se numească ROZE și, după ce a rezolvat cu un medic din mahala micile probleme ale acesteia, a integrat-o în colectivul de muncă al firmei. Pentru început fu prezentată, cam de zece ori, drept candidă fecioară unor domni atenți și generoși, apoi ca o nefericită victimă a unui singur amor, în drum spre călugărie, dar, foarte repede, ROZE deveni cunoscută datorită firii sale vesele, foarte deschisă și comunicativă, iar afacerile au cunoscut un boom fără precedent, spre bucuria lui MADAME AURORE – aceasta sărutând-o tandru pe frunte – și a lui NENEA – care se lăsa sărutat peste tot.

ROZE deschise brusc ochii, deoarece în coaste i se proptise cotul lui NENEA. Fugi pe scenă și interpretează un dans de caracter, epustuflant pentru juriu care, desigur, nu cunoștea termenul, dar aprecie elogios profunzimea talentului fetei. În entuziasmul general actele au fost semnate, NENEA a încasat prețul cerut, iar înainte de plecare, în toaleta bărbaților, ROZE a primit supusă ultimele sfaturi și a urcat grăbită în autocar. Călătoria a început frumos, cu mituirea șoferului de către o fată și a continuat cu unele întreruperi în care celelalte fete, pe bază de voluntariat, aveau grijă de el să nu adoarmă. Fără să cunoască tehnicile yoghine de concentrare, ROZE se așează pe un scaun și își eliberă fără niciun efort mentalul de gânduri, adormind.

Se văzu pe scenă, în lumina reflectoarelor, cu pene de struț și rochie lungă de lamé, regina necontestată a cabaretului ROZE LA BOUCHE, fostă ROZALIA din BOTOROAGA. Desigur, nu auzise de Confucius care, într-o criză de hemoroizi, a spus că fericirea este a celor ce cred în ea, cu toate astea era fericită.

Dormea, evident, cu gura deschisă...

URMAȘUL LUI CODIN

Dacă în BRĂILA ar fi de jumătate de veac un codru am putea spune că arătarea care cerșește în fața bisericii este bătrână precum codrul. Cum însă nu sunt decât niște salcâmi amărâți, sperietoarea se numește CÂRCU, un cerșetor discret care rage între orele 10.00 și 18.00 un fel de jelanie, compoziție proprie pe care o prezintă drept revelație divină și își expune, cu demnitate, privirilor trupul plin de răni vechi și jeg proaspăt.

Pentru a-și menține în formă corzile vocale, din când în când soarbe din sticla de monopol, pe care este desenat un cap de mort, o țuică puturoasă, producție proprie. Apoi, pupă cleios sticla cam pe capul de mort și o așază cu grijă în buzunarul interior al hainei, special croit pentru așa ceva, lângă telefonul mobil. Acesta are abonament plătit din fondul INFORMATORI al poliției, deoarece CÂRCU este angajat cu jumătate de normă al instituției și vinde polițiștilor ponturi despre suți și invers. Dacă aveți curiozitatea de a afla proveniența rănilor expuse veți afla că sunt din războaiele în care CÂRCU a luptat eroic la PLEVNA, TURTUCAIA, COTUL DONULUI, MUNȚII TATRA ȘI ASEDIIUL BERLINULUI, așa că, pentru a evita deruta, renunțați. Adevărul este că viața lui CÂRCU, deși nu a depășit în spațiu o rază de vreo douăzeci de kilometri, e plină de întâmplări mai ceva ca ale lui GHILGAMEȘ de care nu a auzit niciodată.

Născut în cartierul în care trăiește și acum, cartier vestit în țară pentru bărbații săi eleganți ce nu ieșeau niciodată din curte fără vestita șapcă în opt colțuri și cu baston având la capăt o piuliță de cale ferată care-i sporea eficiența, firi însă foarte nervoase care scuipeau pe orice

bombeau întâlnit în cale doar pentru a se lăuda cu iuțeala cu care mânuiau cuțitele.

La rândul lor, femeile erau cunoscute pentru rapiditatea cu care participau la sporul demografic, dovedind aptitudini speciale și o imaginație pe drept cuvânt fecundă.

Întrunite, calitățile populației se manifestau plenar la balurile de sâmbătă, care furnizau material de studiu din plin institutelor de anatomie și mai puțin felcerilor care aveau de lucru începând de duminică dimineața până joi, când cei aproximativ refăcuți în urma intervențiilor cu sfoară de cizmărie se pregăteau din nou de bal.

Pentru a putea acoperi denivelările craniilor, părul se purta lins și bine dat cu fixativ (vara – zeamă de pepene și iarna – ulei de motor), o modă ce avea să domine aproape un secol, spre disperarea hair-styliștilor vremii.

Fetele, dacă putem să le spunem așa, erau și ele influențate de modă și purtau părul dat cu gaz și strâns cochet în cozi, iar privirea trebuia să exprime sfială și castitate, ținută cochet în pământ, fără să observe labele pline de glod ale curtezanilor. Cert este că, în sălile de bal încinse de dansurile în figuri ale tinerilor, ani de zile nu intrau muștele și nici pe pereți nu apărea mucegai, ceea ce nedumerea comunitatea științifică locală.

CÂRCU, înconjurat de mic de dragostea haimanalelor de pe uliță, se încadra firesc în spiritualitatea locală, contribuind cu grație și naturalețe la lărgirea sferei de cuprindere a exprimărilor imprecative, la arta mănuiirii șișului și deja cunoscutului baston, precum și la ridicarea performanțelor sportive categoria scuiat, precizie și distanță. Fumatul îi dogise vocea, iar trupul său bine dezvoltat purta semnele specifice bățăilor organizate sau

spontane între vecini, rude, prieteni și chiar necunoscuți. Așa că, la doisprezece ani trecu prin dificilul examen de admitere în rândul oamenilor serioși, mâncând douăzeci de ardei iuți stinși cu tot atâtea ciocănele de rachiu. Plini de respect pentru modul strălucit în care a susținut proba, maestrul i-au dus pe brațe la salonul doamnei ESMERALDA, zisă madam SĂPUN, unde nu știe ce s-a petrecut, dar a doua zi s-a trezit în clinica particulară a babei CHIVA care îi făcea spălături stomacale prin metoda naturistă a balegii de cal. Curând însă porni o acțiune vastă cu scop imagologic, snopind în bătaie pe oricine îi ieșea în cale, fără discriminare. Această atitudine profund echitabilă nu l-a scutit însă de unele replici, am putea spune tăioase, din partea unor confrăți care, punând mână de la mână, îl lăsau lat pe lângă garduri.

Și atunci, ca și acum, Poliția, în asemenea situații, se comporta foarte timid și nu intervenea, având un profund respect față de tradițiile locale. De altfel, polițiștii, oameni și ei, dacă nu erau din cartier nu puteau pătrunde pentru că riscau să rămână acolo, iar cei din cartier trebuiau să fie imparțiali din același motiv, așa că toți închideau ochii, ceea ce le prelungea viața și calitatea acesteia creștea.

Totuși, deoarece din ce în ce mai mulți ariviști doreau să-i facă intervenții pe carotidă sau cord, CÂRCU deveni mai reticent, ba chiar își cumpără și un pistol că, la urma-urmei, la vremea aceea, comerțul cu astfel de instrumente cunoștea un adevărat boom. Dormea cu el sub pernă, așa că într-o noapte, trezit brusc din somn, a văzut o mână mare deasupra lui și a tras. Constatând că era singur în cameră și se împușcase în picior, s-a reinternat în clinica particulară a babei CHIVA, care i-a aplicat un alt tratament naturist și i-a scăpat Viața, dar l-a lăsat schilod pentru totdeauna, ceea ce îi

dădea un aer de om important, întors de pe front, drept care îmbracă niște haine militare cu tot cu decorații, luate de la un mort.

În general, însă, în cartier viața continua la fel de fericită ca înainte de război, dar ritmul accelerat al industrializărilor îi obliga pe bărbați să se încălțe și vara și să schimbe șapca în opt colțuri cu basca pusă șmecherește pe frunte, ceea ce le dădea un aer foarte proletar. E drept că și Poliția începuse să se schimbe, întrucât în locul celei vechi fuseseră înrolați niște olteni gospodari și, dacă nu erai atent, te trezeai direct la morgă cu bilețul legat de deget „fugit de sub anchetă”, o chestie ce părea să-i distreze teribil pe nou-veniți.

De altfel, nici nu a fost nevoie de un timp prea îndelungat pentru adaptarea la noile condiții deoarece, într-o bună zi (vorba vine), niște tineri muncitori înarmați cu kalașnikovuri au intrat cu buldozerele în cartier, din cinci direcții simultan. Erau conduși de maiștri pricepuți, care răcneau dispozițiile de muncă sub forma unor ordine foarte scurte. Cei care aveau unele ezitări în a da ochii cu clasa muncitoare au fost prinși de rândurile doi și trei de proletari, puși pe fapte de arme.

După un binemeritat sejur de câțiva ani în Delta Dunării sau, și mai rău, în minele de uraniu, unii mai nostalgici s-au întors și s-au grăbit să povestească prin ce aventuri trecuseră, deoarece nu prea mai aveau timp de stat pe această lume.

CÂRCU, arestat și el cu haina cu decorații, a făcut însă un scurt popas prin arestul de la sediu și, datorită unor abilități de conversație și a unui dosar de vechi turnător, a fost trimis la recalificare într-o uzină, pe post, de ușier ca să poată trage cu urechea. Pentru asta a primit un salariu bun și

a privit cu detașare bățile pe care le mai încasa uneori, când era recunoscut de vechii prieteni. I s-a repartizat și o garsonieră, într-un bloc situat pe locul vechiului cartier ce se numea acum VĂRSĂTURA, toponim ce trebuia să aibă legătură cu revărsările Dunării, dar care definea de fapt un obicei împământenit al băștinașilor, indiferent de sex sau religie și care se putea observa, cu ușurință pe pereții blocurilor și care dădea locului un farmec aparte.

După un timp, CÂRCU a fost retras strategic, prin pensionare, și plantat la poarta bisericii, în vederea continuării activităților în slujba socialismului. Unele babe mai miloase, care își aduceau aminte de vremurile bune, când în vedeau îi dădeau, din toată inima înjurături și îl pocneau cu piciorul în coaste sau, cu ce aveau în mână, în cap, așa că bietul CÂRCU a ajuns încet-încet un martir al cauzei.

Ei, ce ziceți? Nu-i așa că GHILGAMEȘ e mic copil pe lângă CÂRCU?

FILANTROPUL

Simpaticul GHEORGHE TILIHAI era un norocos! Se născuse într-un loc binecuvântat de Dumnezeu, în care oamenii erau considerați săraci și proști doar dacă nu aveau vin, iar aceștia, orgolioși, erau toți bogați și deștepți. În consecință, băutul pe deșelate era o tradiție bine ancorată în mentalul colectiv. Cum orice tradiție implică performanțe, iar acestea cer antrenament și perseverență, GHEORGHITA s-a format în spiritul locului și a devenit în foarte scurt timp un fel de campion. Deși pentru el anul avea două anotimpuri, vara, când umbla veșnic aghesmuit, și iarna când, de frica răcelilor, nu mai umbla fiind de regulă țeapăn, flăcăul era

harnic și priceput în lucrul pământului, numai că, de exemplu, la copilitul viilor, la capul rândului, trebuia cineva să-l reorienteze, deoarece nu de puține ori o ținea tot înaintea, ajungând în satul vecin, de unde se întorcea destul de greu, după câteva săptămâni. Consătenii însă, țineau la campionul lor, chiar dacă îl numiseră CHIFLOI pentru că avea o față buhăită încă de copil, îi cunoșteau meteahna și îi monitorizau cu blândețe acțiunile.

Aproape de vârsta majoratului, GHEORGHITĂ află, cu o plăcută surprindere, că a necinstit o fată din sat, frumușică de felul ei și, pentru că era un om de onoare și oricum nu-și aducea aminte de nimic, a luat-o de nevastă. Nunta a durat cam o săptămână, interval în care mireasa, conform obiceiurilor străbune, fusese furată, iar mirele, cam neatent, nu reacționase prompt cu răscumpărarea. Totuși, răpitorii, niște flăcăi glumeți nevoie mare, au decis să ducă de bunăvoie mireasa la locul ei, prilej de veselie și chef cu lăutari alte câteva zile.

Puțin înainte de a pleca în armată, GHEORGHITĂ deveni tată, soția dăruindu-i un fecior frumos și sănătos, deși se născuse pe la cinci luni după unele socoteli.

Perioada de militărie a fost, într-adevăr, foarte grea, pentru că nu se putea îmbăta decât duminica, în învoire, restul zilelor fiind în arest sau la corvoadă. SĂFTICA, soția, l-a vizitat o dată și, când a fost lăsat la vatră, a lăcrimat de bucurie că mai avea un copil, iar iubita lui nevastă era însărcinată din nou. Ce mai, petrecerile s-au ținut lanț, până spre primăvară, când GHEORGHITĂ, acum om serios, cu armata făcută, cap de familie, a plecat la oraș să se angajeze la fabrică, unde se câștiga bine și putea să asigure educația copiilor.

Fiind un element tânăr, de perspectivă, cu o origine

socială sănătoasă, a fost angajat imediat ca muncitor necalificat și i s-a repartizat o locuință la bloc, cu cinci camere, că nevastă-sa era iar gravidă, precum și o butelie, iar sindicatul i-a dăruit un aragaz și șapte metri de pânză albă pentru cearșafuri. A fost suficient pentru confortul familiei, astfel că, până să obțină e categoria a patra de muncă, avea deja opt copii care trăiau din ce furau prin piață, deoarece alocațiile erau orientate pentru întreținerea chefului de muncă al tatălui.

Cât despre prieteni, aproape toți tinerii din sat erau acum muncitori la oraș și îi vizitau, iar GHEORGHITĂ, devenit acum nea GIGI, stătea cu ei de vorbă ceasuri întregi, pe când SĂFTICA îi omenea cum se cuvine și cum putea și ea, fiind foarte ospitalieră din fire.

Tot așa, în grup, au participat și la Revoluție, prilej de mare bucurie, când s-a băut pe rupte, apoi la tot felul de chestii numite acțiuni de luptă sindicală, când erau puși să strige niște cimilituri care le provocau o sete groaznică, până când fabrica s-a închis și nea GIGI s-a trezit cu un purcoi de bani pe „compensate”. Gânditor și grav a băut numai un kil de votcă și a hotărât să facă un consiliu de familie, să vadă cum împarte banii, că erau prea mulți.

Familia, care acum număra cam treizeci de suflete, s-a adunat vineri spre seară și, până luni, a reușit să-i fure toți banii, apoi l-a dat afară din casă pentru că, evident, devenise inutil. Nea GIGI, fire optimistă, s-a apucat rapid de cerșit și scormonit prin gunoaie, unde se întâlnea mai mereu cu foștii tovarăși de muncă, aflați acum în situații similare. Se mai găsea însă de-o băută, așa că nimeni nu dispera. Prin luna decembrie, după o jumătate de samahoancă botezată, nea GIGI a adormit lângă un tomberon împreună cu un câine și a început să viseze.

Dacă ar fi văzut vreodată marea poate că ar fi visat vreo plajă însorită, dar așa se visă la o nuntă într-un crâng, unde era băutură la discreție, iar prietenii îi turnau mereu în pahar. Erau și niște femei care jucau într-o horă, dar ele nu-i trezeau niciun interes. Un balaoacheș îi cânta la ureche un cântec de inimă albastră, iar nenea GIGI se simțea boier și era fericit. Și cum visa el așa frumos chiar și muri, verificând în practică ipoteza frumuseții morții prin îngheț. A doua zi, niște boschetari îl descoperiră și, mulțumiți de norocul de dăduse peste ei, au băut ce mai era în sticlă și l-au vândut pe bani buni institutului de anatomie.

Așadar, intrat în cercetare sub formă de obiect, a fost luat în lucru de o grupă de studenți care descoperiră cu uimire că în interior nea GIGI nu avea organe, așa cum învățaseră ei, ci o masă vâscoasă cu miros de basamac. Descoperirea nu provocă numai o reacție de vomă în lanț a studenților, ci și o dispută aprinsă în comunitatea științifică, ajungându-se chiar și la o presupusă intervenție a extraterestrilor. Aiurea! De undeva de sus, nea GIGI zâmbea blajin. Abia acum vedeau oamenii că el fusese toată viața în slujba științei pe care, iată, cu un ultim gest de generozitate, dorea să o revoluționeze.

Îți mulțumim, nea GIGI!

VERGINICA, PIVOTUL DEMOGRAFIEI

Pe VERGINICA o umfla râsul când își auzea numele. Semnificația lui fusese spulberată încă din copilărie când la jocul „de-a mama și de-a tata” fetița preferase un „de-a tata” care trebuia să plece în armată, iar jocul fusese foarte instructiv și plin de savoare, făcând din VEIRGINICA o jucătoare pasionată. Cum în general jocurile copiilor nu rețin

atenția părinților decât dacă se termină cu ochi scoși sau capul spart, acesta fiind fără urmări, un timp trecu neobservat.

Cam spre sfârșitul clasei a șasea, când colegele VERGINICĂI se străduiau să vină acasă cu note bune, ea, fără vreo strădanie deosebită, veni cu un copilaș frumos, înfășat într-o rochiță mai veche și care, evident, răcnea cât îl țineau plămânii, semn că era sănătos și voinic.

Părinții se bucurară nespus la vederea nepoțelului și, conform tradiției, tatăl o stâlci în bătaie pe proaspăta mămică, alungând-o din casă cu vorbe pline de tâlc:

— Pleacă în lumea largă, să nu te mai văd în ochi, că ne-ai făcut neamul de răs!

Cum „lumea largă” începea și se termina peste drum, la o mătușă, femeie înțeleaptă care lucrase o vreme și la un patron arab, maică-sa o adăposti acolo și îi spuse să fie fără grijă că, după ce mai bea o sticlă de țuică, va ști ea cum să-l convingă pe taică-său și tot neamul lui de sărăntoci și păguboși să se poarte creștinește.

În consecință, a doua zi, sfârșind de sete și cu genunchii moi, tatăl începu să facă chirpici pentru o nouă cameră. Deși înjura încetișor printre dinți și țigara din colțul gurii, muncea fără pauză, convins fiind de foamea care îi rodea interiorul pârjolit, dar și de privirea fermă a soției care mânuia cu dexteritate un satâr.

Spre prânz, când se așează frânt pe niște lemne, femeia veni la el cu o cană cu apă, cu satârul în mână și plină de sânge de la o rață ce fusese sacrificată pentru împăcare. În timp ce bea, simțind cum apa îi ține sufletul să nu o ia razna, soția îi spuse duios:

— Ai grijă să faci camera mai mare, că VERGI a noastră e fată frumoasă și tânără, așa că nu se va opri aici. Vezi și tu

cum arată, nu ca sterpele alea la care te uiți tu la televizor în miezul nopții și vii de-mi strici mie somnul, armăsarule!

Armăsarul, care avea de fapt cincizeci și opt de kilograme cu bocancii de la armată în picioare, fornăi de plăcere și, mândru nevoie mare, se puse pe treabă, semn că psihologia este o invenție a femeilor contra bărbaților.

Peste câteva zile camera era gata, era mare, trei pe trei și era mobilată cu un pat ce ocupa jumătate din spațiu, iar restul fiind prevăzut cu cinci cuie bătute în perete și un lighean.

VERGINICA se întoarce din „lumea largă” cu ceva lacrimi în ochi, sărută mâna părinților și, după băutura de rigoare, lucrurile intrară în normalitate sub privirea atentă a mamei țâre, cu acest prilej, se dovedi a fi clarvăzătoare, deoarece, în scurt timp, în odaia cea mare din fundul curții, aproape în fiecare an, se năștea câte un copil care de care mai frumos și mai diferit de ceilalți. Astfel, în câțiva ani, VERGINICA deveni cap de familie deoarece, la contribuția statului pentru creșterea copiilor, se adăuga și venitul mult mai consistent provenit din să spunem, recunoștința celor aproximativ optzeci de presupuși tați ai celor șapte copii.

Acum VERGI avea rolul reginei din stup, era atent îngrijită de toți cei din jur și veghea plină de farmec și vigilență la respectarea programului de colectare a donațiilor în schimbul tăcerii.

Desigur, VERGINICA nu era o excepție în zonă, am putea spune chiar că era regula, dar trebuie să fim foarte atenți la accent, în această zonă cu relief domol și oameni normali, mulțimea copiilor era un prilej de mândrie pentru ambele sexe și doar lumea numită civilizată privea fenomenul ca aparținând regiunilor subdezvoltate, numite eufemistic defavorizate. Acest tip de gândire avea însă

prevalentă în raport cu statistica oficială, care publica, an de an, o demografie explozivă în aceste zone, lucru incompatibil cu standardele de viață preconizate și cu presupusa ridicare a nivelului de trai bazat, pare-se, pe o mortalitate galopantă. În consecință, undeva într-un minister, un șef de serviciu demografic, proaspăt muștruluit de ministru, urlă în pragul apoplexiei:

— Să vină la mine ISTRATE de la Registratură!!!

Șeful, ca aproape orice șef, suferea de sindromul biciclistului care stă cu capul plecat și dă din picioare, era gras, vinețiu la față și zbiera fără întrerupere pentru a crea impresia de competență.

ISTRATE de la Registratură era invers. Deși avea numai treizeci și șase de ani, începuse să semene nepermis de mult cu hârtiile pe care le răsfoia toată ziua, părea a se hrăni doar cu celofan, fuma jumătăți de Carpați și locuia cu chirie într-o garsonieră ca vai de mama ei, pentru care plătea jumătate din salariu. Cât despre ceea ce numim viață sentimentală sau erotică, pentru ISTRATE era se reducea la niște amintiri confuze și penibile din vremea când era militar cu termen redus și la unele informații din revistele de specialitate de pe noptieră, cu vagi intenții de punere în practică solitară, prilej cu care fuma chiar o țigară întreagă. Să recunoaștem însă cinstit, oameni de acest gen justifică conceptul de funcționar bugetar și, în mod firesc, sunt exceptați de la prime și avansări, primesc sarcini pe care și câinii le-ar refuza, trecând absolut neobservați prin viață. Acesta era, să zicem, omul căruia șeful îi mugi:

— ISTRATE, marș pe teren și rezolvă situația!

ISTRATE luă dosarul și se șterse de stropii de salivă ai șefului abia în biroul său. Seara se urcă în tren cu trusa de voiaj, vorba vine, un bilet dus-întors clasa a doua și trei

pachete de țigări, convins fiind că „pe teren” nu se puteau găsi țigări CARPAȚI. Peste aproximativ două zile ajunse în orașelul cu pricina, unde indisciplina demografică amenința nu numai progresul economic, ci și mult așteptata integrare în structurile europene și euroatlantice despre care oamenii nu păreau deloc interesați, deși sondajele guvernamentale indicau o dorință exprimată de 98% din populație, probabil numărându-se și maidanezii. Doar cine nu a călătorit în viața lui măcar două ore cu trenurile personale care străbat țara de la Sud la Nord și invers, nu-și poate imagina cum arăta ISTRATE când bătu la poarta casei în care locuia subiectul VERGINICA, luni pe la 10.00. Ieși după un timp tatăl care alungă niște dihanii de câini aproape domestici și văzând că omul de la poartă, deși purta pălărie și cravată, abia se ținea pe picioare, îl pofti în casă, îi dădu o cană cu apă și apoi în întrebă „cu ce treburi pe la noi?” ISTRATE răscoli prin amintiri, își scoase privirea de „șef de la București”, pălăria și spuse că în probleme de „statistică demografică zonală”.

— Da, da, da spuse tatăl cu un aer gânditor, semn că nu pricepuse nimic, așteptați doar o clipă să o chem pe VERGINICA, pentru că ea se ocupă de chestiile astea, mai zise el, nimerind, fără să vrea, în miezul problemei. În timp ce ISTRATE sorbea pe îndelete încă o cană cu apă în speranța că va evita să leșine de foame, apăru în cameră VERGINICA, cu o rochiță de vară destul de mulată și având, în general, mirosul și forma unui cozonăcel bine rumenit, proaspăt scos din cuptor. Spuse frumos „sărut mâna” cu voce tare și în gând „aracan di băietu ista care n-o văzut femei de la CRĂȘIUN și acu-i chierit di foami, al meu îi!” Deși diagnosticul complex era în termeni reali foarte exact, greșea doar prin perioada de abțință atribuită lui ISTRATE. Avea și VERGINICA limitele ei, nu putea crede că

un om normal supraviețuiește unei perioade de secetă în domeniu mai mult de o lună.

Se așază pe scaun în fața lui ISTRATE, îi zâmbi cu toată fața ei de femeie generoasă și, în timp ce el își dregea vocea, îi spuse cu glas irezistibil:

— Și-ar fi și bem o cafeluți și-un mizilic, până aranjați hârtiili? Schimbă apoi tonul și-i spuse tatălui care privea încântat cum VERGI preia controlul:

— Tătică, mișcă și vezi di ai grijî!

Bătrânul dispăru și după câteva minute în care VERGI făcu dovada unei conversații agreabile despre vreme, în ușă, cineva ciocăni ușor. VERGI deschise surâzând și în cameră intră mama care, deși era cocoșată de o tavă încărcată, spuse și ea „sărut mâna”. Întrucât ISTRATE era obișnuit ca femeile să nu-l vadă nici dacă se ciocnea de ele pe stradă, chestia cu „sărut mâna” și mirosul bunătaților de pe tavă acționau devastator asupra imaginii de „șef de la centru”, privirea i se împăienjeni și rosti prudent „vai, dar nu trebuia așa deranj”.

— Niși un deranj, luați o afinatî di casî câ-i bunî la stomac!

Exact ce trebuia, că stomacul bietului ISTRATE intrase deja în spasm. După primul păhăruț cu afinată (păhăruț eufemism în contrast cu realitatea), bietul om basculă, fără grija protocolului, toată încărcătura platoului și acum savura o cafeluță făcută după principiul „cafea ca de la dușman și zahăr ca de la tine”, pufăind cu stil o țigară lungă din partea casei.

VERGI, numai zâmbet și lumină în ochii albaștri, lăsase așa, ca din întâmplare, să-i cadă niște șuvițe blonde de sub baticul legat cochet la spate și sorbea delicios din ceașca de cafea, ținând cu eleganță degetul mic ridicat, precum coada unui cățel.

ISTRATE, ce-i drept, având o culoare omenească în obraji, povestea detașat despre călătoria cu trenul și luase hotărârea de a completa formularele la întoarcere, că și așa nu le citea nimeni. Ce nu-și putea explica era o senzație necunoscută de căldură care îl invada în partea de sub curea. Oricum, nu o punea în legătură cu mirosul plăcut de femeie tânără al VERGINICĂI. Nici nu se putea, gândi la așa ceva. Apăru discret tatăl care, în timp ce strângea resturile, primi o nouă poruncă:”.

— Vezi că musafirul nostru rămâne la masă la noi, ai grijă!

În cameră era răcoare și bine, păhăruțele se umpleau la timp, așa că VERGI întrebă zâmbind frumos:

— Da pi matali cum ti cheamă, că mii îmi zâși VERGINICA. ISTRATE de la Registratură răspunde prompt „ISTRATE”, iar VERGINICA, fată bine crescută, râse ușor ca de o glumă și puse o întrebare ajutătoare:

— Nu, cum îți spuni mama matali când ti cheamă! ISTRATE se dumiri și răspunse „MIRCEA”, fără să fie sigur că mama lui îl strigase vreodată așa.

— Vai, și frumos, se entuziasma sincer VERGI și își pocni mâinile grăsuțe, MIRȘEA, că până acu doar di GHEORGHI, VASALI ȘI PARASCHIV am avut parti! Da’ io, sî știi, o să-ți spui tot domn MIRȘICĂ până ne-om mai cunoaști!

ISTRATE râdea destul de plin de el și se lăsa cotropit de căldura aceea ciudată care îi amorțea orice urmă de raționament logic, ceea ce el, de altfel, nici nu-și propusese.

O altă bătaie discretă în ușă anunță că masa îi aștepta. Invitatul se spală pe mâini și pe față cu apă turnată de VERGI dintr-o cană de sticlă, prilej cu care, fără nicio intenție, ISTRATE constată ce picioare frumoase și ce șold arcuit i se legăna prin fața ochilor, mult mai aproape decât i se

întâmplase vreodată. Masa era frumos împodobită și bine garnisită cu apetitive și mâncăruri la care, ciudat, se asortaseră și niște sticle de vin cu renume.

ISTRATE, care și la revelion mânca din pungă și bea bere din sticlă, era complet depășit. La o masă mai apărută așa, ca din întâmplare, primarul, împodobit cu eșarfa tricoloră, doi consilieri, șeful Poliției și chiar un popă tânăr și frumos. Stimulat de anturaj și atmosferă, ISTRATE povesti câteva aventuri de la serviciu, unde șeful, un tip foarte de treabă, îl iubea ca pe copilul său și îl asculta orbește când avea de luat hotărâri importante. Constată, pentru prima oară în viață, că poate vorbi mai mult de cinci minute, chiar dacă nu foarte coerent. Ce mai, era tare! Toată lumea îi spunea domn MIRCEA, paharele se ciocneau des, se mai spuneau și bancuri, iar popa cânta romanțe, „așa că ISTRATE fu tentat să creadă că a murit în tren și acum este în Rai, deși nu știa pentru ce merite.

Cum lucrurile păreau că se încing de la sine, în cameră apăru și un balaoacheș cu o vioară și o poftă nebună de cântat de petrecere, de inimă albastră și de haiducie, dar când trecu la repertoriul deocheat de nuntă o sprânceană ridicată discret de VERGI îl făcu să dispară ca prin fum. Peste scurt timp se mai ridică o sprânceană, musafirii își aduseră aminte că mai au și alte treburi și își luară rămas bun, pupându-l din plin pe ISTRATE și bătându-l bărbătește pe spate. Ca într-un basm, în peisaj nu a apărut mutra nici unui copil din cei șapte, ceea ce arăta puterea de control și calitățile native de șef ale VERGINICĂI.

Firesc, după masă, ISTRATE fu invitat să se întindă puțin, că așa este creștinește, ceea ce el primi ușor deconectat de la realitate și fără să se gândească la trenul ce pleca spre seară la BUCUREȘTI. În camera de odihnă, cea cu

patul vestit, era răcoare și mirosea a busuioc, așa că intră fericit în comă. Greu de spus cât a dormit, la un moment dat se făcea în vis că era gol într-o iesle și o vițică, cu ochi frumoși și botul cald și umed, avea o respirație fierbinte care îi dădea fiori. Și, tot în vis, se gândea ce față ar face șeful lui dacă ar ști că el, ISTRATE de la Registratură, e ca un fel de IISUS, dar nu apucă să se distreze prea mult pe această temă că vițica îi spuse cu glas omenesc:

— Gata MIRȘICĂ, bagî pâinea la cuptor că l-am înfierbântat rău di tot!

Foarte confuz, întrucât în Biblie nu exista asemenea replică, refuză să acționeze ca să nu spulbere visul, dar până la urmă probabil că lucrurile au luat un curs firesc și, după scurt timp, vițica se lăsă ușor peste el, caldă și moale, lingându-l duios pe la urechi. Fericit, ISTRATE se trezi cu senzația că plutește și când deschise ochii o văzu pe VERGINICA surâzând despletită în obscuritatea camerei.

— Vai, mă scuzați, doamnă, nu-mi dau seama cum... Doamna însă chicoti amuzată și spuse:

— MIRȘICĂ, gospodariule, de-acu lasî-ti pi mâna me!

Cum părea că imposibilul se produsese, ISTRATE se conformă entuziast propunerii, frustrările sale se răzbunară și împreună cu afinată, vinul și fripturile îi creară o dorință nebună de performanță. Corelată cu imaginația deosebit de fecundă a femeii, practica se dovedi un succes încununat de apariția zorilor.

Cum ISTRATE știm că nu avea amintiri în domeniu, când se dădu jos din pat constată că este foarte înalt și are un trup athletic deși picioarele îi cam tremurau. Cafeaua i se servi pe prispă unde, înconjurat de niște copii frumoși și cumiți, ISTRATE povesti o mulțime de aventuri și întâmplări văzute la televizor și adaptate naratorului.

VERGI veni cu afinată de ritual și mezelicurile, îl sărută pe gură, iar ISTRATE ajunsese la concluzia că îi băga în mână pe toți de la serviciu și că locul lui e aici, fericit și înconjurat de copii. Îi comunică și VERGINICĂI hotărârea, iar aceasta spuse:

— Tăticule, am hotărât că MIRȘICĂ vrea sî mă iei di nevasti, așa că du-ti și vezi di ai grijă!

Cum MIRCICĂ cunoștea semnificația ocultă a comenzilor date de VERGI, se eliberă de orice apăsare, convins fiind că totul va merge ca pe roate. Tatăl dispăru și masa de prânz se petrecu în familie, adică cei doi și copiii, care, spre deosebire de ce știa ISTRATE, nu s-au bătut, nu au scâncit și chiar cel mic, de doi anișori, mânca fără să dea pe el. La sfârșit spuseseră „sărut mâna pentru masă”, iar ghindocul îl pupă pe „tăticii” pe obraz, ungându-l cu grăsime, ceea ce îi produsese furi „tăticu” o lacrimă la fiecare ochi.

În timp ce ISTRATE era tratat ca un pașă și se familiariza cu oamenii și locurile, o mașinărie bine condusă și silențioasă derula evenimentele în sensul dorit, deci vineri, primarul, cu un aer solemn și foarte fericit, îi declara pe cei doi soț și soție până la sfârșitul zilelor.

Sâmbătă, la biserică, popa cel frumos – trist și cu lacrimi în ochi –, săvârși slujba, iar la ISAIA DĂNȚUIEȘTE plânse ca un copil. Emoție mare în biserică. Lacrimă și șeful Poliției, împreună cu ofițerii și plutonierii din subordine, mă rog, aproape toată partea bărbătească sub cincizeci de ani. Doar femeile, deși vădit ușurate, stăteau așa, mai înțepate, ca să nu le creadă lumea proaste, de parcă cineva se uita la ele.

Sâmbătă seara, nuntă mare la Clubul C.F.R., iar strigarea darului avu un efect năucitor asupra lui ISTRATE, obișnuit cu sume în care un bilet de tramvai în plus avea încărcătura unui crah financiar. Strigaseră sume consistente

lăutarii, de la niște rude înlesnite, bărbați care nu erau la nuntă dar care nu uitaseră de eveniment din motive numai de ei cunoscute. După nuntă, VERGI anunță că nu este timp de călătorii în străinătate și că „tăticule, adu munșitorii și vezi di ai griji!”

Peste două zile începu construcția unei case noi și frumoase, ISTRATE primi o slujbă de director în Primărie, se înscrise într-un partid și fu luat asociat la o afacere cu cherestea de către prietenul său, șeful Poliției. În doi ani, ISTRATE munci pe brânci, casa fu terminată, afacerile prosperau, iar VERGI mai născuse doi copii. Tăticul, fericit, constată că fetița seamănă cu VERGI, iar băiețelul cu un bunic al lui, mort în război.

Într-una din zile, aflat cu treburi în București, ISTRATE trecu pe la fostul serviciu de unde, de fapt, nici nu demisionase și intră în biroul șefului fără să bată la ușă. Șeful ridică nasul borcănat și roșu din ceașca de cafea și spuse:

— Ai rezolvat, dă dracu' hârtiile alea și marș la lucru! Și ce te-ai îmbrăcat așa, crezi că aici e casă de modă, fire-ați ai dracu' de golani, că vă dă stătu bani cu găleata și voi nimic!

Sesizând însă o schimbare, în sensul că ISTRATE nu dispărea pe sub ușă ca de obicei, căscă ochii și își înghiți restul de cuvinte. „Te pomenești că tâmpitul ăsta a ajuns mahăr la partid și mă zboară, că doar știe ce studii am”, gândi șeful suspect de repede. Schimbă tonul și spuse umil:

— Vai, domnii ISTRATE, să nu vă mai recunosc, Doamne, ce ți-e și cu stresul ăsta, dar poftiți, luați loc, o cafeluță, o mică tărie, așa ca între colegi, hă, hă, hă...

ISTRATE se așează pe scaun cu un aer victorios și, cum nu era ranchiunos, îi spuse șefului că-l bagă în mă-sa cu serviciul lui cu tot, iar șeful râse de parcă auzea o glumă pe înțelesul lui. Simțind că a terminat cu opera de umanizare,

ISTRATE pleacă, gândind că poate a îndulcit zilele amărâtului care îi va lua locul. Se înșela.

Veneau însă alegerile și ISTRATE, om ajuns în urbea lui, a fost propus deputat, în capul listei, pentru că dăduse suma necesară acestei poziții. Avea însă și o largă susținere în rândul electoratului. Jumătate din femei în susțineau să plece la București, că poate mai vine cu alți fraieri de acolo, iar cealaltă jumătate spera ca, prin plecare, să o lase baltă pe VERGINICA cu toți plozii ei și să-și găsească alta pe acolo. O parte din bărbați aveau motive personale să-l vadă plecat, o altă parte spera în afaceri cât mai profitabile cu sprijin la centru, iar ceilalți nici nu contau pentru că habar nu aveau de ce votează. Astfel, ISTRATE ajunsese deputat, pe timpul mandatului apără cu înverșunare ideea incomodă a dezvoltării demografice, iar VERGINICA îi mai dăruie doi copii, semn că parcă mai obosise și ea. Pe biroul deputatului se afla o fotografie mare, a lui cu familia. Deasupra tuturor domnea zâmbetul de fată bună și generoasă al VERGINICĂI. Merita!

OMUL BANAL

Sunt, firește, un om banal. Omul banal este însă atât de răspândit încât nici măcar cronicile de senzație ale televiziunilor sau ale ziarelor nu-l bagă în seamă, așa că, dacă am presupune că la ADJUD un tractor a terciuit un asemenea om pe asfalt la vremea când el fuma liniștit făcând coadă la economat, tractorul ar stârni o furtună de ipoteze și întrebări, specialiștii i-ar aprecia marca și greutatea, vom afla ce căuta la ADJUD și câte și mai câte despre modul lor de folosire, în timp ce imaginile de la fața locului vor arăta doar tenișii negri ai banalului ghinionist. Nu am însă niciun

complex de inferioritate deoarece, spun cu mândrie, suntem o categorie în plină expansiune în plan mondial, ultima noastră cucerire fiind populația rurală. Uneori, omul banal poate avea o slujbă de care îi este silă și o familie care nutrește aceleași sentimente față de el. Cel mai frecvent însă este fericit, șomer, singur cuc și frământat de două probleme: cum să amâne sine die datoriile și, Doamne ferește, să nu fie nevoit să ia vreo hotărâre, însă fericirea îi vine de la faptul că are televizor cu multe canale și telecomandă.

Deci eu, făcând parte din marea confrerie a oamenilor banali și singuri, găsesc o mulțime de motive ca în fiecare seară să mă așez în fotoliul moștenit de la o mătușă, să trag lângă mine farfuria cu murături, că seara mănânc masa de bază și singura, sticla cu cocârt și butonez. Ce-i drept, și aranjamentul camerei predispune: în afară de fotoliul amintit și televizor, mai am un fel de pat pe care nu prea îl folosesc și câteva cuie bătute în pereți pentru cazul în care m-aș dezbrăca.

Întâi cursul valutar... Nu că m-ar interesa, că nu este cazul, doar așa, ca să mă dau mare când joc table cu amărâțul ăla de profesor de la șase. Apoi, știrile. Aici începe distracția. Pe un canal aflu că o babă a căzut într-o groapă în Pantelimon, pe altul aflu că baba era din Pantelimon, groapa era în Militari, pe al treilea aflu direct de la babă, că să-i ia dracu' pe ăia de la Telefoane care i-au făcut groapă în fața casei din Pajura, dar nu i-au pus și ei telefon ca lu' hoțul ăla de privatizat care și-a făcut cârciuma vizavi, de-o să-și rupă oamenii gâtu' când vor traversa. O iau de la capăt și aflu că se omoară, se fură, se violează fără restricție de sex, vârstă sau religie, că se incendiază case și oameni, mă rog, cam tot ce se poate ca să mă gândesc ce norocos sunt că am scăpat și

azi cu viață. Pe canalele mai speciale aflu că nici dacă aş muri nu-i mare lucru, că pe lumea ailaltă, pe care niște oameni par să o cunoască foarte bine, nu am nicio grijă, nu tu alegeri, nu disponibilizări, nu greve, totul cum ne spunea la școală că va fi în comunism. Am însă o bănuială că este vorba de ELVEȚIA.

Sunt și știri normale despre scumpirea benzinei, curentului, gigacaloriei, gazelor naturale și a pătrunjelului. Bine că nu mănânc pătrunjel că mă balonează, așa că privesc relativ indiferent creșterea inflației, mai ales că nu am niciun venit.

În pauza de reclame mi se propune să beau multă bere că voi câștiga o mașină, să fumez pe rupte dacă vreau ca niște fete în bikini să se uite la mine, să beau cafea ca să primesc 10.000 de dolari, eventual să mănânc ceva mezeluri ca să primesc în schimb o casă. E, să tot trăiești!

Nici nu bag de seamă faptul că alte reclame îmi spun că sunt răcit, am SIDA, cancer la sân și sunt impotent și nu pot fi vindecat decât de niște doctorițe care nu seamănă deloc cu aia care mi-a scos gâlcile când eram în armată, de am fugit înapoi la unitate tară să-mi mai dea concediu de boală, numai să n-o mai văd.

Îmi revin privind la o fată cu halat de baie care mă invită ispititor să ne spălăm pe cap cu un șampon care, chiar, dacă îți intră în ochi, nu te ustură. Oricum, pe mine mă distrează chestia pentru că nu am apă de patru ani.

Cu sticla de cocârf la jumătate ajung la capitolul divertisment, respectiv filme. Pe un canal, film de război, în care niște tipi, vopsiți pe față și foarte supărați, snopesc în bătaie niște asiatici urâți, răi și foarte murdari. Evident, motivul este implementarea democrației și libertății, pe care piticii ăia cu ochi oblici le călcau cu picioarele desculțe. Pe

altul, niște marinari blonzi, frumoși și spirituali, că așa sunt marinarii blonzi, caftesc într-o veselie alți asiatici caraghioși, isterici și tot nespălați. Se pare că și ăștia aveau probleme cu democrația.

Mai trec pe un canal unde un băiat trage de coadă niște dihănii, crocodili, șerpi și țestoase. Ce bine ar fi dacă aş avea și eu un crocodil să-l arăt administratorului de bloc, că prea mă bate la cap cu plata întreținerii.

Cam plictisit, dau pe alt canal cu filme mai vechi, unde îl văd pe CLINT EASTWOOD împușcând meseriaș și indiferent niște mexicani. Și ăștia, tot răi și jechoși, certați cu legea, democrația și libertatea.

Mă ia cu groază când îmi dau seama că nici eu nu sunt prea spălat și nici nu am fost la vot de vreo zece ani, așa că mai iau un gât zdravăn de cocârț și trec pe alt canal unde, în sfârșit, doi actori frumoși se hârjonesc aruncând cu mâncare unul în celălalt și se sărută cu mâncarea la gură. Cred că este vorba de rafinamente erotice, așa că stârnit, pentru că tot este trecut de miezul nopții, am mai tras un gât și am privit la niște fete care își dau toată silința să mă convingă de talentul ce le frământă.

Sticla e goală... Orbit de soarele unui litoral exotic, conduc degajat o mașină trăsnet, sunt frumos, bine îmbrăcat și fumez țigări boierești. Lângă mine se pisicește o tipă aproape îmbrăcată și foarte pofticioasă. Opresc lângă o vilă superbă, câștigată și asta tot prin premiile ce se dau dacă bei, fumezi și mănânci produse care sunt prezentate la televizor, exclusiv. În casă, fata se dezlanțuie în fața unei bare, numai că în ușă bate cineva. Cad din fotoliul mătușii, sting televizorul, nu înainte de a vedea cum o fată grasă încearcă să facă ceva de mâncare și deși am un cap cât găleata și gura uscată, mă prind că este dimineață, mă rog, înainte de ora

douăsprezece. La ușă, fiara de administrator, cu doi găligani în uniformă, îmi arată o hârtie din care rezultă că mă evacuează pentru neplata datorilor și îmi sechestrează bunurile.

TELEVIZORUUUL!!! Sunt distrus psihic, așa că îmi vine o idee. Mă voi apuca de furat din magazinele alimentare. Până sunt prins mănânc, beau, fumez și mă cafelesc așa cum știu din reclame. Apoi voi fi săltat și băgat în pușcărie în secțiile de neviolenți unde, de când cu drepturile omului, avem televizor la discreție. Nici nu-mi vine să cred ce inteligent sunt, deși fac parte din acea majoritate numită, pe nedrept, la modul generic: oameni banali.

ȘOMAJUL, EFECTE ADVERSE

Relativ puțin cunoscut în țara noastră, șomajul are și efecte paradoxale ce merită a fi studiate. Iată, SILE, om în putere, disponibilizat de câțiva ani, citește pe rupte.

E drept că pasiunea nu o avea din copilărie sau, Doamne ferește, de la școală și nici din perioada în care primea ajutorul de șomaj, care îi ajungea pentru bere cu băieții și vecinii. Cu timpul însă, pe măsură ce sursele de venit se rezumau numai la alocațiile copiilor, a fost nevoit să se restrângă doar la mâncat semințe, fumat chiștoace și, culmea, citit.

Chestia cu cititul i-o băgase în cap nea MARDARE, un vecin de la cinci, care îi dădea și cărți cu împrumut.

Nea MARDARE, însă, lucrase în aviație și, ca mai toți din domeniu, avea goanga cu O.Z.N.-urile și cu extratereștrii care, neavând treabă pe la ei pe acasă, vin și se dau mari pe la noi, ceea ce ne irită grozav și tragem cu tunurile în ei. Niciăștia proști „la o adică se transformă în tot felul de chestii,

mai ales în oameni, pentru ca noi să nu-i recunoaştem şi, uite-aşa, o să ne cucerească planeta şi cel mai probabil vor interzice programele T.V. cu telenovele, jocul de table, şpriţurile şi ne vor pune la muncă, ceea ce va fi vai de capul nostru.

Cum şi SILE văzuse nişte filme în care cam tot asta se petrecea, intră uşor la bănuieli şi deveni mult mai atent la cei din jurul său care, la o adică, arătau ca oameni, dar cine ştie...

Prima care îi stârni suspiciunile a fost, normal, soacră-sa, o muiere plină de hachiţe şi, evident, dispusă să comande pe unde apucă. Nici socru-său nu putea fi scos din afara bănuielilor. Prea era bleg şi aproba zâmbind tot ce spunea scorpia, semn că probabil fusese modificat genetic pentru funcţia de sclav sexual, deşi omul părea mai mult atras de sticla cu tărie decât de alte plăceri. Dar, se ştie, nu toate ingineriile genetice reuşesc. Aşadar, SILE o pândea pe soacră, doar, doar o surprinde când îşi schimbă solzii sau când se transformă în ceva scârbos şi plin de bale. Cert este că privirile pătrunzătoare ale lui SILE produsese unele reacţii, pentru că vipera îşi tot legăna şoldurile şi arunca şi ea priviri ispititoare către analistul exobiolog SILE.

La rândul ei, nevasta intră în sfera noilor preocupări, deoarece SILE observă că aceasta nu mănâncă carne şi, în general, munceşte ca o tâmpită toată ziua şi se hrăneşte doar cu pâine uscată. Nici copiii nu scăpară de vigilenţa lui SILE, că prea erau străvezii, aveau capete triunghiulare şi nişte ochi mari cu priviri cam speriate. Aşa că, într-o zi, când nevastă-sa îl anunţă că a doua zi întârzie că are treabă la bancă, omul fu convins de faptul că extratereştrii doreau să prăbuşească sistemul financiar naţional, în concluzie să nu fie plătite la timp alocaţiile de şomaj sau ale copiilor. Îşi

stăpâni cu greu spaima, dormi prost, visând că juca table fără zaruri cu soacră-sa, iar a doua zi, după plecarea soției, bătu la ușa lui nea MARDARE și îi relatează întreaga sa poveste. Deși vecinul era un om care văzuse multe în viața lui, pe parcursul narațiunii căpătă un aer straniu, ochii i se cam bulbucară, iar din gura deschisă ieșea un horcăit ușor, așa că SILE deveni nervos și părăsi locuința în grabă, nu înainte de a cere niște bani cu împrumut, vorba vine. Incredibil, SILE avea un plan prin care dorea să demaște invazia și să salveze economia națională, implicit cea mondială, de la haos.

Pentru prima dată în viața lui nu intră la bufet, deși avea bani în buzunar. Cumpără de la alimentara un kilogram de brânză, niște macaroane și numai o sticlă cu vin. Când, spre seară, soția ajunsese acasă, nici nu băgă în seamă noua ei uniformă albăstruie, pe spatele căreia scria „BANCA” și nici sporovăielile ei despre ce ușor se curăță closetele și holurile cu gresie, ci îi spuse pe un ton cald să facă niște macaroane cu brânză, că uite, a avut grijă și a luat tot ce trebuia. Prostită de emoție, femeia s-a apucat iute de treabă, iar copiii, auzind zăngănit de farfurii, se iviră ca teleportați la masă unde clămpăniră scurt toată oala cu macaroane. SILE se prefăcu că și el mănâncă, dar mai mult bău, iar nevastă-sa ciuguli ceva resturi de paste cu ochii cam umezi pentru că în conformitate cu planul promise și un pahar cu vin. Într-un moment mai relaxat, SILE avea în plan să o ciupească, de mă rog, de ceva, pregătit să vadă cum mâna i se umple de o gelatină verde, iar nevastă-sa scoate un tentacul și îl introduce în nas sau, ducă-se pe pustie, în alte orificii. Însă biata femeie interpretează gestul în felul ei și cum SILE era cam pilit, lucrurile se petrecură exact invers.

Deși toată noaptea SILE dormi fără să mai viseze soacra, a doua zi, sculându-se cu durere de cap, ajunsese la

concluzia că l-a luat dracu' și că e purtător de spori extraterestri care nu suportă fumul de MĂRĂȘEȘTI și nici basamacul, deci viața lui este în mare pericol. Cu dinții clănțănind se duse la medicul de familie care, din prima ochire, a înțeles cum stă treaba și l-a trimis la psihiatru.

Acesta, un domn impozant, l-a ascultat cu atenția cuvenită și la sfârșit a scos un sunet ce semăna cu un scârțâit de ușă, semn că istoria îl amuzase peste poate și râdea în hohote. După cum știm, psihiatrii au și ei unele apucături nepământești, așa că SILE, convins că era în mijlocul unei conspirații, mulțumi prefăcut pentru pastilele primite de la medic și plin de grijă le vându unui boschetar contra două gături de distilat. Îi explică omului că sunt pentru dureri de burtă și pot fi luate cu tărie fără nicio grijă. Câteva zile urmări cu atenție manifestările individului care devenea din ce în ce mai fericit, vorbea fără nicio noimă, dar în versuri, și când îl văzu recunoscut de poeții locali ca fiind un geniu își spuse amărât că invazia nu mai poate fi oprită.

Dar, ca orice bărbat cu armata făcută, nu putea să se lase înfrânt cu una cu două, așa că se opri la circa de poliție cu gândul să rezolve acolo problema, așa cum tot în film văzuse. Numai că în acea zi circa de poliție era ocupată cu cercetarea unui lot proaspăt de prostituate venite de peste graniță, ceea ce solicita la maximum resursele fizice și psihice ale polițiștilor. Cu greu găsi un plutonier mai în vârstă, care nu mai avea puterea să facă mai mult de un dosar pe zi în astfel de situații, așa că, spre prânz, îl primi pe SILE în birou, îl ascultă scobindu-se în nas, evident obosit, și îl sfătui să lase o reclamație scrisă, apoi să meargă liniștit acasă, că situația este cunoscută și de ei, dar și mai sus, și este desigur sub control, între timp, din celelalte birouri se auzeau chicotelile și țipetele fetelor supuse, probabil, la

tortură și amendate zdravăn. Cu nervii făcuți praf, SILE rătăci o vreme pe străzi, apoi, în disperare de cauză, se duse totuși acasă, cu gândul că mai bine îl mănâncă nevastă-sa, pe care totuși o cunoștea, decât cine știe ce necunoscut venit dintr-un sistem solar de care nu auzise.

Ajuns acasă, intră dârdâind sub plapumă și își zise să fie ce-o fi, e mult mai bine așa decât să umbli rebegit pe stradă.

Probabil din cauză că era ruptă de muncă și sătulă de viață, nevastă-sa nu l-a mâncat în seara aceea. Între timp, SILE s-a obișnuit cu situația, a început să vorbească singur într-o limbă galactică, iar setea sa de cultură s-a transformat într-o dorință puternică de a informa omenirea despre pericolul care o pândește.

Demn, își scrie descoperirile într-un alfabet necunoscut în care, desigur, gramatica nu are nicio importanță.

Și când ne gândim că acesta este doar unul din efectele puțin cunoscute ale șomajului!

CHILIPIRUL

Uneori viața pare frumoasă. Era o după amiază caldă de toamnă și eu cu amicul meu CRISTI stăteam la o terasă cu berile în față, fumam alene și discutam despre O.Z.N.-uri. Nimic nu poate fi mai plăcut pentru doi bărbați tineri, bugetari, cu apartament, mașină second-hand, familie înțelegătoare și socri în alt oraș, la trei sute de kilometri depărtare. Numai că fericirea, după ce că este doar o iluzie, nici nu durează. La masa noastră a apărut ADI, un alt prieten, care s-a așezat, s-a servit cu o țigară fără să ceară voie și a comandat o bere. Până aici totul normal, inclusiv faptul că

urma să plătim noi berea. Dar până la sosirea comenzii, ADI, impulsiv și expansiv cum îl știm, ne-a trântit-o:

— Bă, stați aici ca vacile Domnului la soare, vă umflați cu bere și vorbiți despre cai verzi pe pereți! V-am spus că ne este prieten. Știa și ce vorbim.

Cum nu intenționam nicio ripostă, iar halba cu bere sosise, ne-a suflat spuma pe haine, a tras câteva înghițituri și a continuat:

— Deși sunteți niște leneși, de nu știu cum vă mai suportă nevestele, am să vă vând un pont.

Aici se cuvine să spunem ceva despre ADI. Deși născut pe vremea socialismului biruitor, acesta nu reușise sub niciun chip să facă din el un om nou, conform ideologiei, adică acel om care să trăiască hrănindu-se cu pește oceanic la fiecare masă, apă de la robinet la discreție, țigări MĂRĂȘEȘTI pe rupte, cu gura plină de lozinci și vorbe de laudă la adresa conducătorilor de la acea vreme, în schimb, câțiva ani de tranziție spre capitalism scosese la suprafață un neobosit afacerist cu gândul numai la bani și care cunoștea adresele, telefoanele și zilele de naștere ale unei jumătăți din populația țării. Alerga tot timpul, făcea servicii și primea oferte de la cele mai bizare figuri vorbind de miliardele pe care le rula. Recunoștea însă că o duce modest pentru că așa este el, bun și generos. În concluzie, am oftat și, pentru că tot ne tulburase liniștea, l-am ascultat.

— Uite care-i treaba. Vă fac oameni. Cunosc un tip de la țară care vinde prune cu un leu kilu'! Drumul până acolo durează o oră dus-întors. Costul benzinei doi lei, dar zona e ca o bucățică din rai, așa cum voi nu ați văzut vreodată. Dacă am cumpăra câte două-trei sute de kilograme de prune și le-am duce la un alambic, tot eu cunosc locul și omul, scoatem un litru de țuică fiartă de două ori din zece litri de

boască. La fiecare zece litri, omul ia uium un litru. Deci, la trei sute de kile prună avem douăzeci și șapte litri țuică prima, care se vinde cu una sută lei litrul. Vindem douăzeci de litri, scădem investiția, câștig net una mie cinci sute de lei, plus șapte kile de țuică pentru uz propriu. Și mai scăpați și de berea asta infectă, vă aerisiți plămânii și în excursie vă luați și nevestele ca să vă mai ierte din păcatele voastre!

Probabil că O.Z.N.-urile ne furaseră și ultima fărâmbă de rațiune, sau poate gândul la țuică sau, cine știe, expunerea clară și documentată a lui ADI ne-a aruncat în entuziasm și am pus repede la punct planul, mai ales că de saci de plastic pentru transportul prunelor tot bietul ADI ne făcea rost.

Am mai luat câte un rând, am plătit eu totul și am plecat acasă plini de speranță. Vineri am tăiat-o mai devreme de la serviciu și am spus soției să lase totul baltă că vom pleca într-o mică excursie. Din privirea pe care mi-a aruncat-o și viteza cu care s-a îmbrăcat mi-am dat seama că ADI avea dreptate.

Ne-am întâlnit la locul fixat. ADI ne-a repartizat sacii și ne-a făcut o prezentare a traseului. El, evident, conducea toată operațiunea. Eram cu toții îmbrăcați adecvat unei ieșiri în natură, la țară. Pantofi deschiși la culoare, din piele întoarsă, pantaloni sport și cămăși în culori vesele. Așa, ca o mică cochetărie, CRISTI avea la gât o eșarfă înnodată elegant. Soțiile, în rochii șic, asortate la încălțăminte cu toc jos pentru plimbări în decor, erau vesele și ciripeau ca niște vrăbiuțe. Pe scurt, eram frumoși, fericiți și puși pe îmbogățire! La drum!

Pe șosea, mașinile s-au comportat excelent, numai că asta nu a durat prea mult, la o răscruce am făcut-o la dreapta și am intrat pe un drum de țară către zona deluroasă. Praful ne-a înghițit cu totul și abia-abia reușeam să evităm sute de

gropi rămase, probabil, de la bombardamente. Am ajuns pe niște coclauri, dar ADI părea că știe ce face și după vreo zece opriri pe la diferite porți am aflat unde stătea cel pe care căutam. Am și sosit acolo după încă un ceas de sport extrem. Dacia mea pârâia din toate încheieturile, iar soția tăcea suspect de atentă la drum. Am așteptat să se liniștească praful, am ieșit din mașini, nevestele și-au aprins țigările, iar noi am bătut la o poartă.

Întâi au apărut niște dulăi firoși care lătrau ca desperații, apoi din casă a ieșit un fel de clopotniță. Părea a fi gospodarul, care ne-a privit un timp cu o căutătură mai aprigă decât a câinilor, apoi a spus cu glas neașteptat de blând:

— Bine ați venit, cu ce vă putem fi de folos? ADI a început să-i explice, în timp ce eu îmi formam o impresie. Era, clar, un om bun și primitor, însă puțin timorat de prezența noastră.

După ce a înțeles despre ce este vorba, a venit la poartă, ne-a poftit în curte și a potolit javrele. Auzind ce cantitate de prune vrem să cumpărăm a râs și ne-a spus:

— Apoi, domnilor, dați banii, mergeți în grădină și luați cât vă poștește inima că, slavă Domnului, aveți de unde!

Nu mă înșelasem, prost de bun și bucuros de orice câștig cât de mic. Ca recompensă i-am dat și câte un pachet de țigări, iar omul a spus „mulțam da chiar că nu trebuia”, băgându-le rapid în buzunar.

— Apoi, luați-o pe potecă și nu vă temeți de câini că nu mușcă, îi țin de milă, le dau mâncare degeaba!

Cu sacii sub braț, convinși că l-am ras pe țăran, am luat-o pe cărare însoțiți de câini, care numai hrăniți nu păreau. E drept că nu mai lătrau, dar nici de la drum nu puteam să ne abatem că imediat scoteau colții și mârâiau.

Printr-o porțiță am intrat în livadă și am avut o bucurie, câinii au rămas afară, dar și o tristețe: prune erau cât vedeai cu ochii, numai că stăteau la locul lor, în pomi. Erau împrăștiate și pe jos, dar la alea nici nu ne-am uitat. Am aprins câte o țigară și ne-am făcut planul: eu, trei saci, rândurile din stânga, CRISTI pe mijloc și ADI pe dreapta. Cam într-o oră umplem sacii, apoi mai venim cu niște găleți, poate mai dăm și la alții, dar numai prune mare și frumoase din pom.

Am pornit la treabă. După vreo două ore eram murdari și în albul ochilor, lipicioși de la zeama prunelor, sfârșiți de oboseală, aveam câte un sac umplut pe jumătate, se înserase, cerul era acoperit de nori și sufla un vânt rece de ne dădeau lacrimile. Din drum se auzeau claxoanele disperate prin care nevestele ne anunțau că s-au plictisit de excursie. Jumătatea de sac cu prune era așa de grea de parcă l-am fi târât după noi pe PAVAROTTI. Pentru eficiență, am început să punem în celălalt sac prune de pe jos, că erau mai ușor de adunat și am încercat să ignorăm ploicică ce tocmai începuse. În sfârșit, după încă o jumătate de oră, uzi și clănțănind din dinți, am ajuns la concluzia că ne ajung cele două jumătăți de sac și am început să le târâm la vale, mai ales că sunetul claxoanelor puseseră în alertă cele câteva sute de câini din tot satul, în orice caz, într-o atmosferă cam ca la incendiu, am ajuns la poartă, unde bestiile proprietarului, până atunci tăcute, au început să latre. Din casă a ieșit clopotnița care s-a uitat la noi cu milă, la saci cu bucurie și ne-a spus:

— Apoi, dacă numai atât ați vrut să luați, nu-i bai! Drum bun și mai veniți că mai avem!

Pentru prima oară în viață m-am gândit că și meseria de criminal sadic este bună la ceva. Nu mai povestesc ce am pățit cu nevestele și cum am ieșit la șosea pe drumul acum

desfundat de ploaie. Târziu, după miezul nopții, am ajuns acasă, îmbrăcămintea am pus-o într-un sac pentru a o arunca a doua zi și am intrat în comă.

Sâmbătă, pe la zece, m-a trezit târâitul telefonului. ADI mă anunța că la ora douăsprezece trebuie să ne întâlnim cu proprietarul alambicului. Urma faza a doua! Prudent, m-am îmbrăcat cu un trening vechi și am coborât la mașină. Zeama scursă de la prune, infiltrată peste tot, părea a fi raiul unor viespi foarte agresive și a miliarde de muște bețive. Cu greu am putut urca și am condus cu muște în toate orificiile și cu spaima că mă înțepă vreo viespe și mor sufocat, așa cum văzusem într-un film. Am avut noroc și am ajuns la locul de întâlnire, unde am constatat că arătăm cu toții ca niște boschetari după o noapte de chef.

Proprietarul, nea MITICĂ, s-a uitat la noi cam pieziș, a cântărit prunele, cam 150 de kilograme în total, și ne-a spus profesionist:

— Domn'e, pentru câcatul ăsta de prune eu nu fac foc, așa că să mai așteptați până vin și alți clienți. Asta-i una! A doua e că prunele e verzi, n-are zahăr și trebuie adus cam cinșpe kile ca să iasă ceva. Dacă vreți vi-l vând eu, ca să nu mai faceți încă un drum. Trei! Puneți prunele în butoi ca să fermenteze!

Am simțit că îmi plesnește o venă în cap. Dar nea MITICĂ, om cu simțul comerțului, ne-a scos din belea:

— Vă dau eu doi băieți care face treaba, da plătiți că și ei e oameni.

Au venit „băieții”, niște arătări ca-n filmele de groază, cu ăia care ies din mormânt și contra a o sută fiecare, au aruncat prunele într-un butoi de tablă vopsit în roșu, care avea pictat pe el un cap de mort. Am plătit și zahărul pe care nea MITICĂ ne-a promis că-l pune cu mâna lui și am plecat.

Deși am încercat să curăț mașina, mirosul de prune fermentate a persistat ani de zile, până când am vândut-o, că nu mai scăpăm de gura nevestei. Oricum, în ziua aceea și în următoarea am dormit ca înțepat de musca TZE-TZE. Apoi, lucrurile au intrat în normal și chiar ușor, ușor am început să uit de aventură. În primăvară însă, ADI ne-a dat telefon că țuica e gata și musai să mergem să ridicăm marfa, mai ales că și prețul crescuse, lucru ce ne bucura enorm.

La început, nea MITICĂ a spus că nu-și mai aduce aminte de noi și abia după ce am luat-o cu „chem Poliția” s-a luminat la față și a rostit: „Aaa, acum știu, bată-vă norocul, că uite cum trece vremea, marfa vă așteaptă!” „Marfa” era într-un bidon de plastic de zece litri pe care, de data asta, scria „POISON”, un cuvânt pe care nea MITICĂ nu avea de unde să-l cunoască.

— Da vă rog să gustați! Știa hoțomanul că suntem toți cu mașina, așadar certificatul de calitate a fost dat tot de „băieții” care au gustat cam un kilogram, au plescăit încântați și au închis ochii de plăcere la fiecare înghițitură. Spre sfârșit, nu prea puteau să-i deschidă, iar testul ne-a costat numai cincizeci de lei de flecare degustător. Întrucât nu au murit, am dedus că licoarea aia tulbure, cu miros de formol, era potabilă. Acasă la ADI am împărțit-o frățește, câte trei litri de fiecare. Tot ADI ne-a dat și niște sticle, că noi aveam numai bidoane de zece și nu se făcea să risipim prin transvazări succesive.

Sticlele mele le-am dus în garaj, am lipit pe ele etichete cu „otravă furnici”, iar soției i-am spus că am vândut partea mea și i-am înmănat o mie de lei din fondurile secrete. Cred că am procedat bine pentru că din banii aceștia, considerați câștig neplanificat, și-a cumpărat un compleu intim de culoare roșie și astfel îmbrăcată mi-a arătat, de mai multe

ori, că mă iartă. Cert este că n-am mai pus gura pe țuică, mai ales când aud că e naturală mă apucă o mâncărime pe tot corpul, probabil pe bază de nervi. Am renunțat la orice fel de afacere, sunt sigur că voi fi toată viața un amărât de bugetar și mi-am reluat obiceiul de a mă întâlni cu CRISTI să vorbim despre O.Z.N.-uri. Oricum e mai ieftin!

ABDUCTUL¹

TRICĂ era șomer de mai mulți ani, așa cum erau de fapt cam 80% din bărbații apti de muncă din orășelul în care trăia.

Desigur, nemții sau japonezii chiauniți de muncă s-ar putea întreba cum de pot viețui niște oameni care consideră asta un fel de boală de piele și cum reușesc să se descurce. Ei, astea sunt însă niște prostii ce trec prin capul unora care nu au altă treabă decât să hâiască aidoma unor proști, blocându-și astfel inventivitatea care, uite, la noi este chiar în exces. Pentru a afla răspunsul trebuie să știm că situația femeilor din urbe era invers față de a bărbaților. 80% din ele erau plecate la muncă pe alte meleaguri, funcție de vârstă, cam așa:

- Cele între 16 și 25 de ani, în CIPRU;
- Cele între 25 și 40 de ani, în TURCIA;
- Cele peste 40 de ani, la cules legume și fructe în VEST. Restul femeilor rămase acasă acopereau cu succes

¹ Din engl. ABDUCTION: răpirea unor oameni de către extratereștri și supunerea acestora la diferite experiențe de care nu-și mai amintesc în stare de conștientă. Cuvânt adaptat forțat, din cauze legislative și nerecomandat a fi folosit (n. a)

întreaga plajă de activități specifice sexului și preocupărilor tradiționale.

Bărbații, în general, erau ocupați, dimineața cu alungatul mahmurelii, pieptănatul sau scărpinatul în diferite zone, iar seara se întâlneau cu prietenii, mâncau semințe, jucau table (cei serioși), bâza (cei mai tineri), fumau pe rupte și beau pe deșelate alcool din cartofi dres cu sirop. Viața era plăcută, infracționalitatea se reducea la bățile devenite tradiționale, de furat sau jefuit nu se punea problema, că nu era ce, iar conceptul de viol era o noțiune fără sens într-un climat de maximă toleranță așa cum era cel din acest orașel pașnic. Grija față de copii se manifesta o dată pe lună, când veneau alocațiile, zi în care tăticii erau foarte nervoși.

Acestea fiind spuse, într-o noapte caldă de mai, mult după ora douăsprezece, TRICĂ se întorcea acasă măsurând nu numai lungimea, ci și lățimea străzii. Ajuns în dreptul parcului central se opri și se așeză pe o bancă pentru a respira aerul curat al nopții și să privească luna ce strălucea hipnotic, luminând de una singură întreaga urbe.

Cum TRICĂ, în perioadele de depresie matinală, citea chiar poezii uneori, se simți cuprins de un fior venit din zona abdominală și rămase așa, ca prostit, pe bancă. După un timp însă, văzu uimit cum luna se mișcă printre copaci și chiar se așeză lin în fața băncii, iar din ea ies niște ființe de o frumusețe comparabilă cu a fetelor care pozează goale în revistele de profil. Fiorul lui TRICĂ se transformase în groază, dar s-a liniștit când le-a auzit vorbind. De fapt, nu vorbeau, scoteau, așa, niște sunete asemănătoare unor scheunături, foarte dulci și melodioase, dar se înțelegea ce spun.

— TRICĂ, venim de la mii de ani lumină, de pe o planetă unde bărbații au alte apucături și rasa noastră se

stinge! Din toate lumile te-am ales pe tine, ești singurul exemplar perfect pe care l-am găsit și care ne poate salva. Vino cu noi și vei fi stăpânul întregii planete.

Aici, spre cinstea lui, TRICĂ a refuzat ferm, spunând că el își iubește țara, că localitatea în care trăiește este cea mai frumoasă din lume, chiar dacă el nu mai văzuse o alta și, în sfârșit, cine să mai aibă grijă de copii că, uite, peste două zile vine alocația.

Ființele au început să piuie gingaș, puțin trist, însă după un scurt timp, una dintre ele, care părea mai isteață, spuse:

— Stăpâne, noi suntem sclavele tale și dacă așa îți este voia noi nu putem decât să ne supunem. Îngăduie însă ca din trupul tău divin să luăm câțiva stropi de AND pentru a salva lumea noastră care te adoră!

— Fă, nu cumva să băgați vreun ac în mine, să mă infectez, că vă pocnesc de vă sar măselele!

Zânele, că altceva nu puteau fi, piuiră nedumerite la început, apoi au dat semne că spusele lui TRICĂ le înveseleau nespuse.

— O, nu, divinule, nu te teme, noi știm să facem asta mai bine decât orice pământean și singura noastră grijă este să fii fericit. Avem o tehnică mult superioară oricărui instrument, iar tu vei avea ce povesti prietenilor tăi, dar nu știm dacă ei or să te creadă!

— Bine, hai, la treabă, îngădui TRICĂ generos din fire, iar acum și mai și pentru că era divin.

Piuind fericite, zânele își lipiră trupurile calde și frumos mirositoare de el, cât despre limbutele lor trandafirii și iscusite, ce să mai vorbim! Pe scurt, TRICĂ intră în extaz, așa cum numai stăpânii de haremurii pot să o facă și din când în când un fior îl trecea din creștet până la călcâie, iar

AND-ul său pleca picătură cu picătură pentru a salva o lume pierdută undeva în negura cosmosului. Cum însă și divinitățile au resurse limitate, după un timp TRICĂ spuse cu glas care parcă nu era al lui:

— Gata, fă, nesătulelor, că mă omorâți și rămâneți dracu' de căruță cu toată tehnica voastră!

Zânele piuiră din nou, parcă puțin bosumflate, dar vorbele divinului nu puteau fi încălcate. Cu priviri triste se îndepărtară ușor și spuseră:

— Stăpâne, ți-ai făcut datoria față de sclave, iar ele îți mulțumesc dăruindu-ți cea mai mare bogăție a universului – viața!

Din mâinile lor plecau spre trupul lui TRICĂ scânteii ca de aur ce îl acoperiră ușor. Ei, da, acum chiar arăta ca unul care a salvat lumea.

— Nu ne uita... nu ne uita... ciripeau zânele și dispărură odată cu luna...

Pe la 10.00, un boschetar care avea teritoriul în parc, dădu peste TRICĂ dormind sub bancă. Împreună cu el dormeau fericiți și cei trei cățeluși încă neînțărcați ai LAREI, o maidaneză foarte prolifică, dar și foarte haimana.

— Băi, omule, uite că soarele e sus pe cer, du-te acasă și te culcă să nu cumva să răcești, îi spuse boschetarul lui TRICĂ. Acesta plecă spre blocul unde locuia. Mergea șovăielnic, ținându-se de pereți și garduri, iar în inimă purta o mare bucurie: salvase o lume de la pieire, și ce lume! Odată ajuns acasă a urmat sfatul bunului boschetar și s-a culcat.

Spre seară, când a ieșit oarecum din comă, a mers la un vecin de la care a împrumutat niște bani și și-a cumpărat un litru de vin, la sticlă, cu etichetă, precum și două țigări lungi, cu filtru. Acum, ca divin și stăpân al unei lumi în care sclavele sale arătau ca niște top-modele, nu mai putea să bea

carcalete și să fumeze patriotice. Când s-a întâlnit cu prietenii le-a spus:

— Bă, lăsați dracu' o clipă tablele și semințele și ascultați aici, că n-ați întâlnit în viața voastră una ca asta!

Le-a povestit de-a fir-a-păr aventura, sorbind vin dintr-un pahar de plastic, trăgând în piept fumul de superlong și scărpînându-se de zor. Băieții se uitau prostiți la TRICĂ, apoi, plini de compasiune, i-au recomandat să nu mai bea spirt medicinal că, uite, și-a pierdut mințile de tânăr. Abia acum TRICĂ și-a dat seama ce anturaj de tâmpiți frecventa și a plecat mâhnit acasă, unde a constatat că era plin de purici și a înțeles că zânele, sclavele lui, nu aveau noțiunea banului și îi dăruiră mii de vieți, cea mai mare bogăție a universului. A început să plângă înduioșat de generozitatea și inocența bietelor ființe și și-a propus să le învețe care-i treaba data viitoare.

În așteptarea aceluia eveniment, a început să cutreiere zi și noapte parcul, cu o sticlă de vin la îndemână. Toleranți cum îi știm, locuitorii urbei l-au numit DIVINU și îl priveau cu îngăduință, dacă nu chiar cu invidie, pentru că părea a-și fi găsit rostul în viață. Ca o ciudățenie, era însoțit tot timpul de trei dulăi firoși, foștii cățelandri ai LAREI, cu care se înțelegea foarte bine, folosind un limbaj mixt.

Cu timpul a început să vorbească și cu păsărelele, și cu arborii, așa că, eu, unul, cred că toată povestea este adevărată, iar TRICĂ a primit iluminarea și acum îi face concurență Sfântului FRANCISC, că tot nu a auzit nimeni de el prin acele locuri.

PSIHOPEDAGOGUL

GRIGORE era administrator la un liceu internat. În

tinerețe fusese plutonier în armată, la aprovizionare, așa că munca i se potrivea ca o mânășă, era foarte priceput la achiziții, un artist în repartizarea resurselor în mod optim și foarte abil în relațiile cu oamenii, mai ales dacă îi erau șefi. Spunea cu mândrie că, de fapt, el conduce liceul, deoarece în cei douăzeci de ani de când era administrator schimbase opt directori. Uneori mărturisea cu modestie că este, de fapt, pedagog, mai precis psihopedagog. Asta, după ce aflase ce înseamnă psiho. Fiind, în general, un om simpatic, prietenii considerau că are și el dreptul la o păsărică, așa că îi spuneau cu drag GOGU PEDAGOGU, mai ales când îl invitau la o bere, iar GRIGORE dădea drumul la bancuri cu olteni. Prietenilor intimi, în rarele momente de melancolie, GRIGORE le spunea lucruri demne de o carte a înțelepților. Începea cam așa:

— Băi, copii, să știți de la mine că cei deștepți învață pe pielea altora, iar proștii pe pielea lor! Uite, eu, de exemplu, am învățat pedagogie pe pielea mea încă de mic, dar avantajul este că mi-a intrat așa bine în cap că nu cred că o să uit nici când voi intra în patru scânduri!

Cum GRIGORE era un povestitor de excepție, prietenii se opreau din molfăit și își aprindeau țigările, căpătând brusc un aer gânditor, chiar ușor inteligent.

— Aveam vreo cinci ani în 1949 și locuiam pe o stradă cu nume de unitate militară, după cum era cunoscută de localnici, iar oficial i se spunea CAZĂRMII. Acum, cazarma care dăduse numele străzii era ocupată de trupele sovietice, lucru pe care noi, copiii, îl foloseam în felul nostru, deoarece când soldații treceau pe stradă îi salutăm militărește, iar ei ne dădeau bomboane sau biscuiți. Cred că era un fel de colaboraționism, dar nimeni nu părea deranjat de această atitudine. În după amiaza unei zile de duminică, mă jucam cu

un prieten la intersecția străzii pe care locuiam cu o alta mai importantă, pietruită cu dale cubice și prin mijlocul căreia trecea linia de tramvai. Ne jucam, firește, de-a soldații printre niște ruine, când pe lângă pam-pam-urile noastre am auzit niște focuri de armă autentice și câteva ordine în limba rusă. Curioși, ne-am ridicat ușor capetele și am văzut vizavi un episod, unul din miile, care în istorie se vor numi atât de frumos „colaborare între populația civilă și bravii eroi ai ARMATEI ROȘII. Doi soldați, beți, așa cum era normal pentru niște eliberatori, jefuiau un magazin în care erau stofe, costume de gata, izmene, cămăși, baticuri colorate și, culmea rafinamentului, sticlute cu apă de colonie. Lipseau ceasurile, dar rușii nu erau supărați pe chestia asta și glumeau ținându-i pe patroni, doi evrei în vârstă, cu mâinile ridicate în fața ușii. Pentru atmosferă mai trăgeau câte o rafală de automat, apoi una de înjurături. În mod ciudat, strada, de obicei aglomerată la ora asta, era acum goală, așa că puteam privi în liniște toată scena. Pe rând, rușii scoteau marfa din magazin și o aruncau într-o căruță trasă de un cal, indiferent la apucăturile oamenilor. La urma-urmei toată întâmplarea putea fi banală într-un oraș ocupat de eliberatori, dacă din josul străzii nu ar fi apărut un călăreț. Era un cazac ce călărea un cal negru și urca ușor, în buiestru, către magazin. Sub potcoave scăpărau pietrele lovite, cazacul avea mantaua aceea specifică, neagră cu umerii largi și înălțați, iar pe cap o căciulă de blană, tot neagră, cu o dungă roșie. Când a ajuns în dreptul soldaților, aproape fără să oprească, a scos de la brâu un pistol uriaș dintr-un toc de lemn și i-a împușcat pe cei doi. A întors apoi calul și, pentru o fracțiune de secundă, s-a uitat la noi. Părea ușor plictisit, pe fața smeadă tăiată de o mustață îngrijită nu se citea nimic. A dispărut apoi la fel de elegant cum apăruse, însoțit de focul pietrelor lovite. Mult

mai târziu, când am citit „CEI PATRU CAVALERI AI APOCALIPSULUI”, nu-mi puteam închipui că arată altfel decât acel călăreț negru. Soldații ruși, căzuți, aveau pe chip expresii fericite, pe bună dreptate, deoarece în brațe mai țineau încă stofe și izmene colorate, când strada s-a umplut de un vaier și niște babe au pus la capul lor lumânări aprinse. Doar cei doi bătrâni, patronii magazinului, nu reușeau încă să lase mâinile jos și nici să se miște de lângă perete. Grozav de mândru de ce văzusem, am fugit acasă și am povestit totul. Rezultatul a fost că am luat o bătaie bună de la biata mama. Nu am înțeles atunci de ce și am plâns cu sughițuri chiar și în somn. Peste ani mi-am dat seama că văzusem PUTEREA și că nu era bine să te afli în preajma ei. Apoi am mers la școală unde, printre altele, am aflat că tot ce este bun în viață vine de la „tătucul popoarelor”, MARELE STALIN, iar tot ce este rău de la dușmanii poporului, adică restul. Într-o zi însă, pe o vreme mohorâtă, mama a venit de la piață și mi-a spus că a murit STALIN. Nu știu de ce am început să țopăi prin casă și să behăi ca un ied scăpat la iarbă: „a murit STALIN, a murit STALIN...”. Prompt, mama mi-a dat două perechi de palme de mi-au scăpărat ochii, așa că la școală am făcut o figură bună, umflat de bătaie și cu lacrimi înnodate în barbă. Ceilalți copii arătau cam la fel, semn că poporul era foarte atent la nuanțele politice ale vremii. Pe scurt, întâmplarea mi-a folosit mult în viață, așa că de exteriorizat nu mi-am exteriorizat decât necazurile și durerile, chiar dacă nu aveam motive pentru așa ceva. Se vede că bucuriile îi indispun pe cei din jur. Și a treia învățătură a fost chiar adevărată, că în armată eram învățați să lucrăm cu oamenii după principiile lui MAKARENKO, cel mai mare educator al lumii, care integrase social, în câmpul muncii, tot ce prinsese, dar numai cu duhul blândeții și al

înțelepciunii atât de caracteristice poporului sovietic. Desigur, după un timp am aflat că de fapt integrarea se făcea cu multe pierderi, deoarece mijloacele de educație folosite îi făceau pe cei mai mulți subiecți să părăsească instituțiile pentru o viață de apoi, mai bună, chiar dacă nu credeau în ea. Așa am ajuns să-mi dau seama că între marfa și ambalaj e o mare diferență, iar între teorie și practică, ce să mai vorbim...

Aici GOGU se oprea din povestit și ofta, iar prietenii se repezeau la halbe și spuneau:

— GOGULE, treci dracu' la bancuri, că n-am venit aici să pierdem vremea!

E clar, nu avem stofă de pedagogi și vom învăța toată viața pe pielea noastră!

CE ȚI-E ȘI CU VIAȚA ASTA! – gânduri între două beri –

Stăteam, așa, ca omul după meci, cu berea în repaus și mă uitam alene la un film în care niște extratereștri veniseră de nu știu unde cu pata pusă pe noi, pământenii, care avem prea multă fericire, urmând deci, să ne ia televizoarele color și o parte din neveste. Oftați și împinși de cealaltă parte a nevestelor, pământenii luptau pe rupte, vorbind aiurea de libertate și democrație. Tocmai căutam în cerul întunecat al gurii un sictir somnoros, când am tresărit electrocutat de un gând. Eram șocat, așa ceva nu mi se mai întâmplase de la disponibilizare, dar atunci am rezolvat cu liderul de sindicat de la o țuică toată treaba, așa de bine că, iată, sunt cinci ani de când nu mai am niciun gând.

Acum însă, privind la năzdrăvăniile de pe ecran, eram cuprins de spaimă: nu cumva un japonez sau un neamț imbecilizat de muncă să inventeze, într-o bună zi, o mașină a

timpului și să ne trezim noi,ăștialalți, oameni normali de altfel, trimiși la muncă în alte timpuri, chiar, Doamne ferește, în timpul cincinalelor de patru ani și jumătate. Eram lac de sudoare, de parcă aș fi citit „Critica rațiunii pure”. Mi-am adus aminte că în copilărie, când mergeam la școală, visasem la porcăria asta cu cronoplastia pentru a scăpa de note proaste și de corecțiile lui al bătrân care mânuia cu dexteritate ȋoiul de anghelică, dar și coada de lopată, de la care i s-a tras moartea, când, din prea mult zel, în loc de spatele meu și-a repezit-o în frunte. De durere m-am făcut portar la o fabrică și, după ce am avut cinci copii și eram frunțaș în ramură, m-au disponibilizat, drept care, acum câștig mult mai mult ca atunci când păzeam o poartă pe care intrau directorii dimineața și ieșeau toată ziua cei care scoteau câte ceva din averea poporului, iar eu trebuia, contra cost, să nu văd. Nu știam ce să fac pentru că nevastă-mea era la o cafea cu vecinele, iar copiii erau, cei mai mari la discotecă, iar cei mici la subsolul blocului jucând barbut, așa că l-am sunat pe domnul FILIMON de la cinci, care e profesor la universitate și mai vine din când în când pe la noi să-l împrumutăm cu ceva bani pentru chirie.

Domn profesor, deși seamănă cu un broscoi ȋinut de lăbușele din față, este un om serios și parolist, nu întârzie niciodată cu datoria și e simpatic foc, mai ales când vorbește despre înmulțirea fluturilor de varză, care mie îmi place foarte mult, dar pe nevastă-sa a căpiat-o și a plecat, biata femeie, în CIPRU, unde aude tot felul de chestii, dar nu despre fluturi. Oricum, omul a venit și, după două berite, i-am mărturisit spaimetele ce mă bântuiau.

Văzându-i ochii holbați în spatele ochelarilor ăia groși cât fundul sifoanelor, mi-am dat seama că treaba era groasă rău și nici lui nu-i plăcea deloc. Cu mâini tremurânde a dat

telefon unui coleg fizician și ne-a lămurit acesta că cel puțin două-trei sute de ani nu-i nicio primejdie să apară o astfel de mașină, așa că am mai mâncat niște floricele, am mai băut câteva sticle de bere și ne-am liniștit.

Dar-ar dracu-n ei de nemți și japonezi, că bagă oamenii la idei cu scornelile lor!

Ajută-ne, Doamne!

CUM TRECE VREMEA, DOM'LE!

Pe la vremea când capitalismul putrefact se îngâna cu dictatura proletariatului, în ograda unui gospodar cu frica lui Dumnezeu bântuia un copilandru care stârnea uimirea sătenilor, oameni de altfel toleranți și care la viața lor făcuseră și două războaie din care citim acum în cărți. Arătarea fusese poreclit GHILIFTOIU și avea genialitatea firească a celor ce au absolvit patru clase în reprize prelungite, dublată de o pricepere neobișnuită în orice fel de lucru, astfel că în urma lui rămânea mai rău ca după bombardament, iar tatăl dădea cu căciula de pământ și se umplea de păcate inventariind calendarul mamei. Cum vremea trecea și lui MITRU începuseră a-i da tuleiele, bătrânul a rostit, într-o bună zi, înțelept și duios:

— Fă, femeie, dacă nimurugul ăsta nu pierde mâine din ochii mei, iau securea din grindă și intru în gherlă, că nu mai pot!

Așa că a doua zi, în zori, tânărul, îmbrăcat frumos cu o pereche de izmene furate de pe culme, pleca înlăcrimat în cele străinătăți. Tatăl, sfătos, îl încuraja cu o bâtă și cu rostirea tradițională a unor înjurături de rămas bun, iar mama, sensibilă, privea într-o parte cum fata Maricica, o capră pe care toți o respectau.

Străinătățile în care a ajuns MITRU erau în centrul comunei, la raionala de partid, care l-a declarat victimă a dușmanilor poporului, chiaburii, și l-au trimis la o școală specială la oraș.

După șase luni de școală, în care a privit portretele unor oameni cu barbă, a fumat pe rupte și a înțeles că țăranii erau bandiți care nu plăteau cotele, MITRU a primit o pereche de bocanci, o șapcă, o servietă și un pistol și a fost trimis pe teren, ca activist raional, să traducă în viață opera partidului. Cum toate astea îi produceau o senzație de confuzie, din fudulie MITRU făcea și el ce putea; intra în toiul nopții în casele oamenilor însoțit de două matahale, amenința cu pistolul și răcnea niște înjurături bine formulate, pe care le știa din familie. Astfel, prima etapă de lămurire pentru a se înscrie în colhoz trecea cu bine, dar țăranii, grei de cap cum sunt ei, erau invitați la etapa a doua, care consta într-o excursie de două-trei luni prin tot felul de pivnițe, unde băutura era la discreție și mâncarea îndestulătoare, în sensul că fiecare putea să se adape la o țâșnitoare după ce mânca cele trei reprize de bătaie zilnică. Unii țărani, firi mai romantice, care după această etapă își mai aminteau cum îi cheamă și mai ales unde locuiesc, erau trimiși să admire splendorile apusului de soare în Delta Dunării, unde se țineau concursurile de tăiat sulf și supraviețuire la malarie, concomitent cu scoaterea lor din registrele de evidență a populației.

Printre primii beneficiari ai programului național de recreere a fost, evident, tatăl lui MITRU care, neașteptându-se la un astfel de noroc, și-a luat lumea cealaltă în cap și a rămas definitiv în Deltă, iar mama, care nu avea reflexele Penelopei, s-a dus să-l reîntâlnească. MITRU, care acum avea o mustață vrabie sub nasul coroiat, a

predat urgent pământul moștenit la colhoz, iar pe Maricica a mâncat-o cu tovarășii, ca să vadă partidul că el nu e căcănar și a înțeles cum e cu proprietatea care generează capitalism zi de zi și ceas de ceas, mama lor de burju. În zilele următoare, MITRU a început brusc să se numească MITEA, iar mustața dădea bine la dosar că încă mai circulau legendele despre tătucul popoarelor ale cărui oase nu fuseseră încă aruncate la gunoi de admiratorii care îi luaseră locul. Numai că în sat erau niște veri ai proaspătului MITEA, ofțițați de succesele acestuia și insuficient lămuriți de grija pe care le-o purta partidul. Într-o bună zi, mai precis pe la miezul nopții, aceștia l-au invitat pe MITEA la o discuție, așa, ca între rude. Acum nu mai știm dacă MITEA nu a fost suficient de convingător ori verii lui erau foarte grei de cap, cert este că ei au plecat tot nelămuriți, iar MITEA a rămas în șanț, mâhnit și neliniștit de nivelul politic scăzut a verilor să-i și timp de câteva săptămâni, în care niște doctori l-au reasamblat, i-a fost destul de greu să-și alunge gândurile, drept care așa a și rămas după cum s-a putut observa și din exprimarea găngavă și incoerentă la care a recurs mai târziu, când a fost exclus din partid și încadrat paznic la cooperativă. Perioada proastă a lui „nea” MITRU, cum se numea din nou, se pare că nu se încheiase pentru că mereu intra în colții furcii sau se lovea de câte un par, așa că a fost pensionat pe caz de boală, cu suma de 150 de lei, care îi permitea să cumpere 3 kile de gaz și câte un pachet de țigări pe zi. Faptul că a trebuit să-și cultive grădina rămasă de la taică-său pentru a mânca, nu-l deranja, marea lui durere fiind că pe buza ruptă nu-i mai crește mustața și nu-i mai reușește figura aia înțeleaptă când sătenii la bufet îi spun: „ia mai fă, bă, MITRULE, ca STALIN”, și îi dau câte un rachiu, apoi râd ca nesimțiții.

Ce mai, lipsiți de nivel politic!

FORMULA 1-2999

jurnal monden

Sfârșitul mileniului trei, spre seară. Ne aflăm în ROMÂNIA, un ținut ciudat, aflat în Europa, deși ținutul este suficient de ciudat și în comparație cu altele din AFRICA sau AMERICA DE SUD. Mai precis, ne aflăm la Marea Cursă de formula UNU de pe Marea Pistă de la KOLIBASHY, singurul loc din lume unde Marea Cursă se desfășoară după legi specifice scrise într-o limbă de circulație mondială, dar care nu se predă în nicio școală. Participarea internațională se observă ușor deoarece uriașul spațiu, de regulă pustiu, din jurul pistei, este acum plin de corturi purtând culorile simbol ale echipelor din celelalte țări ale EUROPEI. Nu mai puțin cunoscute sunt echipele care vor intra în concurs purtând și ele semne și culori personalizate.

Dar, pentru început vom descrie pista de concurs, o admirabilă realizare a acestor oameni minunați, măsurând 2000 m. lungime și 1.000 m. lățime, construită din marmură de CARARA și mărginită cu baluștri de 1 m. Înălțime din aur de 14K, acoperiți acum cu baloți de paie și legați cu lanțuri pentru a nu fi furați. Pe toată lungimea ei, pista este mărginită de tribune viu colorate, cu scaune, evident, din piele, roșii și galbene, prevăzute cu locașuri speciale pentru cojile de semințe, care însă sunt subdimensionate și oricum au un caracter mult mai simbolic.

Pe lângă legile speciale care guvernează întreaga manifestare, participanții respectă cu strictețe și o lege foarte veche care interzice cuvintele străine în manifestările publice. Legea fusese făcută de mult de un mare om politic

care, datorită unei tinereți cam zbuciumate, era un fel de zeu al poporului. Așa că, acum, când vom vorbi despre echipe (numite acum bande, găști sau clanuri) nu vom folosi renegatul „te-am”, iar situația numită în alte părți „pol position” se numea, prin consonanță „poziția p...” (bip) ca să nu fim amendați. Nu există „desigur, nici „staff, deoarece verdictele, hotărârile și încăierările erau rezolvate de niște oameni înțelepți care aveau minim 20 de coți la răcoare, reuniți în STABOR, o chestie cu care nu glumea nimeni.

În tribune, îngrămădeală și gălăgie, că așa este normal în prezența mai multor curți imperiale și regale conduse de împărați mondiali și regi internaționali cu adevărat maiestuoși, ale căror coroane de aur și coliere erau purtate de un fel de scutieri cu figuri menite să dea fiori de groază oricui, mai puțin dancilor regali care mai șparleau din când în când pietrele prețioase de pe însemnele puterii.

Adevărată explozie florală erau, desigur, doamnele ale căror fuste crețe și colorate dădeau locului un aer de primăvară, farmec specific, precum și efluvii olfactive, dar despre ele nu discutăm. Femeile, majoritatea lor, erau regine și purtau basmale și salbe care indicau cunoscătorilor peste ce domeniu domneau: magie de diferite culori, 310, regine, reginele argintului viu, ale ghiocului, ale lumânărilor, mă rog, în total peste o mie de regine, bineînțeles toate fiind adevăratele fiice ale vestitei mame OMIDA. Greutatea medie a acestora era de 130 kg, lucru foarte apreciat de toți oamenii.

Nu lipseau nici codanele și cochetele, unele îmbrăcate după canoanele clasice, altele moderne, afișând dezinvolt creații ale marilor case VERSANCHI din ȚĂNDĂREI sau IV LAURICĂ, evident din IVEȘTI. Erau mult mai sprintăre și siluete cu numai 90 kg în medie. Tradiționalistele

compensau deficitul taliei prin cele douăsprezece fuste, impresia generală fiind de babane multicolore foarte gălăgioase. Peste tot se învârtteau puradei jegosi și fără haine, care fumau însă pe rupe, sporind cu pricepere vacarmul firesc al unui astfel de eveniment.

Dacă ne referim la concurenți, cei veniți din JERMANIA, FRANȚIA sau HANGLIA erau în evident dezavantaj față de indigenii SHTOAKA-TEAM sau PIAN-BROTHERS (aici se încălca legea despre care am vorbit, pentru că și încălcarea legilor este o bună tradiție autohtonă). Campioni erau COSTICĂ ARGINT zis ȘUMAHĂRU ȘI LINGURAR VASILE zis tot ȘUMAHĂRU DA ĂLĂLALTU.

Trebuie menționată talia concurenților: minim 150 kg, costum neapărat HARMANI cu sclipici, plus accesorii: brățări, lanțuri la gât și multe ghiuluri.

Cât despre mașini, acestea erau aduse din Vest pe căi specifice, modificate în țară, dotate cu mai multe boxe de putere mare și înscrise în concurs. Condiție obligatorie era semnul cercului cu trei sectoare și pielea roșie sau galbenă a scaunelor.

Concursul era destul de simplu și consta în două probe:

Prima: toate mașinile erau aliniate la capul pistei pe lățime (1 km) și rula cu viteză minimă, dar cu muzica dată la maxim; melodiile erau vechi, de aproape un mileniu și aveau o deosebită încărcătură mistică, interpreții: VALI VIJELIE sau JEAN de la CRAIOVA fiind adevărate legende.

A doua: proba de viteză fără evitarea fecalelor de om și câine care se găseau din belșug pe pistă, întrucât locurile numite intime nu făceau parte din cultura clasică a poporului. Desigur, pe timpul acestei probe se mai spulberau unii întârziați pe pistă, dar aceste mici întâmplări nu aveau

impact emoțional, dacă nu socotim înjurăturile concurenților supărați că li se zgârie caroseria.

Mașinile erau conduse de niște androizi mici și albicioși pe care adevărații concurenți, care stăteau tolăniți pe canapelele din spate, cu trabucul în gură, îi numeau, nu se știe de ce, RUMÂNI și, în pauze, le puneau cătușe că aveau obiceiul să fure tot ce strălucea, în rest erau simplu de întreținut, pentru că mâncau foarte puțin, însă în fiecare oră trebuia turnat în ei cam un sfert de litru de alcool, acesta fiind combustibilul cu care funcționau androizii locali.

În sfârșit, au fost împărțite și premiile constând în cai, săbii ninja, bani de aur, ghiuluri cu piatră, precum și instalații de falsificat pașapoarte și bani. Bonus, fiecărui concurent i s-a oferit și un acemeu. Aceasta era o clonă a unui fel de om care răcnea de ți se rupea inima „of, viața lui”. Pe vremuri se numise ADRIAN – COPILUL MINUNE dar acum, devenit obiect de folosință casnică, se numea simplu A.C.M.

Așa cum se obișnuiește, la sfârșitul curselor, pe pistă, a început cheful cu friptane la grătar și cu vin din belșug, să se simtă lumea bine și lăutarii să cânte cu foc. Ici-colo, săbiile ninja câștigate la concurs, dar și alte scule din dotările personale intrau în acțiune, ceea ce sporea farmecul petrecerii, mai ales că toate aceme-urile erau date la maxim.

Este timpul să amintim că ținutul ROMÂNIA avea ambiții milenare de a realiza creșterea economică prin dezvoltarea turismului. Ca de obicei, aici, în patria paradoxului, s-a mai produs unul. Întreaga EUROPĂ plătea bani grei pentru ca localnicii să nu plece de pe aceste plaiuri denumite de altfel „gură de rai”. Depinde din ce parte privești.

FENOMENUL

Părea că satul acela liniștit așezat în obcinele legendare ale MOLDOVEI era destinat unei ignorări complete. Numai că Preaînaltul a întors o pagină din cartea destinului...

Ușa bufetului, adevăratul centru al vieții satului, se izbi de perete. În prag se afla CHIRICĂ, pândarul satului, ce afișa o privire mai rătăcită ca de obicei. Se împletici până la teighea și ridică icnind două degete. Crâșmarul cunoștea kabala, așa că îi turnă lui CHIRICĂ într-un pahar aproximativ două sute de drojdie (-30% din partea casei). CHIRICĂ leorpăi băutura clănțănind din dinți, apoi, intrând oarecum în normal, rosti ferm: „Băăă!” Fiind o dimineată obișnuită de muncă, bufetul era plin, iar zbieretele bietului CHIRICĂ atraseră cumva atenția consumatorilor.

— Băăă, fraților! mugi disperat CHIRICĂ.

— Frate-i mă-ta, boue! îi răspunde blajin MÂȚĂU, o namilă veșnic pusă pe glume.

— Bă, am dat de dracu'! mai bine zis a dat el de mine! mai spuse CHIRICĂ pe un ton tragic și se prăvăli aproape de un scaun. Deveniți atenți, sătenii mai turnară ceva basamac în CHIRICĂ și până spre prânz aflară teribila poveste.

Adusă în limitele coerenței, ea ar suna cam așa: în seara trecută, cum patrula CHIRICĂ pe ulițe vorbind cu o sticlă, la un moment dat a simțit, așa, ca o sfârșeală și s-a așezat în bălării, la

— 186 rădăcina unui gard, unde a colapsat. După un timp pe care nu-l poate determina, întrucât nu are ceas, CHIRICĂ a simțit o groaznică presiune în zona toracică. A deschis brusc ochii și i-a închis la loc. O lumină orbitoare îi sfredelea creierul și se simțea învăluit într-un abur dens.

Privi printre gene. Din spatele luminii, doi ochi imenși îi porunceau parcă să stea liniștit. Un lichid vâscos, mirosind straniu, i se scurgea pe față și în păr. Apoi întreg corpul a început să-i trepideze sub influența infrasonetelor emise de monstru. CHIRICĂ a leșinat, firesc, și nu și-a mai revenit decât, iată, acum! Nu credea sau nu își amintea să fi avut loc vreo încercare de copulație.

Sătenii, care deși îl știau pe CHIRICĂ de prost și hoț, au luat în serios cele povestite, nesuspectându-l de minciuni, pentru că nu avea suficientă minte pentru așa ceva, au început constituirea ipotezelor de lucru pentru a clarifica cele întâmplate.

Într-adevăr, CHIRICĂ avea pe piept două vânătași mari, iar pe față și în păr un fel de pojghiță albicioasă care lucea ușor în lumină. Controversele erau în toi când MĂNDICA intră în bufet. Comandă un rachiu cu sirop că, deh! era o doamnă și își propti șoldul, așa, ca din întâmplare, în colțul unei mese. Bău carcaletele ascultând cele ce se discutau, apoi spuse:

— V-a prostit munca. Bă! Păi să vă spun eu ce mi s-a întâmplat astă noapte!...

MĂNDICA era o văduvă în putere, cunoscută pentru vrednicia ei, dar și pentru temperamentul foarte coleric, așa că nici măcar MĂȚĂU nu își permitea să glumească, deși îl mânca limba să trântescă una despre întâmplările de noapte ale simpaticei femei.

Strania povestea a MĂNDICĂI suna cam așa: era cam spre primul cântat al cocoșilor și ea căuta în fundul grădinii un cercel împreună cu ILIE, numit și BUZDUGAN, om foarte gospodar, apreciat de femei și urât din toată inima de bărbați. Cum ILIE privea în pământ, doar ea a putut să vadă lumina aceea orbitoare care venea de sus și doar atât a

apucat să spună „săi!”, că ILIE, om antrenat, a și rupt-o la fugă oarecum împiedicat în izmene. Ușor fâstăcită, femeia a pus mâna pe un par să-i dea în cap nepoftitului, când a zărit în spatele luminii doi ochi mari care o priveau cumplit. Parcă a zărit și niște coarne, iar o voce neomească a rostit cu reproș, amenințător: „MMMĂNDICOOO!” De spaimă, a suferit o severă contracție sfincterială cu efecte dramatice asupra metabolismului final.

Deși aproape toți sătenii căutaseră la vremea lor cercelul MĂNDICII, cu toate că ea – nu purta cercei, povestea se dovedi adevărată, susținută și de ILIE care tocmai fusese bătut de nevastă, așa că alerta oamenilor spori.

Atras de zarvă sosi și plutonierul ATUDOREI, șeful de post, care, după o matură chibzuință, îi sfătui să plece acasă și să tacă dracu’ din gură că, uite, mâine-poimâine sunt alegerile și el n-are chef să fie dat afară, că va fi vai de pielea lor când îi va băga la beci și că, în general, sunt niște puturoși bețivani. Unii săteni mai cu frică de lege îl ascultară atenți și îi răspunseră, cu fraze bine alese și pline de înțelepciune, că o să bage la beci pe mama domniei sale de milițian împutiș și că ei vor avea în vedere, în viitorul apropiat, să-i practice o deschidere abdominală, urmând ca elementele recuperate să le întindă pe garduri. Domnul plutonier aborda culoarea semaforului pentru trecere pietoni și, aducându-și aminte că mai are și alte treburi, își luă ziua bună și plecă. Spre seară tot satul se afla în jurul bufetului. Babele trăncănind despre morți, moșnegii vorbind în dodii despre război, femeile cu mâna la gură, copiii trăgându-și mucii, iar oamenii serioși beți loazbă. Apăru și părintele care le explică fenomenul ca fiind venirea ANTIHRISTULUI, vestirea APOCALIPSEI și că, pentru a se mântui, oamenii ar fi bine să pună mână de la mână și să repare dracu’ odată acoperișul bisericii deoarece

plouă pe sfintele daruri, dacă nu plăgile EGIPTULUI vor cădea pe capul lor. De la o vreme, oamenii însă se aflau înscriși la alte religii cu nume fistichii, unde auzeau tot aceleași lucruri, numai că primeau în schimb ajutoare din GERMANIA ȘI AMERICA, așa că nu au fost impresionați, iar părintele a plecat făcându-și cruce și rugându-l pe Dumnezeu să-i mai aprobe necuratului un raid-două până le-o veni mintea la cap celor rătăciți.

Oamenii, din ce în ce mai mulți, declarau că, într-adevăr, în noaptea trecută au fost tot felul de lumini ciudate prin sat, în jurul lui, la vechea stână sau la marginea pădurii. Printre ei se agita și moș IFTODE, știrb și arțăgos, că lui zor-nevoie îi furase vaca și să-i dea primăria alta în loc. Un sătean cumsecade l-a trimis acasă, dându-i și un picior să aibă de drum, ceea ce i-a zdruncinat încrederea în viață. Domnul învățător, un tinerel cu aspect ftizie, nervos și transpirat, nota conștiincios, pe un sul de hârtie, toate observațiile din noaptea trecută, comentariile și, în general, atmosfera și comportamentul oamenilor.

Odată cu lăsarea serii, satul fu înghițit de o ceață rece și de liniștea sinistră a văii. Nefiind televiziune prin acele locuri, oamenii s-au culcat, ca întotdeauna, odată cu găinile, fără să aibă habar de faptul că poștărița, o tânără cam năvârlioasă, telegrafiasse de la gară unui ziar la care era corespondent voluntar despre evenimentele din sat. Cum legea secretului informațiilor transmise prin telegraf nu s-a inventat, a doua zi, în sat, năvăliră zeci de care de reportaj, mașini de toate felurile, reporteri cu priviri de nebuni care alergau de colo-colo, ba chiar și un elicopter. Zarvă mare, copiii șterpeleau tot ce puteau, iar câinii erau foarte mulțumiți deoarece mai rupeau și ei altceva decât ițari cu miros de zer. Prin toată hărmălaia mișunau, tăcuți, niște

ciudați cu ecusoane pe care scria UFO RESEARCH sau UFOS CLUB, ceea ce nu interesa pe nimeni. Țăranii se adaptară urgent la situație, închiriind camere la preț de hotel de patru stele și dând interviuri fără maiou ca să li se vadă părul de pe piept.

CHIRICĂ deveni erou și umbla țațoș cu o sticlă de votcă în buzunarul hainei de duminică, să vadă lumea că el nu e chiar fitecine. Vânduse de trei ori dreptul de exclusivitate asupra vânățăilor pentru că tot nu știa ce-i aia și, contra sumei de 100.000 de lei în hârtii de zece mii, i-a lăsat pe unii să-i ia mostre din substanța de pe față și din păr. Nu l-a durut, așa că era foarte fericit.

Domnul plutonier intră brusc în concediu de boală și plecă la socri, în satul vecin. Ținea legătura cu evenimentele prin nevastă-sa, care avea un serviciu de poștă privat cu porumbei și trimitea rapoarte alarmante la județ. Rapoartele erau scrise de mână și nu le putea citi nimeni, dar asta nu-l deranja.

Domnul învățător își pusese o pereche de ochelari de soare și nu se bărbierise. Îi mai lipsea vata din nas și dădea niște interviuri foarte încâlcite, de care se mira și el.

Fotografiile cârciumii, ale crâșmarului, ale preotului și ale bisericii cu acoperișul spart făcură înconjurul pământului. Ciudații cu O.Z.N.-urile găsiră pe vechiul loc al stânei urme de sânge și niște ciuperci mai mari decât cele chinezești din cutii. Au fost declarate urme clare ale unei aterizări. Radioactivitatea crescută a solului era încă un argument. De CERNOBÎL uitase toată lumea. Vaca lui moș IFTODE, mai bine zis ce rămase din ea, fu găsită la marginea pădurii și fu prezentată ca o probă de mutilare a animalelor, atașându-se la dosarul ÎNTÂLNIREA, evident, de gradul III.

Din cauza stresului, se iscă una din bățile obișnuite cu

rudarii din capul satului. Conflictul, considerat pentru prima oară în istoria așezării, interetnic, intră urgent în sfera de activitate politică. Liderii rromi ieșiră pe posturile naționale de televiziune și demonstrară încălcarea dreptului sacru al etniei de a participa la o cercetare UFO. Curtea Constituțională a Drepturilor Omului se pomeni cu o avalanșă de scrisori de protest. Unele erau scrise în maghiară, că nu se putea scăpa o asemenea ocazie. Liderii maghiari încercară chiar aducerea fenomenului în Harghita sau Covasna, fără succes însă, ceea ce îi făcea foarte nervoși. Reprezentanții puterii locale și centrale se buluciră în fața camerelor pentru a transmite alegătorilor mesaje ferme să îi realeagă pentru că, iată, realizările au stârnit interesul unor investitori externi. Prefectul județului declară așezarea oraș-erou, iar CHIRICĂ, devenit adevărat fiu al satului, fu investit cu titlul de cetățean de onoare, cu condiția să nu se mai spele pe cap, ceea ce lui i se păru absolut normal. Peste câteva zile, de undeva din Vest, sosi chiar un lord care aprecie la fața locului că, într-adevăr, România este pregătită să intre în NATO. Frazele rostite într-o engleză impecabilă au produs o impresie de neuitat sătenilor care, normal, nu înțeleseseră nimic.

Încet, încet însă evenimentele își pierduseră din forță în favoarea unor cutremure și inundații. Destinul însă hotărâse. Cele șaptezeci de case ale așezării, bufetul, biserica și, mai ales, CHIRICĂ dobândiseră nemurirea, circulând pe INTERNET.

În toată vâltoarea, nici nu fu observată plecarea din sat a doi tineri care voiau de mult să se facă jandarmi dar, greșind direcția, au ajuns în UCRAINA, unde au devenit recuperatori. Doar ei știau că în noaptea cu pricina furaseră vaca lui moș IFTODE și au dus-o la stâna veche s-o tranșeze.

Aveau lanternele prinse la brăcinar și când să-i bage cuțitul în beregată, vaca, cuprinsă de bănuială, făcu o criză de turbare, luă în coarne izmenele lui LAE cu tot cu lanternă și o luă la fugă de nebună spre sat. Ei o tăiară scurt în partea cealaltă și așa au ajuns în UCRAINA. Destinul...

TORNADA

Anul 2002, luna august, ora 18,45. FĂCĂIENI, o așezare pierdută în imensitatea lumii a treia. Locul unde ultimul secol nu schimbase nimic pentru că oamenii nu se uitau la televizor, iar colectivizarea trecuse fără să lase semne. Nici secolul următor nu părea să aibă vreo șansă. Numai că în această zi, cine știe pe unde, echilibrul planetar fu zdruncinat de bătaia din aripi neplanificată a unui fluture, iar la FĂCĂIENI se ridică așa, ca din pământ, un nor negru din care ieși răsucindu-se ca un balaur din povești o tornadă, în câteva minute jumătate din casele așezării fură făcute una cu pământul, ceea ce nu a schimbat mai nimic din înfățișarea anterioară a locului, deoarece oamenii de aici, obișnuiți cu invaziile tătare, inundațiile, incendiile, furturile și ȣiganii, construiau fără să-și bată capul cu calculele de rezistență a materialelor, ci angajau o societate locală de arhitectură și building care avea cinci membri beți tot timpul și un singur principiu: să țină până închidem poarta!

În urma tornadei au rămas câteva țărânci cu mâna la gură, niște gospodari cu basca trântită la pământ și o aprinsă controversă între meteorologi care negau cu înverșunare fenomenul deoarece acesta nu se produsese în birourile unde ei studiau hărțile sinoptice.

Cum nenorocirea se produsese marți, până sâmbătă oamenii și-ar fi pus casele la loc, prilej pentru o băută bună

și lucrurile ar fi intrat în uitare așa cum se mai întâmplase de atâtea ori. Însă, de data aceasta ceva se schimbase. Guvernarea primea acuze tot mai înverșunate de corupție și nepăsare, așa că cineva, într-un colț al puterii, ia cu o mică socoteală din care reieșea că acțiunea „FĂCĂIENI” (presă, reclamă, diurne miniștri, vizite, bodyguarzi, mașini, elicoptere, televiziune, faxuri, secretare, eventual ajutoare) costa mai puțin ca un concediu de ministru, în schimb redresa spectaculos fața cam căzută a guvernului.

A doua zi, așezarea semăna cu un studio cinematografic în aer liber, o forfotă de nedescris agita muștele grase din partea locului, fericite că se pot așeza acum, după secole de sacrificiu, pe costume de firmă, cămăși de mătase lucrate artistic pentru a sugera munca neîntreruptă și frunți brobonite cu picături de parfum franțuzesc mirosind popular a brazdă proaspăt întoarsă. De altfel, un studiu colateral adaptat situației a demonstrat fără dubiu că muștele nu gândesc, în caz contrar ar fi avut loc o emigrare de proporții. Dar nu, tâmpite cum sunt, după evenimente s-au întors la balega din care zămisliseră.

Pentru sociologi a fost exemplară reacția populației care a demonstrat cu acest prilej o uluitoare capacitate de adaptare, confirmând teoria supraviețuirii bimilenare în condiții vitrege, prin mimetism.

Neintimidați de camere, girofaruri, miniștri, primari sperioși și perfecți asudați, oamenii și-au compus cu ușurință niște figuri de înmormântare, iar femeile interpretau cu patos bocete rituale care ar fi înverzit de ciudă renumitele coruri din tragediile lui SOFOCLE.

În prima linie se alia SAVETA, o femeie vrednică, cu aspect de prună afumată, cu o voce bine calibrată de tutun și trăscău, care, pentru impresie, purta un batic roșu tras pe

sprâncene și rostea tânguît istoria dezastrului și cum își pierduseră ei toți agoniseala de-o viață. Nici nu avea importanță faptul că ograda SAVETEI fusese ocolită de tornadă pentru că oricum existau diferențe majore între înainte și după.

Camerele video făcură nemuritoare și figura lui MOROI, care dădea bine lângă o movilă de chirpici. Acesta avea ochii injectați – probabil de la praful cosmic transportat de tornadă și nicidecum de la sticla care se ivea cochet din buzunarul pantalonilor – și o privire dârză de om neînfrânt de urgii, privire pe care o învățase în armată, la brigada artistică, în rolul de grănicer al marelui ȘTEFAN.

În scurt timp, la intervenția energetică a Guvernului, o mulțime de firme clientelare transportară în zonă tot felul de materiale expirate sub formă de ajutoare, iar câteva plutoane de militari și jandarmi cărau molozul și făceau curățenie sub privirile îngăduitoare ale gospodarilor. Interesant este faptul că militarii munceau tară să înjure și asta nu se datora nici ordinelor primite de la sergenți și nici mîncării de fasole pe care o primeau la prînz, ci femeilor din sat care îi omeneau cum se cuvine după lăsarea întinericului, iar ei, idealști ca toți tinerii, puneau sentimentele înaintea satisfacțiilor materiale.

Curînd însă, ajutoarele creară nemulțumiri, iar SAVETA își mai trase o dată baticul roșul pe ochi și foarte vehementă acuză Guvernul de faptul că, de câteva zile, ea și copiii nu mînîncă decît conserve cu pâine și apă minerală și că ar mai fi cazul și de un salam, o icră sau un ROCHEFORT acolo, că doar suntem oameni și noi. Ce-i drept, SAVETA avea cinci copii, iar cel mai mic, de douăzeci și șapte de ani prevăzuse nenorocirea de acum cincisprezece ani, drept care, din cauza stresului, căzuse în patima băuturii, la fel cu

ceilalți frați ai săi și femeia era cea care nevoia pe la înmormântări pentru a asigura hrana familiei.

În fotografii, MOROI schimbă căutătura cu cea aruncată de MIHAI VITEAZUL călăului, așa că Guvernul promise case cu termopan și solicită liste cu pierderile suferite de fiecare familie în parte. Peste o zi listele ajunseseră la primul ministru care constată cu satisfacție că tornada luase, în FĂCĂIENI, 80 de laptopuri, 136 de camere video, 189 camere foto digitale, 76 faxuri, 94 calculatoare generația a treia, 2166 cuptoare cu microunde, 890 frigidere AIR-FLOW, 1305 aragazuri cu program prin telecomandă, 9260 instalații de climatizare moderne, 802 telefoane mobile NOKIA KOMUNICATOR, 150 autoturisme MERCEDES clasa S, câteva găini, o capră, doi porci și JEEP-ul GRAND CHEROKEE a lui MOROI care trimisese și o poză cu privirea lui BRUTUS lângă o anvelopă de tractor furată de mai mult timp. Fără să se îngrijoreze de bunăstarea locuitorilor din FĂCĂIENI, firească de fapt sub guvernarea sa, primul ministru trimisese un fax cu pierderile la BRUXELLES ca să vadă și ăia ce pierd dacă nu ne integrează în U.E. în parlamentul european se declanșa o criză, deoarece prin nivelul de viață declarat de români, elvețienii păreau niște amărâți și peste câteva zile a fost trimisă o comisie e teren să cerceteze la fața locului. Malaria, purecii, ploșnițele și câinii din FĂCĂIENI au tulburat oarecum cercetarea și singurul om care a scăpat, întors bolnav și cu grave tulburări de memorie și comportament, bâiguia fraze fără înțeles, deci nu s-a descoperit niciodată adevărul. Astfel, EUROPA a rămas încă o dată nedumerită în privința noastră, în deplin consens cu noi înșine.

Totuși, chiar și la FĂCĂIENI minunile țin trei zile, în consecință, cei care nu au fost atinși de tornadă, pe când încercau să-și dărâme casele cu muchia toporului au fost

pârâți la Poliție de cei care stăteau la bufet de când cu prăpădul și dădeau indicații cum să li se pună termopanele. Firesc, au început bătăile între părți, lucrările au fost sistate, spre bucuria Guvernului și jalea soldaților, iar Poliția a băgat la zdup două treimi din sat. Satul a intrat în uitarea lui seculară, politicienii au închinat un pahar de șampanie pentru reușita acțiunii, soldații au umplut infirmeriile pentru injecțiile de rigoare și țiganii lăutari din capul satului au început să compună cântece de inimă albastră cu tornada. România s-a regăsit așa cum se lăsase!

VINE CUTREMURUL!

Pompele funebre, segmentul cel mai dinamic al economiei naționale, se află în pragul colapsului. Pensionarii, furnizorii de bază ai ramurii, atașați ferm de regimul de hrană vegetarian, beneficiază de o vară caldă și ploioasă care a favorizat creșterea explozivă a șteviei, lobodei, spanacului furajer, urzicilor, în general a tuturor buruienilor comestibile. Nu sunt viroze, gripe, pneumonii, reumatisme și tot ce ține de sezonul rece. Medicamentele, chiar compensate, sunt inaccesibile, deci se exclude riscul deceselor prin supradoze sau al medicației greșite.

Antrenați temeinic în tehnici de supraviețuire de guvernări succesive, se încăpățânează să sfideze prognozele corporației. O ușoară compensație este oferită de turiștii care se îneacă la mare și de automobiliști, pe șosele. Puțin foarte puțin!

În concluzie, consiliul director al Cartelului Antreprenorilor de Pompe Funebre a convocat celula de criză împreună cu reprezentanții industriilor orizontale, groparii, purtătorii de prapuri, bocitoare și pomanagii,

pentru a se analiza situația. Gravitatea ei impune angajarea unui analist de sistem. Se propune aducerea unui specialist din străinătate care să fie plătit în valută sau un fiu al poporului plătit în monedă națională. După îndelungate dezbateri și, normal, intervenții este ales un om din popor cu strălucite studii la OXFORD care va fi plătit, evident, în valută. Folosim sintagma

„Om din popor” întrucât, până una-alta, și fiii de miniștri mai fac parte încă din acest popor.

Băiatul studiasse la OXFORD timp de două săptămâni, la un curs de vară, pe teme de ecologie, însă merita banii, deoarece la prostii îi mergea mintea chibrit. Doar trei zile a durat studierea problemei și, în fața Consiliului de criză, a prezentat un plan în trei puncte:

I. Înființarea unui centru național (privat) de geofizică și tectonică condus de un nătăfleț plin de titluri științifice (de preferat un fomist care să fie docil pentru un salariu mic);

II. Achiziționarea unor pagere de import pentru a transmite semnal oportun de cutremur (semnal optic roșu și sonor cu iz de alarmă de bombardament);

III. Distribuirea pagerelor către populație prin închirieri la sume simbolice (grad de acoperire 30%).

Fețele consilierilor căzură brusc, deși văzuseră multe la viața lor, iar unii erau gata-gata să intre în rândul clienților pe bază de infarct. Băiatul zâmbi însă sigur pe el și prezentă cifrele. Deși investiția era considerabilă, amortizarea ei se realiza din prima lună cu un ritm de trei alarme CUTREMUR pe săptămână. Implicarea presei era prevăzută gratuit prin efect de goangă la care pune botul orice prost. Era specificată doar o mică sumă în valută pentru un post național t.v. în care figura speriată a directorului (un bâlbâit basedowian) va declanșa isteria. Se

conta din plin pe faptul că o oarecare pregătire fusese făcută din timp de către profeți, ghicitoare, mame OMIDA, VIRGILI HÂNCI și, nu în ultimul rând, de oficialii instituțiilor de stat.

Nu era nevoie de intervenția întreprinderilor de ascensoare, deoarece acestea oricum nu funcționau, așa că în blocurile cu peste opt etaje era prevăzută o productivitate cu 65% mai mare datorită îmbulzelilor de pe scări.

Fericit că a prins șpilui, consiliul se puse pe treabă.

Aparent întâmplător, mai multe posturi de televiziune comentară pe larg vizita primului ministru la noul centru privat de seismologie, condus de un renumit profesor, semn că puterile și influența consiliului erau mai mari decât păreau. Apoi, aceleași televiziuni publicară interviuri cu directorul noului institut care prezenta, foarte mândru, dotările de ultimă oră ale acestuia. Reporterii puneau nevinovat întrebarea dacă ne puteam aștepta la un cutremur și directorul răspundea, la fel, că „da, va fi unul catastrofal în curând, dar cu noile dotări fiecare cetățean va putea fi avertizat din timp (aproximativ 30 de sec), astfel că va putea să se pună la adăpost și își va salva viața, averea etc. etc...”

Ziarele, conform prognozei, preiau tema și o publică pe prima pagină cu titluri de apocalipsă și fotografii din arhive. La o altă televiziune cu acoperire națională apare directorul vechiului institut de seismologie care, de la înălțimea funcțiilor și titlurilor, dezmințe știrile și demonstrează, cu argumente științifice, că sunt doar zvonuri fără niciun temei. În seara următoare revine și ne convinge că totuși ne paște un mare cutremur, argumentând, la fel de științific, fără nicio senzație de greață. Înțelegem că omul își luase între timp banii de la cine trebuia.

Spre disperarea comitetului însă, poporul rămâne pasiv și înjură din obișnuință, deoarece pare să înțeleagă că

șansele de a muri la cutremur sunt mult mai mici decât cele de a fi făcut piftie de tren sau de automobil.

Întreaga acțiune este în sfârșit sabotată de o firmă concurentă care publică cifrele deceselor la ultimul mare cutremur, în comparație cu cele produse pe șosele într-o lună. Avantaj net, automobilul.

Disperarea cuprinde CARTELUL care îl găsește vinovat pe tânărul analist de marketing. Țsta însă, nepurtat pe drumurile bisericii, o tăiașe din timp într-o țară foarte îngăduitoare cu escrocii sosiți aici cu bani. În branșă însă, disputele se derulează după reguli care nu au tangență cu drepturile omului, în consecință pe urmele lui sunt trimiși profesioniștii. În scurt timp, aceștia îl livrează pe tânăr sub formă de client și CONSILIUL se declară mulțumit. Spre norocul lor, tot în scurt timp, se pornesc ploile cu inundațiile aferente. Gratuit.

CUPRINS

<i>Cuvânt înainte</i> (George Petrone)	7
Flagrantul	11
Dieta naturistă	21
Vara politică	2002.24
Tânăr de viitor	26
Domnul profesor	29
Protest fără limite (epigramiști împotriva tuturor)	32
Domnul	35
Poetul	38
Împlinirea tuturor dorințelor	42
Paltonul	47
Cumplitul Bebe Carabină	54
Altarul Thaliei	61
Comoara	66
Monstrul	72
Cherchez la femme?	77
Dizidentul	80
curriculum vitae	86
Domnul General	89
Cannabis. Extremă urgență!	101
Raport informativ	107
Exodul creierelor	113
Revoluționar de profesie	116
Critica rațiunii nule – <i>Ionell Kantarău</i>	124
Febra examenelor	128
Urmașul lui Codin	132
Filantropul	137
Verginica, pivotul demografiei	141
Omul banal	152
Șomajul, efecte adverse	156

Chilipirul 161
Abductul 168
Psihopedagogul 173
Ce ți-e și cu viața asta! (gânduri între două beri) 177
Cum trece vremea, dom'le! 179
Formula 1-2999 (jurnal monden) 182
Fenomenul 186
Tornada 193
Vine cutremurul! 198

Apărut 2003.

Editura ARS LONGA, str. Elena Doamna, nr. 2

Tel/Fax: 0232.21.50.78

Iași – România